

Αλέξανδρος Δαδάος "Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ"

Ένας άνθρωπος.
Μια γυναίκα, με εθνικές ευαισθησίες.
Θρησκευτικές ιδιαιτερότητες.
Δογματικές εμμονές.
Οικογενειακούς προβληματισμούς
και κοινωνικές ανατρεπτικές θεωρήσεις.
Μια ανυπότακτη, μια ανικανοποίητη ψυχή.
Που ζητούσε. Ήθελε.
Ερευνούσε χωρίς προσανατολισμό.
Σ' ένα αγώνα εκζήτησης.
Θα βρει λύση;
Απάντηση, διέξοδο;

Σ.Ι.Π.

Αλέξανδρος Δαδάος

Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

ΑΘΗΝΑ 2019

«... ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν,
ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσιν τῷ Πατρὶ
ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ:
καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν.
πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν
ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν...»

Το παρόν ἐξεδόθη με δαπάνη τοῦ συγγραφέα
καὶ διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
πρὸς δόξαν Κυρίου

<http://dadaos.epean.org>

dadaos@epean.org

Περιεχόμενα

Προλογίζοντας	3
Κατά Ιωάννην 4 ^ο κεφάλαιο	4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ^ο	8
Σαν παραμύθι - Η Παιδούλα.....	8
Η έφηβη	16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο	20
Πριν από την άφιξη στο πηγάδι... ..	20
Ήκουσαν οι Φαρισαίοι... ..	24
Φτάνοντας στο πηγάδι	26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο	28
Λίγα ιστορικά δεδομένα.	28
1 ^ο . Η κατάκτηση της Σαμάρειας από τον Σαργών.	29
2 ^ο . Ναβουχοδονόσωρ.	30
Οι εχθροί του Ιούδα και του Βενιαμίν.....	36
Στα περίχωρα της Σιχάρ... ..	37
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ^ο	42
«Δώσε μου να πιώ.»	42
Συνάντηση με τον μεγάλο Άγνωστο.	42
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 ^ο	49
Η πολύτιμη Δωρεά.....	49
Η Αξία της ψυχής.....	57
Το θυμάμαι ακόμη... ..	65
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 ^ο	80
Τα νερά Δημιουργίας.....	80
1 ^ο . Φυσικό Ζωντανό νερό	80
2 ^ο . Πνευματικό ζωντανό νερό.....	82
Ο Γεωργός.....	94
Ποιός ζήτησε αυτή τη μίσθωση;	96
Η Πηγή	103

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 ^ο	115
Αληθινή Προσκύνηση.....	115
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 ^ο	145
«Εγώ είμαι».....	145
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 ^ο	153
Οι Μαθητές και ο Δάσκαλος.....	153
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9 ^ο	167
Μαθητές και Δάσκαλος τρώγοντες	167
Το θέλημα του Πατέρα	174
Ποιό είναι το έργο του Πατέρα;	175
Δορυφόρος Γη	187
Και τώρα ο θερισμός	196
Δύο ημέρες στη Σαμάρεια.....	204
Πρώτο στάδιο άθλησης.....	211
Δεύτερο στάδιο άθλησης	211
Τρίτο στάδιο άθλησης.....	212
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	217
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	218

Προλογίζοντας

Ήταν μια πρώτη δειλή παρουσία μου στο χώρο του βιβλίου, με τη δουλειά μου «Στους Ωκεανούς με την αγάπη Του». Πρέπει να εισέπραξε κάποια καλά και ευγενικά σχόλια. Ίσως κι από επιείκεια.

Και να τώρα, επιχειρώ να ξεμακρύνω λίγο πιο πέρα απ το ακρογιάλι. Με την πρώτη δουλίτσα ήθελα να δώσω το στίγμα της έντονης και ευλογημένης παρουσίας του Χριστού στην επαγγελματική μου κυρίως ζωή. Με τις παρακάτω γραμμές θέλω να πω μονάχα για Εκείνον, καθώς πορεύομαι με τη Χάρη δίπλα Του.

Τούτες οι σκέψεις δεν είναι θεολογικοί μετεωρισμοί, ούτε διεκδικούν κάποια θέση ανάμεσα στα ράφια της ανθρώπινης σοφίας και γνώσης. Είναι ίσως οι απλωτές ενός συνηθισμένου κολυμβητή, που προσπαθεί σε κάποιες ολόχαρες στιγμές της προσωρινής του ζωής να αγγίξει με τα ακροδάχτυλα των χεριών του το άπλετο Φως της αγάπης του Ήλιου. Ναι, του Ήλιου του Λυτρωτή, κλωτσώντας ταυτόχρονα προς τα πίσω με τα ακροδάχτυλα των ποδιών του τα σκοτάδια της πνευματικής νύχτας.!

Και χαρίζω τούτους μου τους στοχασμούς σε όλους, όσους οπουδήποτε επικαλούνται το όνομα του Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, αυτών και ημών. (1^η Κορ. 1:2)

Κατά Ιωάννην 4^ο κεφάλαιο

«...Καθώς λοιπόν έμαθεν ο Κύριος ότι ήκουσαν οι Φαρισαίοι ότι ο Ιησούς πλειότερους μαθητάς κάμνει και βαπτίζει παρά ο Ιωάννης, αν και ο Ιησούς αυτός δεν εβάπτιζεν, αλλ' οι μαθηταί αυτού, αφήκε την Ιουδαίαν και απήλθε πάλιν εις την Γαλιλαίαν. Έπρεπε δε να περάση διά της Σαμαρείας.

Έρχεται λοιπόν εις πόλιν της Σαμαρείας λεγομένην Σιχάρ, πλησίον του αγρού, τον οποίον έδωκεν ο Ιακώβ εις τον Ιωσήφ τον υιόν αυτού. Ήτο δε εκεί πηγή του Ιακώβ.

Ο Ιησούς λοιπόν κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας εκάθητο ούτως εις την πηγήν. Ώρα ήτο περίπου έκτη. Έρχεται γυνή τις εκ της Σαμαρείας, διά να αντλήση ύδωρ. Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς:

«- Δος μοι να πίνω.» Διότι οι μαθηταί αυτού είχαν υπάγει εις την πόλιν, διά να αγοράσωσι τροφάς. Λέγει λοιπόν προς αυτόν η γυνή η Σαμαρείτις·

«- Πως συ, Ιουδαίος ων, ζητείς να πής παρ' εμού, ήτις είμαι γυνή Σαμαρείτις; Διότι δεν συγκοινωνούσιν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτας.»

Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτήν:

«- Εάν ήξευρες την δωρεάν του Θεού και τις είναι ο λέγων σοι, Δος μοι να πίνω, συ ήθελες ζητήσει παρ' αυτού και ήθελε σοι δώσει ύδωρ ζων.»

Λέγει προς αυτόν η γυνή:

«- Κύριε, ούτε άντλημα έχεις και το φρέαρ είναι βαθύ· πόθεν λοιπόν έχεις το ύδωρ το ζων; μήπως συ είσαι μεγαλύτερος του πατρός ημών Ιακώβ, όστις έδωκεν εις ημάς το φρέαρ και αυτός έπιεν εξ αυτού και οι υιοί αυτού και τα θρέμματα αυτού;»

Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτήν:

«- Πας όστις πίνει εκ του ύδατος τούτου θέλει διψήσει πά-
λιν· όστις όμως πίνη εκ του ύδατος, το οποίον εγώ θέλω δώ-
σει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύ-
δωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει εν αυτώ
πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον.»

Λέγει προς αυτόν η γυνή:

«- Κύριε, δος μοι τούτο το ύδωρ, διά να μη διψώ μηδέ να έρ-
χωμαι εδώ να αντλώ.»

Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς:

«- Ύπαγε, κάλεσον τον άνδρα σου και ελθέ εδώ.»

Απεκρίθη η γυνή και είπε·

«- Δεν έχω άνδρα.»

Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς:

«- Καλώς είπας ότι δεν έχω άνδρα· διότι πέντε άνδρας έλα-
βες και εκείνος, τον οποίον έχεις τώρα, δεν είναι ανήρ σου·
τούτο αληθές είπας.»

Λέγει προς αυτόν η γυνή:

«- Κύριε, βλέπω ότι συ είσαι προφήτης. Οι πατέρες ημών εις
τούτο το όρος προσεκύνησαν και σεις λέγετε ότι εν τοις Ιε-
ροσολύμοις είναι ο τόπος όπου πρέπει να προσκυνώμεν.»

Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς:

«- Γύναι, πίστευσόν μοι ότι έρχεται ώρα, ότε ούτε εις το ό-
ρος τούτο ούτε εις τα Ιεροσόλυμα θέλετε προσκυνήσει τον
Πατέρα. Σεις προσκυνείτε εκείνο το οποίον δεν εξεύρετε,
ημείς προσκυνούμεν εκείνο το οποίον εξεύρομεν, διότι η
σωτηρία είναι εκ των Ιουδαίων.

Πλην έρχεται ώρα και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκυνη-
ταί θέλουσι προσκυνήσει τον Πατέρα εν πνεύματι και αλη-
θεία· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας
αυτόν.

Ο Θεός είναι Πνεύμα και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώσι.»

Λέγει προς αυτόν η γυνή:

«- Εξεύρω ότι έρχεται ο Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός· όταν έλθη εκείνος, θέλει αναγγείλει εις ημάς πάντα.»

Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς:

«- Εγώ είμαι, ο λαλών σοι.»

Και επάνω εις τούτο ήλθον οι μαθηταί αυτού και εθαύμασαν ότι ελάλει μετά γυναικός· ουδείς όμως είπε, Τι ζητείς; ή Τι λαλείς μετ' αυτής;

Αφήκε λοιπόν η γυνή την υδρίαν αυτής και υπήγεν εις την πόλιν και λέγει προς τους ανθρώπους:

«- Έλθετε να ίδητε άνθρωπον, όστις μοι είπε πάντα όσα έπραξα· μήπως ούτος είναι ο Χριστός;» Εξήλθον λοιπόν εκ της πόλεως και ήρχοντο προς αυτόν.

Εν δε τω μεταξύ οι μαθηταί παρεκάλουν αυτόν λέγοντες:

«- Ραββί, φάγε.»

Ο δε είπε προς αυτούς:

«- Εγώ έχω φαγητόν να φάγω, το οποίον σεις δεν εξεύρετε.»

Έλεγον λοιπόν οι μαθηταί προς αλλήλους:

«- Μήπως τις έφερε προς αυτόν να φάγη;»

Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς:

«- Το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντός με και να τελειώσω το έργον αυτού. Δεν λέγετε σεις ότι τέσσαρες μήνες είναι έτι και ο θερισμός έρχεται; Ιδού, σας λέγω, υψώσατε τους οφθαλμούς σας και ίδετε τα χωράφια, ότι είναι ήδη λευκά προς θερισμόν. Και ο θερίζων λαμβάνει μισθόν και συνάγει καρπόν εις ζωήν αιώνιον, διά να χαίρη ομού και ο σπείρων και ο θερίζων. Διότι κατά τούτο αληθεύει ο λόγος, ότι άλλος είναι ο σπείρων και άλλος ο θερίζων. Εγώ σας απέστειλα να θερίζητε εκείνο, εις το οποίον

σεις δεν εκοπιάσατε· άλλοι εκοπίασαν και σεις εισήλθετε εις τον κόπον αυτών.»

Εξ εκείνης δε της πόλεως πολλοί των Σαμαρειτών επίστευσαν εις αυτόν διά τον λόγον της γυναικός, μαρτυρούσης ότι μοι είπε πάντα όσα έπραξα. Καθώς λοιπόν ήλθον προς αυτόν οι Σαμαρείται, παρεκάλουν αυτόν να μείνη παρ' αυτοίς· και έμεινεν εκεί δύο ημέρας.

Και πολύ πλειότεροι επίστευσαν διά τον λόγον αυτού και προς την γυναίκα έλεγον, ότι δεν πιστεύομεν πλέον διά τον λόγον σου· επειδή ημείς ηκούσαμεν και γνωρίζομεν ότι ούτος είναι αληθώς ο Σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός.

Μετά δε τας δύο ημέρας εξήλθεν εκείθεν και υπήγεν εις την Γαλιλαίαν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Σαν παραμύθι - Η Παιδούλα

«Μια φορά κι έναν καιρό...», σε μια κωμόπολη της Μέσης Ανατολής με πλούσιο ιστορικό παρελθόν ζούσε μια όμορφη, ελκυστική και πεισματάρια νεαρή κυρία. Το όνομα της δεν το γνωρίζουμε, γνωρίζουμε όμως το όνομα της επαρχίας, της κωμόπολης και της ευρύτερης περιοχής που έζησε, καθώς και πολλά και ενδιαφέροντα για τη μακραίωνη ιστορία εκείνων των τόπων, που σήμερα ξεπερνάει τους 40 αιώνες.

Η κωμόπολη αυτή υπάρχει μέχρι σήμερα και είναι γνωστή με το όνομα Ασκάρ. Βρίσκεται στους πρόποδες του όρους Εβάλ, περί το ένα χιλιόμετρο βορείως του πηγαδιού του Ιακώβ. Το συγκεκριμένο αυτό πηγάδι σώζεται μέχρι σήμερα και είναι γνωστό με το όνομα Μπιρ Γιακούμπ στην κοιλάδα Συχέμ. Πλούσια, ελκυστική και πολύ διδακτική η ιστορία και της Συχέμ. Απέναντι της Ασκάρ βρίσκεται το υψηλό όρος Γαριζίν, γνωστό από τη συζήτηση που είχε ο Κύριος με τη Σαμαρείτισσα και όχι μόνον.

Στο πηγάδι Ιακώβ πήγαιναν καθημερινά οι γυναίκες της Ασκάρ, που στα χρόνια του Ιησού Χριστού ονομαζόταν Σιχάρ και αν-τλούσαν νερό για τις ανάγκες των σπιτιών τους. Πρόκειται για ένα πηγάδι που είχε άφθονο ολοκάθαρο νερό. Δεν πρέπει να ήταν δηλαδή νερό που λίμναζε υπόγεια σε εκείνο το σημείο από τα στραγγίσματα της γύρω περιοχής, αλλά νερό υπόγειας υδρορροής. Αυτά τα φρέατα ονομάζονταν φρέατα ζωντανού νερού.

«...Και έσκαψαν οι δούλοι του Ισαάκ εν τη κοιλάδι και εύρηκαν εκεί φρέαρ ύδατος ζώντος...» (Γεν. 26:19)

Ακόμη και σήμερα, όταν βρεθούμε μπροστά σε πηγές που αναβλύζουν άφθονα θορυβώδη νερά, τα χαρακτηρίζουμε ζωντανά, θαυμάζοντάς τα.

Έτσι επιβεβαιώνεται και η αντίδραση της Σαμαρείτισσας σχετικά με το Ζωντανό Νερό. Δεν είχε όμως αντιληφθεί, πως ο Κύριος της μιλούσε για το Πνεύμα το Άγιο και όχι για το φυσικό «ζωντανό νερό» του πηγαδιού.

«...Μήπως εσύ είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας Ιακώβ, που μας έδωσε τούτο το πηγάδι, (που έχει ζωντανό νερό);...»

Από το πηγάδι αυτό άντλησαν νερό μυριάδες ανθρώπων κατά τη μακραίωνη ιστορία του.

Την εποχή του Σωτήρα μας αυτό που σήμερα αποκαλούμε κράτος του Ισραήλ ήταν χωρισμένο σε τρεις Επαρχίες, τη Γαλιλαία, τη Σαμάρεια και την Ιουδαία, με κατάταξη από Βορρά προς Νότο, σαν να λέμε Μακεδονία, Θεσσαλία, Στερεά Ελλάδα. Η Σαμάρεια βρισκόταν στη μέση και αναγκαστικά οι Γαλιλαίοι για να πάνε στην Ιουδαία έπρεπε να περάσουν από τη Σαμάρεια ή από ένα μακρύτερο δρόμο, την ειδωλολατρική Περραία.

Το ίδιο ίσχυε και για τους Ιουδαίους, όταν ήθελαν να πάνε στη Γαλιλαία. Το πηγάδι βρισκόταν στη Σαμάρεια και έτσι οι οδοιπόροι σταματούσαν αναγκαστικά εκεί, για να ξεκουραστούν και να ξεδιψάσουν. Εκεί έγινε η συνάντηση και η συνομιλία του Κυρίου μας με τη Σαμαρείτισσα, όπως καταγράφεται στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο.

Παρ' ότι δεν γνωρίζουμε το όνομα της Σαμαρείτισσας, έχουμε εν τούτοις σημαντικά στοιχεία από τη ζωή της, που προκύπτουν από τη συζήτηση που είχε με τον Κύριό μας.

Πρόκειται για μια όμορφη πεισματάρικη και γεμάτη περιέργεια ύπαρξη, από τότε που ξεπετάχτηκε από τα σπλάχνα της μητέρας της. Δυο ζεστά χέρια ήταν τα προστατευτικά κάγκελα της παιδικής της ανυπομονησίας και μια τρυφερή ματιά ο προστατευτικός της ήλιος.

Στα «αγγελέματά» της πολλές φορές χαμογελούσε, καθώς έπαιζε στην όμορφη «παιδική χαρά» του Πνευματικού δικού της Ήλιου, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο (Ιωάν. 1:9)

«- Κάτι βλέπει..!», έλεγε η ευτυχισμένη μητέρα της.

«- Τον φύλακα άγγελό της..!» απαντούσε η γιαγιά.

«- Ήλιε μας...!» έλεγαν και οι δυο μαζί.

Περνώντας οι μέρες και οι μήνες μεγάλωναν και οι επιθυμίες της, που σιγά σιγά έγιναν απαιτήσεις. Αισθανόταν πως κάτι της έλειπε, αν και οι γονείς της ήταν ολότελα δικοί της, της έκαναν όλα τα χατίρια και ικανοποιούσαν όσο μπορούσαν τις απαιτήσεις, που όλο και πλήθαιναν.

Είχε πολλές φίλες, αλλά ζήλευε τα αγοράκια, που ήταν πιο ελεύθερα στις συναναστροφές τους, στα παιχνίδια τους, στη ζωηράδα τους. Ήθελε να ήταν και αυτή αγοράκι και να έπαιζε μαζί τους, αλλά δεν την άφηναν οι γονείς της. Η μαμά της δεν έχανε ευκαιρία να της υπενθυμίζει, πως τα καλά κοριτσάκια δεν κάνουν παρέα με τα αγόρια.

Λίγο αργότερα της δημιουργήθηκε μια απορία, που όμως δεν τολμούσε να την πει στη μαμά της. Αφού ήταν κακό να κάνουν παρέα τα κοριτσάκια με τα αγοράκια, γιατί η μαμά και όλες οι κυρίες, που ήταν μεγάλα κοριτσάκια, έκαναν τόση παρέα με τους άνδρες τους, που ήταν και αυτοί μεγάλα αγοράκια; Μαζί τους μιλούσαν, έτρωγαν και κοιμό-

ντουςαν. Αυτή η απορία κάποτε έγινε βασανιστική και ό-
πως ήταν επόμενο, κάποια μέρα που της έκανε παρατήρη-
ση επειδή μίλησε σε ένα γειτονόπουλο, της το είπε.

«- Μαμά γιατί οι μεγάλες γυναίκες κάνουν παρέα με τους
άντρες, αφού είναι κακό;»

Η μαμά έχασε για λίγο τα λόγια της, αλλά γρήγορα συνήλ-
θε.

«- Εγώ είμαι μεγάλη και ο μπαμπάς είναι μεγάλος και κα-
λός και το σπουδαιότερο δεν τον διάλεξα εγώ, η μαμά μου
και ο μπαμπάς μου τον βρήκαν. Αυτοί τον διάλεξαν και μου
τον έδωσαν.»

Το μικρό κοριτσάκι το κατάλαβε εκείνη τη μέρα και την ι-
κανοποίησε η απάντηση της μαμάς της. Καθώς όμως ήταν
εκ γενετής ανυπόμονο, περίεργο και έξυπνο, κάποια μέρα
προσπάθησε να παγιδέψει τη μαμά της.

«- Μαμά, όταν θα μεγαλώσω θα μου βρεις κάποιο αγοράκι
να μου κάνει παρέα;»

«- Βεβαίως, όταν μεγαλώσεις.»

«- Μαμά ο Σίμων είναι καλό παιδί;»

Κάνοντας πως δεν κατάλαβε η μαμά απάντησε ρωτώντας
την:

«- Καλό είναι, γιατί ρωτάς;»

«- Για να παίζω μαζί του.»

«- Τα καλά κοριτσάκια δεν παίζουν με τα αγόρια προτού
μεγαλώσουν», ήταν η κοφτή απάντηση της μαμάς, σε τόνο
που δεν επέτρεπε συνέχεια. «Κοίταζε τα μαθήματά σου, να
μάθεις να διαβάζεις και όταν έχεις χρόνο, να κεντήσεις κα-
νένα μαντηλάκι...»

Το Σάββατο ήταν η μέρα του Θεού. Πολλά πολλά δεν ήξερε για τον Θεό, αν και κάθε Σάββατο σχεδόν πήγαιναν στο σπίτι Του, καθώς έλεγαν τη Συναγωγή. Κάποτε την ώρα της λατρείας ρώτησε τη μαμά της, ποιός από όλους τους άνδρες της Συναγωγής ήταν ο Θεός και πήρε την απάντηση, πως ο Θεός δεν είναι άνθρωπος και πως το σπίτι Του το αληθινό είναι στον Ουρανό.

«- Σε τούτο το σπίτι δεν έρχεται ποτέ;»

«- Έρχεται, όταν θέλει...»

«- Εσύ μαμά Τον είδες τον Θεό; Πώς είναι; Είναι πολύ όμορφος, ε..!»

«- Τον Θεό δεν τον είδε ποτέ κανείς.»

«- Ούτε ο μπαμπάς;»

«- Ούτε.!»

«- Καλά, πότε θα έλθει στο σπίτι Του;» ξαναρώτησε.

«- Αυτό θα μας το πει ο Μεσσίας, όταν θα έλθει.»

«- Ποιός είναι αυτός ο Μεσσίας;»

«- Είναι ένας άνθρωπος, που θα ξέρει πάρα πολλά και θα μας εξηγήσει τα πάντα.»

«- Πότε θα έλθει;»

«- Όταν θα τον στείλει ο Θεός.»

«- Πότε θα τον στείλει;»

«- Δεν το ξέρουμε, αλλά θα έλθει σίγουρα.»

Εδώ σταμάτησε η συζήτηση με την απορία να παραμένει, για το πού είναι ο Θεός και το πότε θα έλθει στο σπίτι Του, για να Τον δει επί τέλους το μικρό κορίτσι.

Κάποια μέρα επέμεινε να την πάρει η μαμά της μαζί της, όταν θα πήγαινε να αντλήσει νερό από το πηγάδι. Στα παρακάλια της, ενέδωσε η μαμά και πρωί πρωί ξεκίνησαν. Η μαμά κρατούσε με το ένα της χέρι τη στάμνα και με το άλλο το κουβά με το σχοινί καλοτυλιγμένο μέσα του. Το μικρό κορίτσι κρατούσε και αυτό ένα σταμνάκι στο ένα του χεράκι και στο άλλο ένα μικρό κουβαδάκι με σπάγκο. Μπροστά τους επιβλητικό υψώνονταν το όρος Γαριζίν.

Περίεργο το κοριτσάκι, σαν όλα τα παιδιά και λίγο παραπάνω, δεν σταματούσε να μονολογεί και να ρωτά. Εύκολες αλλά και δύσκολες οι απαντήσεις της μαμάς.

«- Μαμά πότε θα πάμε στο βουνό;» ρώτησε ξαφνικά.

«- Όταν μας πάρει ο μπαμπάς, μάλλον το Πάσχα.»

«- Θα είναι ο Θεός το Πάσχα στο σπίτι του βουνού;»

«- Εμείς θα πάμε για να Τον λατρεύσουμε.»

«- Τι θα πει να Τον λατρεύσουμε;»

«- Θα πει να είμαστε καθαροί, πλυμένοι, λουσμένοι, να φοράμε καθαρά ρούχα, να ακούσουμε τα λόγια που θα διαβάσει ο ραβίνος από το βιβλίο του Νόμου και προ παντός, να μην μιλάμε εκείνη την ώρα.!»

«- Μαμά,» διέκοψε η μικρή που τα λόγια της μαμάς της φάνηκαν όχι και τόσο σημαντικά, «πόσα σπίτια έχει ο Θεός;»

«- Πολλά, πάρα πολλά, αλλά κατοικεί στον Ουρανό. Εκεί μένει μόνιμα.»

«- Προχτές ο Σίμων τσακώθηκε με ένα κακό παιδί.»

«- Και εσύ που το ξέρεις;»

«- Μου το είπε ο Σίμων.»

«- Δεν σου είπα να μην μιλάς με τα αγόρια;»

«- Ο Σίμων είναι καλό παιδί, σαν τον μπαμπά.»

Κεραυνοβολήθηκε η μαμά, αλλά έκανε πως δεν κατάλαβε.

«- Γιατί τσακώθηκαν;»

«- Ο Σίμων έλεγε, πως τον Θεό πρέπει να λατρεύουμε στην Ιερουσαλήμ και όχι στο βουνό. Εκεί είναι λέει, το μεγάλο σπίτι Του. Το άλλο παιδί έλεγε και επέμεινε, πως στο βουνό πρέπει να Τον λατρεύουμε.»

«- Δεν σου είπα να μην κάνεις παρέα με τα αγόρια, γιατί δεν είναι καλά παιδιά;»

«- Ο μπαμπάς τι λέει;»

«- Λέει, πως αυτά θα μας τα πει ο Μεσσίας.»

Με αυτά τα λόγια φτάσανε στο πηγάδι, η συζήτηση σταμάτησε και το ενδιαφέρον τώρα επικεντρώθηκε στο πηγάδι.

«- Μην έρχεσαι τόσο κοντά», είπε σε προστατευτικό τόνο η μαμά. «Εγώ θα σου γεμίσω το σταμνάκι και το κουβαδάκι σου.»

Και οι δυο γύρισαν ξαφνικά προς τον διπλανό μεγάλο δρόμο, απ' όπου ακούγονταν φωνές. Καμιά δεκαριά άτομα, άνδρες και γυναίκες φάνηκαν στο βάθος να έρχονται.

«- Ωχ!», είπε η μαμά, «πού βρέθηκαν μπροστά μας και τούτοι.»

«- Τους ξέρεις μαμά; Ποιοί είναι;»

«- Όχι, αλλά δεν είναι καλοί άνθρωποι.»

Φοβισμένο τα κοριτσάκι και έτοιμο να κλάψει:

«- Πάμε να φύγουμε.!,» είπε.

«- Μη φοβάσαι, δεν θα μας βλάψουν. Απλά δεν θα μας μιλήσουν, ούτε και εμείς θα τους μιλήσουμε.»

Οι κινήσεις της μαμάς εν τούτοις έγιναν πιο βιαστικές στην άντληση του νερού και σχεδόν στην τελευταία κουβαδιά κατέφτασαν οι οδοιπόροι. Συνέχισαν να μιλάνε μεταξύ τους, σαν να μην υπήρχε κανείς στο πηγάδι. Το ίδιο έκαναν και η μαμά με το κορίτσι.

Πλάγιες φοβισμένες κλεφτές ματιές έριχνε το κορίτσι στους νεοφερμένους. Κάποια κυρία της χαμογέλασε και κείνη έσκυψε ντροπιασμένη το κεφάλι.

«- Στην ηλικία της Σαλώμης μας είναι...!» είπε σε κάποιον κύριο.

«- Και της μοιάζει.!»», συμπλήρωσε εκείνος.

Φεύγοντας ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Εκείνο το οποίο έμεινε στη μνήμη το κοριτσιού της Σιχάρ, ήταν τα λόγια της κυρίας του πηγαδιού, που έλεγε πως είχε και αυτή ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Σαλώμη. Στο μυαλό της χωρίς να το θέλει, ενστικτωδώς το έκανε φίλη της. Πόσο θα ήθελε να το γνωρίσει!

«- Άραγε πόσοι ξεκουράστηκαν και πόσοι ήπιαν απ' αυτό το πηγάδι;» ρώτησε κάποια νεοφερμένη. Κάποιος απάντησε, αλλά δεν ακούστηκαν καθαρά τα λόγια του, μια και είχαν πια απομακρυνθεί.

Μπροστά τους ήταν ξέγνοιαστα ξαπλωμένη η Σιχάρ, σαν γατούλα στα πόδια του όρους Εβάλ. Πίσω τους κορδωνόταν το περήφανο και υψηλότερο όρος Γαριζίν, γνωστό σήμερα με το όνομα Ζέμπελ ελ Τορ, από την κορυφή του οποίου μπορεί κανείς να δει το μεγαλύτερο μέρος της Παλαιστίνης.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, το ανήσυχο κορίτσι όλο και πιο πολύ επαναστατούσε και προσπαθούσε να συμφιλιώσει μέσα του τα δύο βουνά της ζωής της. Το όρος Γαριζίν με τις ευλογίες του Νόμου και το όρος Εβάλ με τις κατάρρες, που απαγγέλλονταν τα Σάββατα στη Συναγωγή.

Η ίδια ζούσε στα ριζά του Εβάλ, με τη σιγουριά του απάγκιου και της προστασίας από τους σφοδρούς χειμωνιάτικους αγέρηδες που ξύριζαν τις πλαγιές του Γαριζίν, αγναντεύοντας με δέος αυτό το βουνό, στην κορυφή του οποίου βρισκόταν το σπίτι του Θεού...

Πηγαινοερχόταν με τη φαντασία της από τους πρόποδες του Εβάλ στην κορυφή του Γαριζίν.

Η έφηβη

Το Εβάλ ήταν η καθημερινότητα της ζωής της με όλες της ανάγκες της. Ζούσε, τρέφόταν, κοιμόταν και ξυπνούσε στα πόδια του. Μόλις όμως ξεδιψούσε και χόρταινε, λαχταρούσε το ύψος του Γαριζίν. Όταν ανέβαινε σ' αυτό και τρισευτυχισμένη έπαιρνε βαθιές ανάσες, αισθανόταν μια περίεργη έλξη να την καλεί στα πόδια του Εβάλ.

Δύο κόσμοι τελείως διαφορετικοί υπήρχαν μέσα της, που με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να τους κάνει να ομονοήσουν.

Αγαπούσε τη ζωή του Εβάλ, αλλά επιθυμούσε και το ύψος του Γαριζίν. Όταν πάλι βρισκόταν στα ύψη του Γαριζίν, μια ανεξήγητη έλξη την έσπρωχνε και κατρακυλούσε στα πόδια του Εβάλ.

«- Φιλισταίικος πόλεμος γίνεται μέσα μου...» έλεγε στις φιλενάδες της, που όλο και λιγότευαν.

» Θέλω να ζω στο Γαριζίν αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στα ριζά του Εβάλ και ενώ μου αρέσει το Γαριζίν, βλέπω από πάνω μου Εβάλ. Χουχουλίζομαι στα πόδια του ενός και μετεωρίζουμε στην κορυφή του άλλου. Μου αρέσουν και τα δύο, αλλά δεν μπορώ να διαλέξω σαν μόνιμη διαμονή κανένα. Είμαι μια διχασμένη προσωπικότητα, μια άστεγη που αν και έχει δύο σπίτια ζει στο δρόμο. Ανάμεσα στα δύο αυτά σπίτια είναι το πηγάδι του Ιακώβ. Τρέχω σε αυτό, αντλώ νερό και ξεδιψώ αλλά αμέσως μετά ξανά διψώ.

» Αισθάνομαι σαν να είμαι η ίδια πηγάδι με ζωντανό νερό που όλο διψώ και ξεδιψώ. Διψώ και ξεδιψώ και ξανά διψώ. Έχω κουραστεί με αυτό το πηγαινέλα. Πόσο θα ήθελα να βρισκόταν κάποιος στη ζωή μου, που να με απαλλάξει από αυτό το δρομολόγιο του πηγαιδιού! Πόσο θα ήθελα να απαλλαγώ από το συναισθηματικό ανεβοκατέβασμα Εβάλ – Γαριζίν και Γαριζίν - Εβάλ... Πόσο θα ήθελα να ξεκουραζόμουν από αυτά τα πηγαινέλα.

» Άραγε οι Ιουδαίοι έχουν και αυτοί παρόμοια προβλήματα; Και ο δικός τους Ναός βρίσκεται στην κορυφή βουνού. Πόσο θα ήθελα να ρωτούσα έναν Ιουδαίο σχετικά με αυτό το θέμα!

» Ο Μεσσίας! Ναι, αυτός θα μας τα εξηγήσει, αλλά πότε θα έλθει;»

Ερευνούσε, ρωτούσε άνδρες και γυναίκες σε κάθε ευκαιρία. Ο πρώτος άνδρας που συνομίλησε γι' αυτό το θέμα ήταν ο μπαμπάς της. Αυτός της είχε μιλήσει για τον «ερχόμενο» Μεσσία.

«- Γιατί τον λένε Ερχόμενο; Τι θα πει Ερχόμενος; Δεν το καταλαβαίνω!» ρώτησε τον μπαμπά της.

«- Θα πει, πως είναι στο δρόμο και έρχεται.»

«- Καλά, πόσα χρόνια βαστάει αυτή η οδοιπορία του Μεσσία, από πού ξεκίνησε;»

«- Πρέπει να ξεκίνησε από πολύ μακριά, ίσως από τον Ουρανό. Όταν θα έλθει θα μας πει..!»

Ο δεύτερος που ρώτησε ήταν ο Σίμωνας. Ούτε και αυτός ήξερε κάτι συγκεκριμένο. Επέμενε στον τόπο της λατρείας και έλεγε πως στην Ιερουσαλήμ πρέπει να λατρεύεται ο Θεός, αλλά δεν ήξερε να της πει τι θα γινόταν με τους ανθρώπους, που δεν είχαν τη δυνατότητα να πάνε στην Ιερουσαλήμ. Ρωτούσε και άλλους με διαφορετικές «σχέσεις» στα συναισθηματικά της ανεβοκατεβάσματα μεταξύ Εβάλ και Γαριζίν. Είχε πια συμφιλιωθεί μ' αυτούς τους περιπάτους της και ας την κοιτούσαν πονηρά οι συγχωριανοί της. Πέντε από αυτά τα ανεβοκατεβάσματα ήταν παράτολμα και κινούσαν την αποδοκιμασία των Συχαριανών.

«- Ο Θεός» έλεγε, «μου έχει δώσει ένα σώμα, που για να ζήσει και να ευτυχήσει έχει πολλές φυσικές και πνευματικές ανάγκες. Αυτό το ξέρει ο Θεός, ξέρει και τις δυνάμεις αυτών των αναγκών, καθώς και τις δικές μου. Για να επιβιώσω σαν άνθρωπος, πρέπει να περπατώ μέσα στα χωράφια του Εβάλ και να τρέφομαι από τους καρπούς που υπάρχουν σ' αυτά και να τους χαίρομαι, είτε αυτοί είναι σαρκικοί, είτε είναι πνευματικοί.»

«- Καλά,» της είπε κάποτε κάποιος, «εσύ, που περπατάς σε αυτά τα χωράφια είσαι ευτυχισμένη; Βρήκες τους καρπούς, που σε ικανοποιούν σαν άνθρωπο;»

«- Όχι...», απαντούσε «αλλά ψάχνω..!»

«- Έχεις δίκιο...! Όλοι ψάχνουμε και ψαχνόμαστε για κάτι...», της είπε σχεδόν μονολογώντας, σαν να θυμήθηκε κάτι προσωπικό του..

«- Μέχρις ότου φτάσει ο Μεσσίας...!» είπαν σχεδόν ταυτόχρονα και οι δυο τους..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Πριν από την άφιξη στο πηγάδι...

«...Καθώς λοιπόν έμαθεν ο Κύριος ότι ήκουσαν οι Φαρισαίοι ότι ο Ιησούς πλειοτέρους μαθητάς κάμνει και βαπτίζει παρά ο Ιωάννης, αν και ο Ιησούς αυτός δεν εβάπτιζεν, αλλ' οι μαθηταί αυτού, αφήκε την Ιουδαίαν και απήλθε πάλιν εις την Γαλιλαίαν. Έπρεπε δε να περάση διά της Σαμαρείας...» (Ιωάν. 4:1-3)

Ο Κύριος είχε ήδη βαπτιστεί από τον Ιωάννη στη Νότια επαρχία, την Ιουδαία, είχε δοκιμαστεί στην έρημό, είχε ανευεί πλήρης Πνεύματος Αγίου στη Βόρεια, τη Γαλιλαία, είχε διδάξει και θαυματουργήσει εκεί και τελικά είχε επισκεφτεί την πόλη, στην οποία ανατράφηκε, τη Ναζαρέτ. Εκεί τον υποδέχτηκαν με αρκετό σκεπτικισμό. Τον ήξεραν πολύ καλά σαν άνθρωπο συγχωριανό τους. Ήξεραν πως δεν ήταν σπουδαγμένος.

«...Και εθαύμαζον οι Ιουδαίοι λέγοντες, πώς ούτος εξεύρει γράμματα ενώ δεν έμαθεν;...» (Ιωάν. 7:15)

Ειδικά οι Ιουδαίοι, που είχαν εγκυκλοπαιδική τυπική γνώση του Μωυσαϊκού Νόμου και των Προφητών της Θρησκείας τους, εκπλήττονταν από τη σοφία Του και τις πνευματικές Του δυνάμεις και ρωτούσαν ο ένας τον άλλον λέγοντας:

«...Πόθεν εις τούτον η σοφία αύτη και αι δυνάμεις; Δεν είναι ούτος ο υιός του τέκτονος; η μήτηρ αυτού δεν λέγεται Μαριάμ και οι αδελφοί αυτού Ιάκωβος και Ιωσήs και Σίμων και Ιούδας; και αι αδελφαί αυτού δεν είναι πάσαι παρ' ημίν; πόθεν λοιπόν εις τούτον ταύτα πάντα; Και εσκανδαλίζοντο εν αυτώ. Ο δε Ιησούς είπε προς αυτούς· Δεν είναι προφήτης άνευ τιμής ειμή εν

τη πατρίδι αυτού και εν τη οικία αυτού. Και δεν έκαμεν εκεί πολλά θαύματα διά την απιστίαν αυτών...»

(Ματθ. 13:54-58)

Αλλά ούτε και οι στενοί συγγενείς Του, τα αδέρφια Του, δεν πίστευαν σ' Αυτόν (Ιωάν.7:5). Σίγουρα, γιατί τα λόγια αυτά είναι και μια τρανή απόδειξη της πέραν πάσης αμφιβολίας ενανθρώπησης του Σωτήρα μας.

«...Εαυτόν εκένωσε λαβών δούλου μορφήν γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους. Και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος, εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού...» (Φιλ. 2:7,8)

Γεμάτοι απορίες προσπαθούσαν οι συγχωριανοί του να καταλάβουν τι συνέβαινε με αυτόν τον άνθρωπο, με τον αδελφό τους. Ακούγονταν πολλά και περίεργα, σχετικά με τις δυνάμεις που διέθετε τελευταία και τη σοφία που είχε.

«- Ακούσαμε, πως έκανες πολλά θαύματα σε άλλα μέρη. Κάνε και στο τόπο σου μερικά. Έχουμε και εδώ αρρώστους, σακάτηδες, λεπρούς και τυφλούς. Γιατρέ, γιάτρεψε πρώτα τον εαυτό σου και μετά τους άλλους...!», ήταν ένα συνηθισμένο ρητό για αντίστοιχες περιπτώσεις.

Η απάντηση του Ιησού στα ειρωνικά τους σχόλια ήταν κατ' ευθείαν από τα ιερά τους Βιβλία. Αυτό σημαίνει πως Κύριος εστίασε την όλη Του δράση στην ουσία της αποστολής Του, που ήταν Θεϊκή και όχι ανθρώπινη.

Ο Κύριος ήλθε στη Γη για να σώσει τους ανθρώπους από την αιώνια απώλεια και όχι για να κάνει επίδειξη θαυματουργικών φαινομένων. Τα θαύματα ήταν περιστασιακά και περιπτωσιακά γεγονότα, που αποδείκνυαν τη Θεϊκή Του αποστολή αφ' ενός και παράλληλα βοηθούσαν τους ολιγόπιστους στο να Τον πιστέψουν.

«...Εάν δεν κάμνω τα έργα του Πατρός μου, μη πιστεύετε εις εμέ· αλλ' εάν κάμνω, αν και εις εμέ δεν πιστεύετε, πιστεύσατε εις τα έργα, διά να γνωρίσητε και πιστεύσητε ότι ο Πατήρ είναι εν εμοί και εγώ εν αυτώ Εζήτουν λοιπόν πάλιν να πιάσωσιν αυτόν· και εξέφυγεν εκ της χειρός αυτών...» (Ιωάν. 10:37-39)

«- Την εποχή του Ηλία» τους είπε, «υπήρχαν πολλές χήρες πεινασμένες στο Ισραήλ, αλλά σε καμιά τους δεν στάλθηκε βοήθεια. Στάλθηκε στη χήρα ξένης χώρας, στα Σαρεπτά της Σιδώνας (Λουκ.17:9). Το ίδιο έγινε και με τους λεπρούς του Ισραήλ. Κανείς τους δεν θεραπεύτηκε, παρά ο Νεεμάν ο Σύρος (Βασ. Β' κεφ. 5). Κανείς προφήτης δεν είναι αποδεκτός στην πατρίδα Του...»

Αυτό το θεώρησαν τόσο προσβλητικό οι ακραίοι τοπικιστές συγχωριανοί Του, ώστε έφτασαν σε σημείο να προσπαθήσουν να τον σκοτώσουν. Ήταν τότε που τους είχε πει, πως κανείς προφήτης δεν είναι αποδεκτός στην πατρίδα του. Μετά από αυτή την άπρεπη υποδοχή των συγχωριανών Του, έφυγε από τη Γαλιλαία και ξανακατέβηκε στην Ιουδαία, που είχε πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ.

Εδώ εξακολουθούσε να κηρύττει και να βαπτίζει ο Ιωάννης. Πρόκειται για το εν ύδατι βάπτισμα μετανοίας. Δημιουργήθηκαν λοιπόν δύο πόλοι κηρυγμάτων στην ίδια επαρχία. Το κήρυγμα του Ιωάννη και το κήρυγμα του Κυρίου μας. Η διαφορά των δύο αυτών κηρυγμάτων ήταν στον τονισμό του τρόπου σωτηρίας των ανθρώπων. Το κήρυγμα του Ιωάννη έλεγε μετάνοια και έργα σωτηρίας,

*«Κάμετε λοιπόν (ουν), καρπούς άξιους της μετανοίας»
(Ματθ. 3:8)*

Το «λοιπόν» (ουν) του Κυρίου έλεγε κάτι πολύ πιο ριζοσπαστικό και δυνατό: Αναγέννηση! Νέος Άνθρωπος! Μετάνοια και πίστη στον Ίδιο, μέσω της Αναγέννησης, δηλαδή μέσω της γέννησης δια του Αγίου Πνεύματος. Όχι βάπτισμα στο νερό μόνο, αλλά βάπτισμα στο Άγιο Πνεύμα.

Δυνατή συμμετοχή και του Ίδιου του Θεού στο θέμα της σωτηρίας του ανθρώπου. Και αυτή η συμμετοχή δεν είναι απλά λεκτική και θεωρητική, αλλά πρακτική και ενεργά ουσιαστική.

Ο Θεός συμμετέχει ενεργά και με βαρύ κόστος. Κόστος ταπείνωσης, κόστος θυσίας, κόστος συγκατοίκησης του Θεού με τους ανθρώπους. Η αγάπη του Πατέρα, η θυσία του Υιού και η βάπτισμα στο Άγιο Πνεύμα, συμμετέχουν ενεργά στην υπόθεση της σωτηρίας μας. Εμείς δεν έχουμε παρά με εμπιστοσύνη να παραδοθούμε στα χέρια του Θεού.

Αυτό γίνεται πραγματικότητα δια της πίστεώς μας (Ιωάν. κεφ. 3).

Όταν ο Κύριος πειραζόταν στην Έρημο, ο Πονηρός του υποσχέθηκε όλο τον κόσμο, όλα τα βασίλεια της Γης, διότι όλα αυτά του είχαν παραδοθεί, δηλαδή είχαν σηκώσει «ψηλά τα χέρια» στην εξουσία του. Τα πάντα αρχικά είχαν δοθεί στον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος ακολουθώντας τον διάβολο του παρέδωσε τα βασίλεια. Εμείς δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο, από το να αρνηθούμε τα έργα του σκότους, με το να παραδοθούμε στον Ιησού Χριστό. Είναι απολύτως αναγκαίο να διευκρινιστεί και να τονιστεί, πως όταν ο Πονηρός είπε πως όλα τα έθνη έχουν παραδοθεί σε αυτόν, επ' ουδενί δεν σημαίνει πως κάποιος τρίτος τα παρέδωσε.

«...Απεκρίθη ο Ιησούς, Αληθώς, Αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθη εις την Βασιλείαν του Θεού...» (Ιωάν. 3:5)

Και οι δύο αυτές διδασκαλίες είχαν τους οπαδούς τους, τους μαθητές τους, όπως αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη. Σύντομα όμως η νέα αυτή διδασκαλία του Κυρίου αυξήθηκε τόσο πολύ, που δημιουργήθηκαν ερωτηματικά στους οπαδούς του Ιωάννη. Οι μαθητές λοιπόν του Ιωάννη ανήγγειλαν στο δάσκαλό τους τα νέα.

«...Ἦλθον προς τον Ιωάννην και είπον προς αυτόν, Ραββί εκείνος όστις ήτο μετά σου πέραν του Ιορδάνου, εις τον οποίον συ εμαρτύρησας, ιδού ούτος βαπτίζει και πάντες έρχονται προς αυτόν...» (Ιωάν. 3:26)

Η απάντηση του Ιωάννη ήταν ξεκάθαρη:

«- Δεν σας το είπα από την αρχή πως δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας, αλλά ο φίλος Εκείνου; Εκείνος πρέπει να αυξάνεται, εγώ δε να ελαττώνομαι (Ιωάν. 3:30). Εκείνος είναι ο γαμπρός, εγώ είμαι φίλος Του και χαίρομαι γι αυτό.»

Ἦκουσαν οι Φαρισαίοι...

Αυτά τα σχόλια, τα οποία είχαν διαδοθεί σε όλη την περιοχή και τα έμαθαν καθώς ήταν φυσικό και οι Φαρισαίοι, ήλθαν εις γνώση του Κυρίου. Σίγουρα θα τα εκμεταλλεύονταν οι Φαρισαίοι και θα δημιουργούνταν προβλήματα. Η καλύτερη λύση κατά τη γνώμη του Κυρίου, θα ήταν να απομακρυνθεί από την Ιουδαία. Έτσι αναχώρησε και πάλι για τη Γαλιλαία.

Όμορφο μάθημα για τους τότε Μαθητές του, αλλά και για όλους όσους θα Τον ακολουθούσαν διαχρονικά. Μην δημιουργείς αντεγκλήσεις, όσο κι αν είσαι ή νομίζεις πως εί-

σαι πιο σωστός από τους άλλους. Μήπως δεν υπάρχει χώρος για το Ευαγγέλιο; Αυτό ακριβώς δεν μας διδάσκει και το «πορευθέντες»; Αυτό δεν τονίζει και ο απ. Παύλος;

«...Ούτω δε εφιλολιμήθην να κηρύττω το Ευαγγέλιον ουχί όπου ωνομάσθη ο Χριστός δια να μη οικοδομώ επί ξένου θεμελίου...» (Ρωμ. 15:20)

Αρκεί το θεμέλιο να είναι ο Χριστός και μόνον Αυτός και το έργο Του, που αποκορύφωμά του είναι ο Σταυρός Του. Τα πάντα περικλείονται στον «εν τω Χριστώ» χώρο. Ο λαός μας έχει πολλές σοφές, απλές και χτυπητά κατανοητές εκφράσεις όπως το «εδώ είναι τα χωράφια μου», «μην μπαίνεις σε ξένα χωράφια» κλπ. Αυτός είναι ο «εν τω Χριστώ Χώρος», τα «χωράφια του Χριστού», «τα αμπέλια του Χριστού». Αυτά τα αμπέλια και τα χωράφια τα καθαρίζει ο Πατέρας, όχι οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι απλά καρποφορούν και η καρποφορία καθενός μας θα κριθεί εν εκείνη τη Ημέρα.

«...Διότι θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέσει παρά το τεθέν το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός...»

(1^η Κορ. 3:11)

Αποσύρσου νωρίς, προτού η σπίθα της αντιπαράθεσης γίνει φλόγα και αρχίσει να κατακαίει τις όποιες καλές ή όχι και τόσο καλές σχέσεις.

Τι όμορφο μάθημα και για κείνους που κατέχουν ηγετικές θέσεις στην Εκκλησία του Χριστού! Τι όμορφο πράγμα και για τον κάθε απλό Χριστιανό στο να μην αντιπαράτίθεται εχθρικά.

Πες τις θέσεις σου, τις γνώμες σου, τις απόψεις σου, το πιστεύω σου και μην δημιουργείς αντεγκλήσεις με αυτούς που έχουν διαφορετική γνώμη, κατηγορώντας και δημι-

ουργώντας αντιπαραθέσεις, καθώς υπάρχει ενδεχόμενο να γίνει σχίσμα μεταξύ του λαού. Ο λόγος του Θεού είναι το πιο πολύτιμο πνευματικό διαμάντι, με πολλές πλευρές και με πολλές λάμπσεις στην κάθε του πλευρά. Δεν διαγράφεται τίποτε, «ιώτα εν», αρκεί το διαμάντι αυτό να είναι τοποθετημένο στο θησαυροφυλάκιο του Γολγοθά.

Τι όμορφο παράδειγμα, ακόμη και για τις μεταξύ των απλών ανθρώπων σχέσεις. Δέξου την άποψη του συνανθρώπου σου, χωρίς διαξιφισμούς και πικρόχολα ενάντια σχόλια και παρατηρήσεις. Πάρε τη θέση του, χωρίς επικρίσεις και φανού επιεικής. Μόνο μην παρασυρθείς από τις θεμελιακές συνειδησιακές σου ηθικές και πνευματικές θέσεις. Διατήρησε με ειρήνη τις θέσεις σου και σεβάσου τις θέσεις των άλλων.

«...Σεις είστε θεοδίδακτοι και δεν έχετε χρεία να σας γράφω εγώ σχετικά με την μεταξύ σας αγάπη...»

γράφει στους Θεσσαλονικείς ο απ. Παύλος (1^η Θεσ. 4:9).

Φτάνοντας στο πηγάδι ...

Ο δρόμος μακρύς στη μεταξύ Ιουδαία και Γαλιλαία, ενδιάμεση Σαμάρεια.

Μια νεανική ανδρική συντροφιά διέσχιζε την ενδιάμεση επαρχία, καθώς πορευόταν από τη νότια Ιουδαία προς τη βόρεια Γαλιλαία. Ένας τους ξεχώριζε και οι υπόλοιποι τον αποκαλούσαν Δάσκαλο.

«- Λίγο ακόμη και θα φτάσουμε στο πηγάδι», είπε ο νεώτερος που τα κουράγια του ήταν πιο πολλά, ενθαρρύνοντας και τους υπόλοιπους.

Καταμεσήμερο και κατάκοποι έφτασαν. Κάθισαν ολόγυρα στο περβάζι και δίπλα του για να πάρουν μια ανάσα και να... «πιουν» τον ιδρώτα τους.

«- Φτάσαμε επί τέλους», είπε κάποιος και πήρε άλλη μια, πιο βαθειά τώρα ανάσα.

«- Πολύ ζέστη», συμπλήρωσε κάποιος άλλος.

«- Κι ακόμη δεν ήλθε το καλοκαίρι...» πρόσθεσε ένας τρίτος.

Ο Δάσκαλός τους, χαμογέλασε. Ήταν και φαινόταν ο πιο κουρασμένος.

«...Άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας...»
(Ησ. 53:3)

«- Δεν είναι ανάγκη Δάσκαλε να έλθεις μαζί μας στο χωριό. Κάθισε να ξεκουραστείς. Θα πάμε εμείς να βρούμε κάτι για να φάμε όλοι μαζί.»

Μερικοί άφησαν τα σακίδιά τους στη ρίζα του διπλανού δέντρου και ξεκίνησαν για το χωριό. Ήταν, δεν ήταν σε απόσταση ενός τετάρτου της ώρας. Παρά την κούραση τους, οι ομιλίες τους ακουγόταν μέχρι που χάθηκαν πίσω από την ανοιξιιάτικη βλάστηση.

Ο Δάσκαλος έμεινε μόνος περιμένοντας τον γυρισμό των μαθητών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Λίγα ιστορικά δεδομένα.

«...Έπρεπε δε να περάσει δια της Σαμάρειας...» (εδ. 4)

Δύο είναι τα μηνύματα που μας δίνει ο λόγος του Θεού με αυτό το «έπρεπε».

«Έπρεπε» με την τοπική έννοια. Καθώς ήδη έχουμε ιδεί για να πάει κανείς από την Ιουδαία στη Γαλιλαία, «έπρεπε» να διασχίσει ολόκληρη την επαρχία της Σαμάρειας, διαφορετικά ήταν αναγκαίο τόσο για τους Ιουδαίους, όσο και για τους Γαλιλαίους να κάνουν μια μεγάλη παρέκκλιση δια μέσου της Περαιάς. Περαιά ήταν οι περιοχές που βρίσκονταν ανατολικότερα, πέραν της Σαμάρειας. Την τελευταία αυτή διαδρομή ακολουθούσαν οι Ιουδαίοι σε περιόδους έξαρσης ενός εκατέρωθεν μακροχρόνιου μίσους. Οι διαφορές τους διαρκούσαν επί αιώνες και ήταν κατά βάση θεολογικές, αλλά και πολιτικοκοινωνικές, σχετικές με την καταγωγή τους.

Το δεύτερο «έπρεπε» ήταν το σπουδαιότερο και σημαντικότερο, διότι αφορούσε αυτήν ταύτη την πνευματική οικουμενικότητα της ενσάρκωσης του Σωτήρα Χριστού. Σε αυτό το «έπρεπε» δόθηκε στους Μαθητές και σε όλες τις επόμενες γενεές το στέρεο μήνυμα της σωτηρίας όλου ανεξαιρέτως του κόσμου, ανεξάρτητα από το παρελθόν, την εθνικότητα, το χρώμα, την κοινωνική θέση και μόρφωση ή οτιδήποτε άλλο.

«Έπρεπε» να περάσει προκειμένου να γκρεμιστεί ο τοπικιστικός και εχθρικός μεσότοιχος, που επί αιώνες χώριζε τους δύο λαούς. Έπρεπε να πέσει ο μεσότοιχος κατά τον

απ. Παύλο, που χώριζε τις διαδοχικές αυλές του ιερού χώρου σε αυλή των εθνών και αυλή των Ιουδαίων (Εφ. 2:14)

Έπρεπε να ακούσει το λυτρωτικό μήνυμα ένας λαός. Έπρεπε να ευαγγελιστεί μια ταλαιπωρημένη ψυχή.

Ας ξεδιπλώσουμε όμως λίγα ιστορικά δεδομένα:

1^{ον}. Η κατάκτηση της Σαμάρειας από τον Σαργών.

Επτά και πλέον αιώνες νωρίτερα, ο βασιλιάς της Ασσυρίας Σαργών είχε κατακτήσει την περιοχή της Σαμάρειας και είχε μετοικήσει τους αυτόχθονες Ιουδαίους στη Βαβυλωνία. Σε αντικατάστασή τους έφερε άλλους από τη Συρία και τη Βαβυλωνία. Αυτοί οι έποικοι, όπως ήταν φυσικό, κουβάλησαν μαζί τους τα ήθη και έθιμα των χωρών από τις οποίες προέρχονταν, καθώς και τους ειδωλολατρικούς θεούς τους.

Από την ανάμειξη αυτών των εποίκων με τους εναπομείναντας Ιουδαίους, δημιουργήθηκε μια νέα φυλή, των Σαμαρειτών, με μια πανσπερμία ηθών, εθίμων και θρησκειών. Ύστερα από πολλές ζυμώσεις και αντεγκλήσεις επικράτησε βαριά τραυματισμένο θεολογικά, το Ιουδαϊκό στοιχείο.

Οι μετανάστες Ασύριοι, Βαβυλώνιοι και Σύριοι επιζητούσαν να επιβάλλουν τη λατρεία των δικών τους θεών. Τελικά δέχθηκαν τη λατρεία του Αληθινού Θεού. Κατόπιν τούτου έχτισαν και τον δικό τους Ναό στο όρος Γαριζίν, πιστεύοντας πως εκεί ο Μωυσής έχτισε το πρώτο θυσιαστήριο, όταν επέστρεφαν από την Αίγυπτο. Εκεί λοιπόν κατά τη γνώμη τους και όχι στο ναό του Σολομώντος της Ιερουσαλήμ, έπρεπε να λατρεύεται ο Θεός.

Αυτή η άποψη των Σαμαρειτών, αλλά και η επιμειξία Ιουδαίων με τους έποικους, συνετέλεσε στο να αυξηθεί το μίσος μεταξύ αυτών και των Ιουδαίων του κάτω βασιλείου, που θεωρούσαν σαν τόπο λατρείας μόνον τον Ναό Σολομώντος στην Ιερουσαλήμ..

2^{ον}. Ναβουχοδονόσωρ.

Εκατό περίπου χρόνια αργότερα ήλθε η σειρά του κάτω Βασιλείου, της Ιουδαίας, να υποταχτεί στον Βαβυλώνιο βασιλιά Ναβουχοδονόσωρ και να υποστεί τα ίδια και χειρότερα, από όσα είχε υποστεί η Σαμάρεια από τον Σαργών.

Ο Ναβουχοδονόσωρ βασίλευσε στη Βαβυλώνα από το 605 έως το 562 π.Χ. Αυτός κυρίευσε την Ιουδαία, κατεδάφισε τον Ναό του Σολομώντος στην Ιερουσαλήμ και τα τείχη της, άρπαξε τα ιερά σκεύη του Ναού, τα οποία τοποθέτησε στον δικό του θεό στη Βαβυλωνία και πολλούς Ιουδαίους, ιδιαίτερα από τους επισήμους, συνέλαβε και τους μετόικησε στη Βαβυλώνα. (2^η Χρον. 36 Κεφ.). Μεταξύ των μετοικισμένων ήταν και ο Δανιήλ με τους τρεις φίλους του, Ανανία, Μισαήλ και Αζαρία.

Περί το (539 π.Χ.), η Βαβυλωνιακή Αυτοκρατορία καταλύθηκε από τον Πέρση Αυτοκράτορα Κύρο, (539-529 π.Χ.), ο οποίος με το περίφημο διάταγμα κήρυξε ανεξιθρησκία και έδωσε εντολή να ανοικοδομηθεί ο Ναός και τα τείχη, τα δε ιερά σκεύη να επιστραφούν στο Ναό. Όλη αυτή την εργασία την ανέθεσε στους Ιουδαίους της μετοικεσίας, σε «όλους εκείνους που ο Θεός διηγείρε το πνεύμα τους». (Έσδρας 1^ο κεφ.).

Ο Έσδρας όταν ήρθε εις την Ιερουσαλήμ βρήκε τους εναπομείναντες Ιουδαίους σε άθλια πνευματική και ηθική κα-

τάσταση. Ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα ήταν οι μικτοί γάμοι με ειδωλόατρισες, πράγμα που τους απομάκρυνε από τη σωστή λατρεία του αληθινού Θεού. Οι ντόπιοι εν τούτοις πρότειναν στον Έσδρα να βοηθήσουν και αυτοί στην ανοικοδόμηση του Ναού και των τειχών, πράγμα που αρνήθηκαν οι επανελθόντες εκ της μετοικεσίας.

Η αιτία της άρνησης, αν και επιφανειακά φαίνεται σκληρή και σχεδόν εχθρική, έχει εν τούτοις βαθειά Πνευματική σημασία, δηλαδή της καθαρότητας, με την οποία πρέπει να λατρεύεται ο Θεός. Αυτήν την καθαρότητα, κατά έναν αξιολύγυετο τρόπο, είχαν διατηρήσει οι μετοικισμένοι στη Βαβυλώνα Ιουδαίοι, σε αντίθεση με τους παραμείναντες και τους παλαιούς κατοίκους της περιοχής και εχθρούς των Ιουδαίων.

Όλοι αυτοί, καθώς καταγράφεται, ζήτησαν να συνεργαστούν στην ανοικοδόμηση του Ναού με το πρόσχημα – αιτιολογία πως και αυτοί «εκζητούσαν τον Θεό, των νεωστή αφιχθέντων» και μάλιστα βεβαίωσαν, πως δεν σταμάτησαν να θυσιάζουν «και εις Αυτόν» καθ' όλη τη διάρκεια της σκλαβιάς τους, από τότε που οι τελευταίοι ξεριζώθηκαν από τον τόπο τους.

Πρόκειται δηλαδή για μια τάξη ανθρώπων «προοδευτικών» αντιλήψεων, που δεν είχαν κανένα πρόβλημα στο να αποδεχτούν μετά χαράς τους νεοφερμένους και τις θρησκευτικές τους συνήθειες. Ο Θεός των νεοφερμένων τούς ήταν ήδη γνωστός και αποδεκτός, όπως και οι άλλοι θεοί, τους οποίους λάτρευαν όσοι και όπως ήθελαν.

Τι υπέροχο μάθημα και τούτο για τον Χριστιανικό κόσμο. Αγαπούμε τον ξένο, είναι εντολή του Κυρίου μας, του Θεού μας. Δεν θα τον αδικήσουμε σε καμιά περίπτωση, εξ άλλου

και εμείς ξένοι και παρεπίδημοι είμαστε στον πλανήτη Γη. Του Κυρίου είναι η Γη και το πλήρωμα αυτής. Αυτό όμως, ουδεμία σχέση μπορεί να έχει με την ιερότητα της οικογένειας, με την ανατροφή των παιδιών μας και προ παντός με τη λατρεία μας στο Θεό μας.

Θα περιθάψουμε τον ξένο, θα τον βοηθήσουμε, δεν θα του επιτρέψουμε όμως να εισχωρήσει στους ιερούς χώρους της οικογένειας, ούτε και στη λατρεία του Αληθινού Θεού μας, φέρνοντας δικές του συνήθειες, δικά του «πιστεύω», δικές του αντιλήψεις και δικούς του τρόπους λατρείας, του οποιοδήποτε Θεού του.

Θα δώσω φαγητό στον πεινασμένο, ρούχα στον γυμνό, ζεστασιά στον διωγμένο, ποτέ όμως δεν θα τον κοιμίσω μαζί με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Σε καμιά περίπτωση ο ξένος δεν πρέπει να βρει ζεστασιά και περίθαλψη στην αγκαλιά της γυναίκας μου, ούτε και η ξένη στη δική μου αγκαλιά. Δεν πρέπει βεβαίως να γίνει αφέντης της οικογένειάς μας, ούτε και θρησκευτικός προϊστάμενός μας.

«...Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας, δεν θα υπάρξουν άλλοι θεοί εκτός από Εμένα...»

είναι η ρητή εντολή του Θεού μας. Αν τώρα η γυναίκα μου και τα παιδιά μου, μετά την ενηλικίωση τους θελήσουν να φύγουν από τη δική μου πίστη και να ακολουθήσουν κάποια άλλη, είναι ελεύθεροι να το κάνουν. Αν φύγουν από κοντά μου, δική τους η ευθύνη.

Μετά από κάποια διδασκαλία του Κυρίου μας, σχετική με το «*Εγώ είμαι ο Άρτος της Ζωής*», πολλοί οπαδοί Του απομακρύνθηκαν από κοντά Του, καθώς δεν κατάλαβαν τη με-

ταφορική έννοια των λεγομένων Του. Τότε ο Ιησούς στράφηκε προς τους δώδεκα Μαθητές και τους ρώτησε:

«- Μήπως και σεις θέλετε να φύγετε;»

«- Σε ποιον να πάμε, Κύριε;» ήταν η απάντησή τους δια του απ. Πέτρου, «Εσύ έχεις λόγια αιώνιας ζωής..!».

«...Απεκρίθη λοιπόν προς Αυτόν ο Σίμων Πέτρος, Κύριε προς τίνα θέλομεν υπάγει, λόγους ζωής αιωνίου έχεις...» (Ιωάν. 6:68)

Ποιοι ήταν αυτοί οι λόγοι της αιώνιας Ζωής, που αντιλήφθηκε και επικαλέστηκε ο απόστολος Πέτρος, μόνον αυτός και κανείς άλλος από τον ευρύτερο κύκλο των μαθητών, ίσως και μερικοί από τους δώδεκα, όπως ο Ιούδας;

Εδώ κρύβεται μια από τις ομορφότερες σελίδες του Θεϊκού σχεδίου, όσον αφορά τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Ένα σχέδιο, που η εκπλήρωσή του γέμισε αγαλλίαση ακόμη και τον ίδιο τον Σωτήρα μας.

Ήταν η περίπτωση εκείνη, που ο Κύριος είχε αποστείλει ανά δύο 70 μαθητές Του να προπορεύονται, κηρύττοντας τη Βασιλεία των Ουρανών σε όλες τις πόλεις, που έμελλε ο Ίδιος να κηρύξει.

Οι 70 μετά την επιτυχή αποστολή τους επέστρεψαν χαρούμενοι, αναγγέλλοντας στον Κύριο, πως και τα δαιμόνια υποτάσσονται στους ίδιους, όταν επικαλούνται το όνομά Του. Τότε ο Κύριος τους είπε:

«...Μη χαίρετε ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις Ουρανοίς...» (Λουκ. 10:20)

Και αμέσως μετά ο ευαγγελιστής Λουκάς, ο αγαπητός γιατρός του απ. Παύλου συμπληρώνει:

«...Εν αυτή τη ώρα ηγαλλιάσθη κατά το Πνεύμα ο Ιησούς και είπεν, ευχαριστώ Σοι Πάτερ, Κύριε του Ουρανού και της Γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψας αυτά εις νήπια, ναι ω Πάτερ, διότι ούτως έγινεν αρεστόν έμπροσθέν Σου...»

(Λουκ. 10:21)

Οι σοφοί δεν κατάλαβαν τους «λόγους της αιώνιας ζωής», ούτε ακόμη και πολλοί από τους μαθητές Του. Τους αντιλήφθηκε ο ψαράς του γλυκού νερού της λίμνης Γεννησαρέτ.

Ποιοι τελικά ήταν αυτοί λόγοι; Αυτοί, που μόλις πριν από λίγο είχε ολοκάθαρα διατυμπανίσει ο Κύριος ενώπιον όλων. Η σάρκα δεν ωφελεί σε τίποτα, το Πνεύμα είναι εκείνο που δίνει ζωή και αυτοί οι λόγοι που Εγώ σας λέγω Πνεύμα είναι και Ζωή είναι.

«...Το Πνεύμα είναι εκείνο το οποίο ζωοποιεί, η σάρξ δεν ωφελεί ουδέν. Οι λόγοι τους οποίους Εγώ λαλώ προς εσάς Πνεύμα είναι και ζωή είναι...» (Ιωάν. 6:63)

Είναι σαν να τους έλεγε, δεν σας μιλώ για τη σάρκα, σας μιλώ για το Πνεύμα, αυτό είναι η ζωή.

Σ' αυτή την αλήθεια στηρίχθηκε ο απ. Πέτρος και απάντησε στον Κύριο «σε ποιον να πάμε, Εσύ έχεις λόγια αιώνιας Ζωής. Αυτά που μας λες για τη σάρκα Σου και το αίμα Σου, δεν είναι αυτά που βλέπουμε με τα σαρκικά μας μάτια και ακούμε με τα σαρκικά μας αυτιά, αλλά αυτά που αισθανόμαστε με το πνεύμα μας και ακούμε με τα πνευματικά μας αισθητήρια ακοής.

Αυτό ακριβώς το Πνεύμα ήταν εκείνο, το οποίο έλλειπε από τους εναπομείναντες στην Ιερουσαλήμ Ιουδαίους.

Είχαν γίνει ένα με τους έποικους, είχαν γίνει «σάρκα μία» με ανθρώπους που δεν είχαν το Πνεύμα του Θεού. Είχαν και αυτοί προ πολλού απομακρυνθεί από την αληθινή πίστη στον αληθινό Θεό, όπως και

«...πολλοί εκ των μαθητών του Κυρίου εστράφησαν εις τα οπίσω και δεν περιεπάτουν πλέον μετ' Αυτού...»
(Ιωάν. 6:66)

Άλλο η φιλοξενία, η περίθαλψη και ο τυπικός σεβασμός ίσως, στις αντιλήψεις του άλλου και άλλο η ταύτιση ή και η επιρροή του στον πνευματικό μας χριστιανικό χώρο.

Αν όλοι γύρω μας είναι ψεύτες, κλέφτες, άθεοι, ασεβείς, αυτό δεν σημαίνει πως και εμείς πρέπει να ταυτιστούμε ή να επηρεαστούμε και να γίνουμε ένα μαζί τους. Αν όλοι γύρω μας είναι παραδομένοι στην αμαρτία, δεν σημαίνει πως πρέπει και εμείς να αμαρτάνουμε εκούσια.

Το αντίθετο.! Πρέπει να μπούμε και να μείνουμε στον ιερό χώρο των *«σεις είσθε το φως του κόσμου, σεις είσθε το αλάτι της Γης. Εάν το αλάτι χάσει τη νοστιμιά του είναι άχρηστο, πετιέται στο δρόμο και πατιέται από τους περαστικούς»*.

Δεν θα μπούμε στον κύκλο των αμαρτωλών σαν άβουλα πρόβατα που πηγαίνουν για σφαγή. Θα ανεβούμε στον Κρανίου τόπο και εκεί στον Σταυρωμένο Σωτήρα μας θα ακουμπήσουμε το βάρος των αμαρτιών μας, αρχίζοντας να περπατούμε στον δρόμο που βαδίζει ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, ο *«αίρων την αμαρτία του κόσμου»* και τη δική μας.

Οι εχθροί του Ιούδα και του Βενιαμίν....

«...Οι δε εχθροί του Ιούδα και Βενιαμίν, ακούσαντες ότι οι υιοί της αιχμαλωσίας οικοδομούσι τον ναόν εις Κύριον τον Θεόν του Ισραήλ, ήλθον προς τον Ζοροβάβελ και προς τους αρχηγούς των πατριών και είπον προς αυτούς, Ας οικοδομήσωμεν με σάς· διότι και ημείς εκζητούμεν τον Θεόν σας, καθώς σεις και εις αυτόν θυσιάζομεν από των ημερών του Εσαραδδών βασιλέως της Ασσούρ, όστις ανεβίβασεν ημάς εδώ. Ο Ζοροβάβελ όμως και ο Ιησούς και οι λοιποί των αρχηγών των πατριών του Ισραήλ, είπον προς αυτούς, Ουδέν κοινόν εις εσάς και εις ημάς, ώστε να οικοδομήσητε οίκον εις τον Θεόν ημών· αλλ' ημείς αυτοί ηνωμένοι θέλομεν οικοδομήσει εις Κύριον τον Θεόν του Ισραήλ, καθώς προσέταξεν εις ημάς ο βασιλεύς Κύρος, ο βασιλεύς της Περσίας. Τότε ο λαός της γης παρέλυε τας χείρας του λαού του Ιούδα και ετάραττεν αυτούς εν τη οικοδομή και εμίσθονον συμβούλους εναντίον αυτών, διά να ματαιώνωσι την βουλήν αυτών, πάσας τας ημέρας Κύρου του βασιλέως της Περσίας και έως της βασιλείας Δαρείου του βασιλέως της Περσίας...»

(Εσδρας 4:1-5)

Αυτή η απάντηση των νεοφερμένων εξόργισε τους ντόπιους τόσο, ώστε έγγραψαν στον Πέρση βασιλιά επιστολές με τις οποίες διέβαλαν τις προθέσεις και τις προσπάθειες ανοικοδόμησης, ενώ και οι ίδιοι με κάθε τρόπο παρεμπόδιζαν το έργο.

Τελικά οι εργασίες διακόπηκαν μέχρι του δευτέρου έτους της βασιλείας του Δαρείου το 520 π.Χ. Ο Ναός της Ιερουσαλήμ ξαναχτίστηκε μεταξύ των ετών 537-516 π.Χ., τα δε

τείχη επί Αρταξέρξη του Μακρόχειρος, ο οποίος βασίλευσε μετά τον γνωστό μας από τους Περσικούς πολέμους Ξέρξη.

Το μίσος μεταξύ των εκ της μετοικεσίας Ιουδαίων και των ντόπιων Σαμαρειτών μετά των υπολοίπων Βενιαμιτών έγινε αγεφύρωτο. Ακόμη και το άγγιγμα Σαμαρείτη ήταν βαρύ αμάρτημα για τους Ιουδαίους και χρειαζόταν κάθαρση.

Τέτοιες ήταν οι σχέσεις μεταξύ Σαμαρειτών και Ιουδαίων κατά την εποχή του Χριστού. Κατά καιρούς το μίσος τους θέριευε και κατά καιρούς σιγόβραζε. Ηφάιστειο που ήταν έτοιμο να εκραγεί ανά πάσα στιγμή με την παραμικρή αφορμή. Αυτός ήταν και ο λόγος, που ο Κύριος παρήγγειλλε αρχικά στους δώδεκα μαθητές Του να μην μπουν σε πόλη Σαμαρειτών. Δεν είχε έλθει η ώρα του «πορευθέντες» εις όλη την οικουμένη.

«...Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς και παρήγγειλεν εις αυτούς λέγων, εις οδόν εθνών μη υπάγητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε...»

(Ματθ. 10:5)

Στα περίχωρα της Σιχάρ...

«...Έρχεται λοιπόν (ο Ιησούς) εις πόλιν της Σαμαρείας λεγομένην Σιχάρ, πλησίον του αγρού τον οποίον έδωκεν ο Ιακώβ εις τον Ιωσήφ τον υιόν αυτού...» (εδ. 5)

Η πόλη Συχέμ έχει μια πολύ θλιβερή ιστορία, που αξίζει να τη διαβάσει κανείς και να πάρει σοφά μαθήματα ανθρωπιάς, σφοδρής νεανικής αγάπης και απάνθρωπης βαρβαρότητας για λόγους «τιμής» (Γεν. 34^ο κεφ.).

Πρόκειται για τη μοναχοκόρη του Ιακώβ, τη Δείνα, την οποία αγάπησε ο συνώνυμος της πόλεως, το αρχοντόπουλο Συχέμ. Στην περιοχή που ονομαζόταν Σαλήμ (Ειρήνη) είχε

καταφτάσει και κατασκηνώσει ο Ιακώβ, σε εδαφική έκταση που είχε αγοράσει από τον πατέρα του αρχοντόπουλου, τον Εμμώρ, τον Άρχοντα του τόπου.

Η κατασκηνωτική έκταση βρισκόταν έξω από την πόλη, το όνομα της οποίας είχε δώσει ο Εμμώρ στον γιο του. Η Δείνα είχε 12 αδελφούς, ήταν κόρη του Ιακώβ. Η ιστορία έχει ως εξής:

«...Και εξήλθε Δείνα η θυγάτηρ της Λείας, την οποίαν εγέννησεν εις τον Ιακώβ, διά να ίδη τας θυγατέρας του τόπου. Και ιδών αυτήν Συχέμ, ο υιός του Εμμώρ του Ευαίου, άρχοντας του τόπου, έλαβεν αυτήν και εκοιμήθη μετ' αυτής και εταπείνωσεν αυτήν. Και η ψυχή αυτού προσεκολλήθη εις την Δείναν, την θυγατέρα του Ιακώβ· και ηγάπησε την κόρην και ελάλησε κατά την καρδίαν της κόρης. Και είπεν ο Συχέμ προς Εμμώρ τον πατέρα αυτού, λέγων, Λάβε μοι την κόρην ταύτην εις γυναίκα. Και ήκουσεν ο Ιακώβ, ότι εμίανε την Δείναν την θυγατέρα αυτού· οι δε υιοί αυτού ήσαν μετά των κτηνών αυτού εν τω αγρώ· και παρεσιώπησεν ο Ιακώβ εωσού έλθωσιν. Εμμώρ δε, ο πατήρ του Συχέμ, εξήλθε προς τον Ιακώβ, διά να ομιλήση μετ' αυτού. Και ήλθον οι υιοί του Ιακώβ εκ του αγρού, καθώς ήκουσαν τούτο· και ηγανάκτησαν οι άνδρες και εθυμώθησαν σφόδρα, ότι έπραξεν αισχρά εις τον Ισραήλ, κοιμηθείς μετά της θυγατρός του Ιακώβ· το οποίον δεν έπρεπε να γείνη. Και ελάλησε προς αυτούς ο Εμμώρ, λέγων, Η ψυχή του Συχέμ του υιού μου προσηλώθη εις την θυγατέρα σας· δότε αυτήν εις αυτόν, παρακαλώ, εις γυναίκα· και συμπενθερεύσατε μεθ' ημών· τας θυγατέρας σας δότε εις ημάς και τας θυγατέρας ημών λάβετε εις εαυτούς· και κατοικήσατε μεθ' ημών· ιδού, η γη είναι έμπροσθέν σας· κατοικείτε και εμπορεύεσθε επ'»

αυτής και κάμετε κτήματα εν αυτή. Είπε δε ο Συχέμ προς τον πατέρα αυτής και προς τους αδελφούς αυτής, Ας εύρω χάριν έμπροσθέν σας· και ο, τι είπητε εις εμέ θέλω δώσει· ζητήσατε παρ' εμού όσην προίκα θέλετε και όσα χαρίσματα και θέλω δώσει αυτά, καθώς ηθέλετε μοι ειπέι· μόνον δότε μοι την κόρην εις γυναίκα. Απεκρίθησαν δε οι υιοί του Ιακώβ προς τον Συχέμ και προς τον Εμμώρ τον πατέρα αυτού, μετά δόλου· και ελάλησαν επειδή αυτός είχε μιάνει την Δείναν την αδελφήν αυτών και είπον προς αυτούς, Δεν δυνάμεθα να κάμωμεν το πράγμα τούτο, να δώσωμεν την αδελφήν ημών εις άνθρωπον απερίτμητον· διότι τούτο είναι όνειδος εις ημάς· επί τούτω μόνον θέλομεν συμφωνήσει με σάς· Εάν σεις γείνετε ως ημείς, περιτέμνοντες παν αρσενικόν μεταξύ σας, τότε θέλομεν δώσεταις θυγατέρας ημών εις εσάς και τας θυγατέρας σας θέλομεν λάβει εις ημάς και θέλομεν κατοικήσει με σας και θέλομεν γείνει εις λαός· εάν όμως δεν μας ακούσητε να περιτμηθήτε, τότε θέλομεν λάβει την θυγατέρα ημών και θέλομεν αναχωρήσει. Και ήρεσαν οι λόγοι αυτών εις τον Εμμώρ και εις τον Συχέμ τον υιόν του Εμμώρ· και δεν εβράδυνεν ο νέος να κάμη το πράγμα, διότι υπερηγάπα την θυγατέρα του Ιακώβ· και ήτο ο ενδοξότερος παντός του οίκου του πατρός αυτού. Και ήλθεν ο Εμμώρ και ο Συχέμ ο υιός αυτού εις την πύλην της πόλεως αυτών και ελάλησαν προς τους άνδρας της πόλεως αυτών λέγοντες, Οι άνθρωποι ούτοι είναι ειρηνικοί μεθ' ημών· ας κατοικήσωσι λοιπόν εν τη γη και ας εμπορεύωνται εν αυτή· διότι η γη, ιδού, είναι αρκετά ευρύχωρος δι' αυτούς· τας θυγατέρας αυτών ας λάβωμεν εις γυναίκας και τας θυγατέρας ημών ας δώσωμεν εις αυτούς· επί τούτω μόνον θέλουσι συμφωνήσει με ημάς οι άνθρωποι διά να κατοικήσωσι μεθ'

ημών, ὥστε να γείνωμεν εἰς λαός, εἴαν περιτμηθῆ παν
αρσενικόν μεταξύ ημῶν, καθὼς αυτοὶ περιτέμνο-
νται· τὰ ποιμνία αὐτῶν καὶ τὰ υπάρχοντα αὐτῶν καὶ
πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν δεν θέλουσιν εἶσθαι ἰδικά μας;
μόνον ας συμφωνήσωμεν με αὐτοὺς καὶ θέλουσι κα-
τοικήσει μεθ' ημῶν. Καὶ εἰσήκουσαν τοῦ Ἐμμῶρ καὶ
Συχέμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς
πύλης τῆς πόλεως αὐτοῦ· καὶ περιετμήθη παν αρσενι-
κόν, πάντες οἱ ἐξερχόμενοι διὰ τῆς πύλης τῆς πόλεως
αὐτοῦ. τῆ δε τρίτην ἡμέραν, ὅτε ἦσαν ἐν τῷ πόνῳ, δύο
ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Λευΐ, ἀδελφοί
τῆς Δείνας, ἔλαβον ἕκαστος τὴν μάχαιραν αὐτοῦ καὶ
εἰσήλθον εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς καὶ ἐφόνευσαν παν
αρσενικόν. Καὶ τὸν Ἐμμῶρ καὶ τὸν Συχέμ τὸν υἱὸν αὐ-
τοῦ ἐφόνευσαν ἐν στόματι μαχαίρας· καὶ ἔλαβον τὴν
Δείναν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Συχέμ καὶ ἐξήλθον. Οἱ δε υἱοὶ
τοῦ Ἰακώβ ἦλθον ἐπὶ τοὺς πεφονευμένους καὶ διήρπα-
σαν τὴν πόλιν, ἐπειδὴ εἶχον μίανει τὴν ἀδελφὴν αὐ-
τῶν. Ἐλαβον τὰ πρόβατα αὐτῶν καὶ τοὺς βόας αὐτῶν
καὶ τοὺς ὄνους αὐτῶν καὶ ὁ, τι ἦτο ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ, τι
ἐν τῷ ἀγρῷ· καὶ πάσαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν καὶ πᾶ-
ντα τὰ παιδία αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἠχμαλώ-
τισαν· καὶ παν ὁ, τι εὐρίσκετο ἐν ταῖς οἰκίαις διήρπα-
σαν. Εἶπε δε ὁ Ἰακώβ πρὸς τὸν Συμεὼν καὶ πρὸς τὸν
Λευΐ, Εἰς ταραχὴν με ἐβάλετε, κάμνοντές με μισητόν
μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς γῆς, μεταξύ τῶν Χανααναίων
καὶ Φερεζαίων· ἐγὼ δε ολίγους ἀνθρώπους ἔχω καὶ ἐ-
κείνοι θέλουσι συναχθῆ ἐναντίον μου καὶ θέλουσι με
πατάξει καὶ θέλω ἀπολεσθῆ ἐγὼ καὶ ὁ οἶκός μου. Οἱ δε
εἶπον, Ἐπρεπε λοιπὸν τὴν ἀδελφὴν ημῶν να μεταχει-
ρισθῶσιν ὡς πόρνην;» (Γεν. 34 κεφ.)

Το παραπάνω αποτρόπαιο γεγονός ἔμεινε βαθειά χαραγ-
μένο καὶ καταδικαστέο στὴν καρδιά τοῦ Ἰακώβ. Ἐτσι, ὅταν

έφτασε η ώρα που θα έφευγε από τη Γη, κάλεσε τους γιους του για να τους αποχαιρετήσει ευλογώντας τους ή και αποδοκιμάζοντας τις πράξεις τους.

Για τους πρωτεργάτες λοιπόν, του στυγερού και φοβερού αυτού ανοσιουργήματος είπε τα εξής, σαν Πνευματική Διαθήκη προς τους 12 γιους του:

«...Εκάλεσε δε ο Ιακώβ τους υιούς αυτού και είπε, Συνάχθητε, διά να σας αναγγείλω τι μέλλει να συμβή εις εσάς εν ταις εσχάταις ημέραις· συνάχθητε και ακούσατε, υιοί του Ιακώβ και ακροάσθητε τον Ισραήλ τον πατέρα σας. Ρουβήν ο πρωτότοκός μου, συ ισχύς μου και αρχή των δυνάμεών μου, έξοχος κατά την αξίαν και έξοχος κατά την δύναμιν. Εξέβρασας ως ύδωρ· δεν θέλεις έχει την υπεροχήν· διότι ανέβης επί την κλίνην του πατρός σου· τότε εμίανας αυτήν· επί την κλίνην μου ανέβη. Συμεών και Λευΐ οι αδελφοί, όργανα αδικίας είναι αι μάχαιραι αυτών· εις την βουλήν αυτών μη εισέλθης, ψυχή μου· εις την συνέλευσιν αυτών μη ενωθής, τιμή μου· διότι εν τω θυμώ αυτών εφόνευσαν ανθρώπους και εν τω πείσματι αυτών κατηδάφισαν τείχος. Επικατάρατος ο θυμός αυτών, διότι ήτο αυθάδης· και η οργή αυτών, διότι ήτο σκληρά· θέλω διαμοιράσει αυτούς εις τον Ιακώβ και θέλω διασκορπίσει αυτούς εις τον Ισραήλ.....» (Γεν. 49 κεφ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

«Δώσε μου να πιώ.»

«...Ήτο δε εκεί πηγή του Ιακώβ, ο Ιησούς λοιπόν κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας, εκάθητο ούτως εις την πηγήν, ώρα ήτο περίπου έκτη...» (Εδ. 6)

Μια συνάντηση πολύ γνωστή σε όλο τον Χριστιανικό κόσμο, που ταξιδεύει εδώ και 2.000 χρόνια τώρα.

Στο πηγάδι του Ιακώβ. Είχε ήδη μεσημεριάσει. Οι ακτίνες του ηλίου δεν είχαν καταφέρει ούτε σήμερα να φωτίσουν το ζωντανό νερό του και άρχισαν να ανεβαίνουν σιγά σιγά τον τόσο γνωστό τους ανήφορο, γλείφοντας τα βόρεια πλαϊνά του τοιχώματα.

Φαίνεται πως οι Μαθητές με τον Δάσκαλό τους είχαν ξεκινήσει πολύ πρωί την οδοιπορία τους. Όλοι τους ήταν κουρασμένοι, αλλά ο Δάσκαλος ήταν σχεδόν εξαντλημένος, γι' αυτό και κάθισε έτσι όπως ήταν στο χείλος του πηγαδιού. Εάν επρόκειτο να περιγραφεί στο πρόσωπο κάποιου μαθητή Του η κατάσταση στην οποία βρισκόταν, θα λέγαμε «ήταν κυριολεκτικά διαλυμένος από την κούραση».

Συνάντηση με τον μεγάλο Άγνωστο.

Οι Μαθητές, μετά από μια ολιγόλεπτη ανάσα, έφυγαν για την παρακείμενη πόλη Σιχάρ. Συχνά πυκνά ίσως, ο Ιησούς κοιτούσε προς τον δρόμο, από τον οποίο είχαν φύγει. Κάποια στιγμή ακούστηκαν βήματα. Κάποιος πλησίαζε, αλλά δεν ήταν οι Μαθητές Του.

Αντί αυτών εμφανίστηκε μια γυναίκα να καταφτάνει, κρατώντας με το ένα της χέρι τη στάμνα και με το άλλο έναν κουβά, που μέσα του υπήρχε ένα σχοινί. Ερχόταν να βγά-

λει νερό. Η γυναίκα πλησίασε και χωρίς καν να χαιρετίσει, άρχισε αμίλητη να αντλεί.

Ο οδοιπόρος που καθόταν στο χείλος του πηγαδιού ήταν Ιουδαίος, καθώς φαινόταν από την περιβολή του και κατά την ευρέως διαδεδομένη αντίληψη των ανθρώπων της φυλής της, εγωιστής και ακατάδεκτος. Αυτή, απ' ό,τι φαινόταν από τη δική της περιβολή ήταν Σαμαρείτισσα και ο δικός της λαός δεν μιλούσε με τους Ιουδαίους. Γιατί λοιπόν να τον χαιρετήσει;

Ποια ήταν αυτή η γυναίκα; Ξέρουμε κάτι για τη ζωή της μέχρι τη στιγμή της συνάντησής της με τον Άγνωστό της Ιουδαίο;

«...έρχεται γυνή τις εκ της Σαμαρείας δια να αντλήση ύδωρ...» (εδ. 7)

Εδώ και 2.000 χρόνια τώρα οι πιστοί όλης της Γης παρακολουθούν νοερά τούτη τη συνάντηση του Ιησού Χριστού, «δια του Οποίου τα πάντα έγιναν» και της αναζητούσας Αυτόν ξεπεσμένης και μπερδεμένης Ανθρωπότητας. Και τα δύο μέρη αναζητούσαν κοινό τόπο συνάντησης.

«- Αδάμ που είσαι;», φώναξε ο Θεός στον κήπο της Εδέμ εκείνο το απόγευμα .

«- Άκουσα τη φωνή σου και κρύφτηκα... είμαι γυμνός..!»

«- Πέθανες Αδάμ, στον κήπο της Εδέμ, στον δικό Μου Παράδεισο, στον κήπο που Εγώ φύτεψα με τα ίδια τα χέρια Μου, δεν θα ανοιχτεί τάφος.»

«...Και έκαμε Κύριος ο Θεός εις τον Αδάμ και εις τη γυναίκα αυτού χιτώνας δερματίνους και ενέδυσεν αυτούς...» (Γεν. 3:21)

Πόσο το βάθος, το ύψος και το πλάτος της Θεϊκής αγάπης! Δεν «είπε να γίνουν χιτώνες και έγιναν», αλλά «έκαμε», πράγμα το οποίο μου θυμίζει τα πλεχτά γάντια από τα χέρια της μητέρας μου.

Με εκείνα τα γάντια 18χρονο άβγαλτο χωριατόπουλο έφυγα Ιανουάριο μήνα για το New Castle της Αγγλίας, προκειμένου να φυλαχτώ από τα βαριά κρύα της Βόρειας Ευρώπης. Οι συνάδελφοί μου γέλασαν, όταν εκείνο το πρώτο πρωινό της επαγγελματικής μου καριέρας με είδαν να τα φοράω σκουπίζοντας τα χιόνια του ουρανού της Κόντρα Γέφυρας. Η οικογένειά μου ήταν τελείως ανίδεη με την καραβίσια ζωή και ο ίδιος ήμουν ανάμεσα στους συναδέλφους μου σαν τη μύγα μέσα στο γάλα. Σε λίγο τα χέρια μου κοκάλωσαν, καθώς έγιναν δυο μπάλες χιονιού και πάγου. Στο εξής κατάλαβα, πως έπρεπε μόνος μου να φροντίζω τον εαυτό μου στις καινούριες συνθήκες της ζωής μου.

Με τον ιδρώτα του προσώπου μου έπρεπε να ντυθώ και να πορευτώ στην καραβίσια ζωή μου. Η αγάπη της μητέρας μου αδυνατούσε πλέον να με φροντίσει. Δεν είχε λιγοστέψει, απ' εναντίας με παρακολουθούσε με τις προσευχές και τα «γράμματά» της.

Κάτι ανάλογο έγινε και με την περίπτωση του Αδάμ. Ο Δημιουργός του «έκαμε» δερμάτινους χιτώνες και τον έστειλε να εργάζεται τη Γη, «εκ της οποίας ελήφθη».

Και εκείνο το «ενέδυσεν αυτούς»! Τι αγάπη! Στο νου μας έρχονται οι αξέχαστες εκείνες στιγμές, που οι μητέρες μας τις κρύες μέρες του χειμώνα, μας διπλο-έντυναν και μας διπλο-κούμπωναν στέλνοντάς μας στο σχολείο, δίνοντάς μας συμβουλές που σπάνια τηρούσαμε. Ο Θεός «έκαμε χιτώνας δερματίνας και ενέδυσεν αυτούς». Δεν τους έ-

δίωξε βέβαια γυμνούς στην αγριεμένη και εξ αιτίας τους τώρα πια στενάζουσα Γη.

Ήταν «νεκροί» πνευματικά.

Μερικά χρόνια αργότερα με τον ιδρώτα του προσώπου τους και με τα ίδια τους τα χέρια, ο Αδάμ και η σύζυγός του άνοιξαν θρηνώντας στη Γη των ακανθών και των τριβόλων τον τάφο του μικρότερου παιδιού τους. Είχε δολοφονηθεί από τον πρωτότοκο. Σε τούτον τον θρήνο είχε ήδη απαντήσει ο Θεός Δημιουργός. Με Θεϊκή πρωτοβουλία είχε κλειστεί και το ραντεβού της Πνευματικής ένδυσης.

Το σπέρμα της γυναικός θα συντρίψει το κεφάλι του πρωταίτιου Φιδιού, πληρώνοντας το κόστος της ένδυσης του Αδάμ με επένδυμα Δικαιοσύνης..

Ένας Νέος Αδάμ, το σπέρμα της γυναίκας, ο Αγαπητός Υιός του Θεού θα ερχόταν. Αυτός ήταν ήδη ο Αναμενόμενος, ο Ερχόμενος. Ο προφήτης Ησαΐας πεντακάθαρα το διατυμπανίζει, σαν βέβαιο γεγονός αρκετούς αιώνες μετά την ημέρα της υπόσχεσης και 7 αιώνες πριν την εκπλήρωσή του. Πνεύμα Κυρίου είναι επ' Εμέ...

«...Θέλω ευφρανθή τα μέγιστα επί τον Κύριον. Η ψυχή μου θέλει αγαλλιασθή εις τον Θεόν μου, διότι με ενέδυσεν ιμάτιον σωτηρίας. Με εφόρεσεν επένδυμα δικαιοσύνης, ως νυμφίον ευπρεπισμένον με μίτραν και ως νύμφην κεκοσμημένην με τα πολύτιμα αυτής καλλωπίσματα...» (Ησαΐας 61:1,10)

Λόγια του Υιού του Θεού, του σπέρματος της γυναικός, του Αρχηγού της πίστης μας, που μας συμβουλεύει σαν δικούς Του, να προμηθευτούμε από τον ίδιο Ιμάτια λευκά, για να μη φανεί εκείνη τη μέρα η αισχύνη της γύμνιας μας.

«...Συμβουλεύω σε να αγοράσης παρ' εμού χρυσίον δεδοκιμασμένον εκ πυρός διά να πλουτήσης και μάρτια λευκά διά να ενδυθής και να μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου και χρίσον τους οφθαλμούς σου με κολλούριον διά να βλέπης...» (Αποκ. 3:18)

Μαζί με την πτώση και η υπόσχεση της αστείρευτης πηγής της Θεϊκής Αγάπης. Καινούρια Διαθήκη, προτού δοθεί η Παλαιά, η πρώτη και αναγκαία, η Διαπαιδαγωγική! Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί καθώς το σκέπτεται

«...Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις Αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί Αυτού...» (Ρωμ. 11:33)

Ο δε μαθητής της αγάπης, ο Ιωάννης, επιγραμματικά κλείνει το ανθρώπινο κεφάλαιο σε λίγες και μόνο λέξεις.

«Ο Θεός είναι Αγάπη».

Εκεί στο πηγάδι του Ιακώβ τα «αγγελέματα» της βρεφικής ηλικίας της παιδούλας, οι αναζητήσεις της εφηβικής περιόδου, Εβάλ - Γαριζίν και τα όνειρα της ώριμης πια νεαρής διψασμένης Ανθρωπότητας έγιναν πραγματικότητα! Η άσωτη ανθρωπότητα ξέχασε, άφησε στο χείλος του πηγαιδιού στάμνες, σχοινιά και κουβάδες κι ανάλαφρη περισσότερο έτρεξε έχοντας κλάδο ελαίας στο στόμα της και εφάρμοσε το «πορευθέντες σε όλη την οικουμένη», χωρίς καλά, καλά να το έχει συνειδητοποιήσει. Πηγαία αγάπη, μετανοια, εξομολόγηση, αναγέννηση. Πηγαία και η σωτηρία θα ακολουθήσει. Στο πηγάδι του Ιακώβ...

«...Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς, «Δος μοι να πίνω...» (εδ. 7)

«- Δώσε μου να πινω», το άκουσε καλά, ήταν σίγουρη.

Δώσε μου να πιω. Εδώ στο χείλος του πηγαδιού κάθεται κάποιος ξένος, κατάκοπος από την οδοιπορία και η αδιαφορία είναι τόσο προκλητική. Και Αυτός ο κάποιος ήταν στην προκειμένη περίπτωση Εκείνος, δια του οποίου «τα ύδατα συναχθησαν εις τόπον ένα και φάνηκε η ξηρά»!!

«...Και είπεν ο Θεός, ας συναχθώσι τα ύδατα τα υποκάτω του Ουρανού εις τόπον ένα και ας φανή η ξηρά και έγινεν ούτω...» (Γεν. 1:9)

Θεέ μου πως γίναμε! Ούτε μια απλή ματιά, μια απλή ερώτηση, έστω και κοιτώντας αλλού.

«- Μήπως διψάς; Μήπως θέλεις να βγάλεις νερό;»

Τίποτα...! Δεν επικοινωνούν οι Σαμαρείτες με τους Ιουδαίους, αν και όλοι τους διψούν για αγάπη.

Σε αυτό ακριβώς το σημείο ο ευαγγελιστής Ιωάννης δικαιολογεί τον εαυτόν του και τους συνοδοιπόρους συμμαθητές του, γράφοντας πως ο Δάσκαλός τους απευθύνθηκε στη Σαμαρείτισσα, διότι αυτοί είχαν πάει στην πόλη για να αγοράσουν τροφές.

«...Διότι οι Μαθηταί Αυτού είχαν υπάγει εις την πόλιν δια να αγοράσωσι τροφάς...» (εδ. 8)

Πόσο λεπτός, πόσο ευγενικός, αλλά και πόσο κατατοπιστικός είναι ο λόγος του Θεού! Τι όμορφες σκέψεις μπορεί να κάνει ένας «όμορφος», καλός, αγαθός και αμερόληπτος άνθρωπος! Πόση λεπτότητα, πόση ευγένεια, τι ευαισθησία συναισθημάτων ενός ψαρά! Έμμεσα μας λέει πως αν ήταν εκεί κάποιος μαθητής θα φρόντιζε αυτός να ικανοποιήσει αυτή την επιθυμία του Δασκάλου του.

Στο εδάφιο αυτό καταρρίπτεται ο ισχυρισμός, πως ο Ιωάννης πρέπει να ήταν παρών στη συγκεκριμένη συνάντηση,

διότι αλλιώς δεν θα ήξερε να περιγράψει όλο αυτό το σκηνικό. Αλλά ας μην ξεχνάμε, πως και η Σαμαρείτισσα σίγουρα θα διηγούνταν ξανά και ξανά την όλη ιστορία της συνάντησής της με τον Κύριο κατά τη διήμερη παραμονή όλων τους στη Σιχάρ, τόσο στους μαθητές, όσο και στους συγχωριανούς της.

Η εμφάνιση του Κυρίου μας, οπουδήποτε και αν λάβαινε χώρα, άφηνε τόσο βαθιές εντυπώσεις, ώστε γινόταν κυρίαρχο θέμα συζητήσεων και πέραν των στενών τοπικών ορίων και για πολύ χρόνο. Ο Κύριος είναι πάντα ο ίδιος. Όποιος Τον συναντήσει, δεν ξεχνά ποτέ αυτή τη συνάντηση.

Δεν ξέρουμε το τόνο της φωνής του Κυρίου μας και γι' αυτό μόνο υποθέσεις κάνουμε. Απ' ό,τι μπορούμε να υποθέσουμε δεν πρέπει να ήταν έντονος, αλλά απλά ανθρώπινος και πάντα τον συνόδευε ένα ευγενικό αδιόρατο χαμόγελο. Αν δεν ήταν τέτοιο, θα είναι ακόμη πιο όμορφο και θα το ιδούμε εκείνη την ημέρα στα βίντεο του Ουρανού, όσοι από εμάς Τον πιστεύουμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Η πολύτιμη Δωρεά

«...Λέγει λοιπόν προς αυτόν η γυνή η Σαμαρείτις· Πως συ, Ιουδαίος ων, ζητείς να πής παρ' εμού, ήτις είμαι γυνή Σαμαρείτις; Διότι δεν συγκοινωνούσιν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτας...» (εδ. 9)

Έκπληκτη η γυναίκα στράφηκε προς το μέρος του Κυρίου και αντί για χαιρετισμό τον ρώτησε:

«- Πως εσύ που είσαι Ιουδαίος ζητάς από μένα, που είμαι Σαμαρείτισσα, να πιεις νερό;»

Εδώ φαίνεται ολοκάθαρα το ρήγμα ανάμεσα στους δύο λαούς. Ο Ιωάννης, που μας περιγράφει πολύ ευγενικά το σκηνικό της συνάντησης, προσθέτει την αιτία. Αυτό το είπε η γυναίκα, διότι δεν επικοινωνούν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες. Εδώ και πάλι φαίνεται η λεπτότητα στην περιγραφή από τον Ιωάννη. Δεν γράφει για εχθρότητα, για μίσος, για ευθύνες της μιας ή της άλλης πλευράς, δεν γράφει περί καθαρόαιμης ή μη γνήσιας Ιουδαϊκής καταγωγής. Γράφει αόριστα για «μη επικοινωνία», δεν συγκοινωνούν.

«- Τούτο το νερό μας είναι τρεχούμενο, ζωντανό, δροσερό, δεν είναι λιμνασμένο, στάσιμο, δίνει ζωή σε όλους τους κατοίκους της περιοχής και σε όλους τους οδοιπόρους, προσφέρεται δε δωρεάν στους πάντες, (εννοώντας μάλλον τη Σαμαρειτική ιδιοκτησία του πηγαδιού). Σαμαρείτες και Ιουδαίοι και κάθε περαστικός οδοιπόρος πίνει όσο θέλει.»

Πάντως, από ό,τι φαίνεται από τα κατοπινά γεγονότα, ο Κύριος σαν Υιός του Ανθρώπου, θυμόταν πάντα το πηγάδι και τη συνάντησή Του με τη Σαμαρείτισσα.

Κάποτε είχε πει στους Ιουδαίους:

«- Εάν κάποιος σας προσφέρει ένα ποτήρι δροσερό νερό επειδή είστε του Χριστού, αληθώς σας λέγω, δεν θα χάσει τον μισθό του..!».

Και ακόμη κάτι περισσότερο και πολύ πιο όμορφο είπε μια άλλη φορά.

«- Εάν κάποιος προσφέρει ένα ποτήρι νερό στο όνομα Μαθητή μου, ούτε και ο ίδιος θα χάσει τον μισθό του, μισθό Μαθητή θα πάρει κι αυτός.»

«...Και όστις ποτίση ένα των μικρών τούτων ποτήριον μόνον ψυχρού ύδατος εις όνομα μαθητού, αληθώς σας λέγω, δεν θέλει χάσει τον μισθόν αυτού...»

(Ματθ. 10:42)

Εδώ στέκεσαι με δέος μπροστά στο μεγαλείο της ιδιαίτερης αγάπης του Κυρίου για τους δικούς Του. Αξία εξαυλωμένα, ραφιναρισμένα από τις οξύτητες και τα υλιστικά κατακάθια. Αν η καρδιά είναι ο Ναός του Αγίου Πνεύματος, τούτα τα λόγια βρίσκονται σίγουρα ανάμεσα στα ιερά σκεύη του Ιερού.

Αυτή είναι η τιμητική αξία που δίνει στους μαθητές Του, στους δικούς Του. Εάν κάποιος προσφέρει ένα ποτήρι νερό σε κάποιον, που απλά και μόνο γνωρίζεται με όποιον μαθητή, ούτε και αυτός που προσφέρει θα χάσει τον μισθό του. Είναι τόσο όμορφη και λαμπερή αυτή η διαβεβαίωση του Κυρίου μας. Είσαι; Είμαι Μαθητής Του; Και εάν δεν είμαι και δεν είσαι, αγαπώ έστω τους όποιους μαθητές Του με την πραγματική σημασία της αγάπης;

Στους ναυτικούς δεν είναι ασυνήθιστη μια παρόμοια συμπεριφορά - προσφοράς. Μόλις μπαρκάρει κάποιος, το πρώτο που κάνει είναι να γνωριστεί με τους συναδέλφους

του. Η πιο συνηθισμένη περίπτωση γνωριμίας είναι το από πού κατάγεται και σε ποιες εταιρείες εργάστηκε. Εκεί βρίσκεται αρκετές φορές κάποιος κοινός γνωστός. Αν ο γνωστός αυτός τυχαίνει να είναι και κοινός φίλος τους, τότε πίνουν ένα ποτηράκι στην υγεία του.

Αυτό ακριβώς περιγράφουν τα λόγια του Κυρίου μας. Εάν κάποιος σας προσφέρει ένα ποτήρι νερό στο όνομα μαθητή θα πάρει μισθό. Πόσο μεγάλη είναι η αγάπη του Κυρίου μας για τους δικούς Του!

Δύο τρία χρόνια αργότερα καρφωμένος πάνω στον Σταυρό Του θα αναφωνήσει το δραματικό εκείνο «Διψώ».

Τότε δεν βρέθηκε καμιά Σαμαρείτισσα κάτω από τον Σταυρό Του, δεν βρέθηκε κανένας Μαθητής Του εκεί κοντά Του, για να βρέξει τα στεγνά Του χείλη. Δεν βρέθηκε κανείς Ιουδαίος, ούτε επίσημος ούτε απλός πολίτης. Κανένας Φαρισαίος, κανένας Ιερέας. Κανένας Νικόδημος, κανένας ευσχήμων Ιωσήφ, κανένας αγαπητός Ιωάννης, κανένας Πέτρος, καμιά Μαγδαληνή, κανένας Λάζαρος, κανένας αδελφός Του ούτε η ίδια η Μητέρα Του! Μόνος ολομόναχος. Κάτω από το σταυρό ούτε νερό δεν έδωσαν! Μπορούσαν;

Μόνο ένας ληστής! Ελάχιστοι από τους δικούς Του βρισκόταν «μακρόθεν ατενίζοντας». Κάποιος από τους σταυρωτές Του έτρεξε αμέσως, πήρε ένα σφουγγάρι, το βούτηξε στο ξύδι, το τύλιξε στην άκρη ενός καλαμιού και το πρόσφερε αντί νερού στον Μέγα Διψασμένο του μεσαίου Σταυρού.

Συγχέοντας τόσο ο ίδιος όσο και οι παρευρισκόμενοι την κραυγή του Κυρίου Θεέ μου, Θεέ μου, με το όνομα του προφήτη Ηλία έλεγαν, «αφήστε να ιδούμε αν θα έλθει ο Ηλίας να Τον κατεβάσει».

«...Δραμών δε εις και γεμίσας σπόγγον από όξους και περιθέσας αυτόν εις κάλαμον, επότιζεν αυτόν, λέγων· Αφήσατε, ας ίδωμεν αν έρχηται ο Ηλίας να καταβιβάση αυτόν...» (Μαρκ. 15:36)

Εκείνος γευθείς δεν ήθελε να πιει.

«...έδωκαν εις αυτόν να πίνη όξος μεμιγμένον μετά χολής· και γευθείς δεν ήθελε να πίνη...» (Ματθ. 27:34)

Η δίψα του Μεγάλου Σταυρωμένου δεν ήταν απλά η βασανιστική σωματική, ήταν πριν απ' όλα η πνευματική, ήταν η δίψα για τη σωτηρία των πολύτιμων ψυχών, που αγνοώντας το ποιος ήταν ο μεσαίος Εσταυρωμένος «εβλασφημουν Αυτόν».

Και από τον Σταυρό Του ακόμη μεσίτευε στον Πατέρα Του υπέρ αυτών.

Από εκείνη τη στιγμή οι ληστές της Γης χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα. Σε μετανοημένους και αμετανόητους. Τα εκ δεξιών Του πρόβατα από τη μια και τα εξ αριστερών Του ερίφια. Η Γη του πρόσφερε ξύδι και ό,τι χειρότερο είχε, χολή! Κι αυτό το χειρότερο «το εμείς δικαίως πάσχομε, Αυτός όμως γιατί;» ο Ιησούς το αγίασε και πρώτο μπήκε στο Παράδεισο:

«- Πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασιν τι ποιούσι...»

Σ' αυτή τη δίψα μόνον ο ένας εκ των δύο ληστών ανταποκρίθηκε. Ήταν ο καλός Σαμαρείτης στα γεγονότα του Γολγοθά. Αυτός σαν τη Σαμαρείτισσα εξομολογήθηκε:

«- Εμείς μεν δικαίως απολαμβάνομε τους καρπούς της ζωής μας, Αυτός τι έκανε;»

Και απευθυνθείς στον Ιησού:

«-Κύριε θυμήσου με, όταν θα έλθεις στην Βασιλεία σου».

Όχι «όταν», αλλά «**Σήμερα** θα είσαι μαζί Μου στον Παράδεισο»!

Θείκη διαβεβαίωση: Σήμερα, μαζί Μου στον Παράδεισο.

Σήμερα αγαπητέ, εσύ που διαβάζεις αυτά τα λόγια, θα είσαι μαζί Του στον Παράδεισο αν μετανοημένος Τον πιστέψεις και γονατισμένος Τον εμπιστευτείς!

«...Μετέβημεν εκ του θανάτου εις την ζωή...»

Δηλαδή, από τον εν τω κόσμω χώρο στον εν τω Χριστώ χώρο. Και κρατώντας τον ληστή από το χέρι τον εισήγαγε στον Παράδεισο εκείνη τη μέρα. Δεν βρέθηκε κανείς κοντά Του εκείνες τις στιγμές της βασανιστικής Του δίψας;

Ναι! Βρέθηκε κάποιος και αυτός ήταν ένας ληστής. Αυτός ο ληστής πάνω από τον δικό του σταυρό και βασανιζόμενος από τους φριχτούς του πόνους, πίστεψε στην αιώνια Βασιλεία του συσταυρωμένου Ιησού. Ομολόγησε σαν τη Σαμαρείτισσα και διεκήρυξε στους παρευρισκόμενους την αιώνια Βασιλεία του Χριστού σε έναν άλλο κόσμο, απαλλαγμένο από ληστές.

Από τότε μετανοημένοι «ληστές» μπαίνουν στον Παράδεισο. Ευτυχείς αυτοί, που προτού τους σταυρώσουν οι πράξεις τους, μετανοούν, ομολογούν και εργάζονται για την αγάπη και για τη δόξα του Σωτήρα τους.

Τούτο το μεγαλειώδες μάθημα προσφοράς ενός ποτηριού νερού δεν ξεχνιέται από τον Πατέρα Θεό. Δεν θα ξεχάσει ο Πατέρας ούτε σένα, που Του πρόσφερες την καρδιά σου. Μείνε ήσυχος, μην φοβηθείς τους αποκεφαλισμούς και το ξίφος των λύκων του κόσμου τούτου... Λύκοι είναι, δηλαδή ζώσες ψυχές που σαν τα άλογα ζώα κυκλοφορούν πάνω

στη Γη των ακανθών και των τριβόλων. Ο αδελφός του Κυρίου Ιούδας, μας λέει:

«...Ούτοι δε όσα μεν δεν εξεύρουσι βλασφημούσιν, όσα δε φυσικώς ως τα άλογα ζώα εξεύρουσιν εις ταύτα φθείρονται...» (Ιούδας 1:10)

Το ίδιο μας λέει και ο απ. Πέτρος στη 2η επιστολή του:

«...Ούτοι όμως, ως άλογα φυσικά ζώα γεγεννημένα διά άλωσιν και φθοράν, βλασφημούσι περί πραγμάτων τα οποία αγνοούσι και θέλουσι καταφθαρή εν τη ιδία αυτών διαφθορά...» (2^α Πέτρου 2:12)

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στο πηγάδι

Η απάντηση του Κυρίου στη γυναίκα ήταν άμεση, διδακτική και η ματιά Του ήρεμη και αφοπλιστική, γεμάτη αγάπη.

«...Εάν ήξευρες την δωρεάν του Θεού και τις είναι ο λέγων σοι, Δος μοι να πίνω, συ ήθελες ζητήσει παρ' αυτού και ήθελε σοι δώσει ύδωρ ζων...»

Εάν ήξερες τη δωρεά του Θεού...!

Αυτό είναι ένα από τα σοβαρότερα, αν όχι το σοβαρότερο πρόβλημα του κόσμου:

Δεν ξέρει τη δωρεά του Θεού, δεν έχει καν συνειδητοποιήσει τα πλούσια, τα θαυμάσια, τα αμέτρητα δώρα του Δημιουργού του. Ενώ αντιλαμβάνεται και γνωρίζει πολύ καλά, πως ο ίδιος είναι ο μόνος βασιλιάς και κυρίαρχος του πλανήτη Γη, αγνοεί προκλητικά ή και βάζει μέσα σε ερωτηματικά την ύπαρξη και τη Βασιλεία του Δημιουργού του Σύμπαντος και Πλάστη του ιδίου.

Με αυτή του τη στάση ο κόσμος αποδεικνύεται ένας αγνώμων αντάρτης, δεχόμενος παράλογα τη δική οντότητα, σαν αυθύπαρκτη δημιουργία του εαυτού του και των φυ-

σικών πόρων της γήινης ζωής του. Αν δεν υπήρχαν τούτοι οι φυσικοί πόροι, έστω και για μία μόνο μέρα, θα κατα- ντούσε το πλέον δυστυχημένο πλάσμα της Δημιουργίας. Μόνο μερικά λεπτά της ώρας αν έλειπε το οξυγόνο από τη Γη, κανείς, μα κανείς άνθρωπος δεν θα ζούσε. Αν για μερι- κές μόνο μέρες έλειπε το νερό κανείς, μα κανείς άνθρωπος δεν θα κατάφερνε να επιβιώσει.

Σήμερα και κάθε σήμερα τρεφόμαστε με τροφές – δώρα, που πέρυσι δεν υπήρχαν. Ποιός Νους, ποιιά Σοφία τακτο-ποίησε έτσι τα πράγματα, ώστε να γίνεται ο άνθρωπος έ- νας μικρός δημιουργός κατ' εικόνα και ομοίωση του Με-γάλου Δημιουργού;

Η Γη που δόθηκε στον άνθρωπο σαν ευλογία, ένα πεδίο δημιουργίας, έγινε εξ αιτίας του χώρος ιδρώτα, ακανθών και τριβόλων, κόπου και μόχθου, με τελικό προορισμό την επιστροφή του στο χώμα.

Αν η απόρριψη του Μοναδικού Δημιουργού δεν είναι ένας ολοφάνερος παραλογισμός, είναι σίγουρα φρέαρ βαθιά νυχτωμένης και λιμνασμένης ανοησίας. Είναι η μυστηριώ-δης Μαύρη Τρύπα του Πνευματικού του στερεώματος, εί- ναι το σκότος το εξώτερον.

«...Τότε είπεν ο βασιλεύς προς τους υπηρέτας· Δέσα- ντες αυτού πόδας και χείρας, σηκώσατε αυτόν και ρί- ψατε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θέλει είσθαι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων...» (Μαθ. 22:13)

Ο υλιστικά σκεπτόμενος άνθρωπος δέχεται αναγκαστικά, πως είναι ένα υπαρκτό τίποτα ή ένας ανύπαρκτος κόσμος. Δέχεται κάτι, που απορρίπτει ακόμη και ο πρωτόγονος άν-θρωπος. Ο απ. Παύλος διερωτάται θεωρώντας τούτη την

περίεργη στάση του κόσμου, ρωτώντας μας το αυταπόδεικτο.

«...Που ο σοφός; που ο γραμματεύς; που ο συζητητής του αιώνας τούτου; δεν εμώρανεν ο θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου;» (1^η Κορ. 1:20)

Πρόκειται ολοφάνερα για μια ανθρώπινη κοσμική σοφία, που είναι στην πραγματικότητα μωρία όσον αφορά τη γήινη διαβίωση, αλλά κυρίως τον αιώνιο προορισμό του. Η ανθρώπινη αυτή σοφία στην πραγματικότητα είναι μωρία, είναι μια αυθύπαρκτη ανοησία. Η ανοησία αυτή μπήκε στο αίμα του ανθρώπου, του έφερε πνευματική τύφλωση και μετονομάστηκε σε σοφία. Έτσι ο όμορφος θεϊκός τούτος κόσμος καλύφθηκε με μια ωχρή κηλίδα, η οποία στερεί από τον άνθρωπο το Φως το Αληθινό, που φωτίζει όποιον έρχεται σε τούτο το κόσμο.

«- Μακάρι να ήσασταν τυφλοί», είπε ο Χριστός στους γραμματιζόμενους Φαρισαίους, *«δεν θα είχατε τότε αμαρτία, αλλά τώρα λέτε πως βλέπετε, έτσι η αμαρτία σας μένει...!»*

Η τάξη των Φαρισαίων πίστευε ακράδαντα, πως ήταν γνώστες της μόνης Αλήθειας σε τέτοιο σημείο φανατισμού, που ήταν έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να εκτροχιάσουν με κάθε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο, οποιαδήποτε γνώμη δεν κυκλοφορούσε πάνω στις ράγες της δικής τους άποψης. Συνειδητά πίστευαν, πως ήταν οι λαμπαδηδρόμοι της αληθινής πίστης. Πίστευαν πως οι ίδιοι ήταν φως στο σκοτάδι, ενώ στην πραγματικότητα το φως τους ήταν αυτό τούτο το σκοτάδι. Σήμερα θα τους χαρακτήριζε κάποιος σαν «ξερόλες».

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες του σκότους, αλλά και της παραμορφωμένης πίστης, επεμβαίνει για άλλη μια φορά η αγάπη του Θεού.

«...Ο Θεός ευδόκησε να σώσει τον άνθρωπο δια της μωρίας του κηρύγματος...» (1^η Κορ. 1:21)

Έτσι τούτη η αμέτρητη θεϊκή σοφία της Δημιουργίας μετασηματίζεται σε απλότητα κηρύγματος. Κηρύγματος σταυρικής θυσίας του Γιου του Θεού, προκειμένου η πολύτιμη ψυχή, αυτό το αμύθητης αξίας διαμάντι της Δημιουργίας, να διασωθεί από τον όλεθρο εξ αιτίας της απιστίας.

«...ημείς δε κηρύττομεν Χριστόν εσταυρωμένον, εις μεν τους Ιουδαίους σκάνδαλον, εις δε τους Έλληνας μωρίαν, εις αυτούς όμως τους προσκεκλημένους, Ιουδαίους τε και Έλληνας, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν· διότι το μωρόν του Θεού είναι σοφώτερον των ανθρώπων και το ασθενές του Θεού είναι ισχυρότερον των ανθρώπων...» (1^η Κορ. 1:23-25)

Αυτή είναι η αξία της ψυχής του «μωρού» του Θεού. Το «μωρό» Του είναι σοφότερο των ανθρώπων και το ασθενές Του είναι ισχυρότερό τους! Το μωρό με την έννοια του απλού του άκακου, του αγαθού, όχι του ανόητου, του πονηρού και του κακού ανθρώπου.

Η Αξία της ψυχής

Έχουμε στ' αλήθεια εκτιμήσει την αξία της ψυχής μας μπροστά στα μάτια του Δημιουργού της, αλλά και μπροστά στα μάτια όλου του αγαθού υπερβατικού κόσμου; Έχουμε εκτιμήσει αυτή την αξία, ακόμη και μπροστά στις πονηρές δυνάμεις που προσπαθούν με κάθε τρόπο να τη μειώσουν και να την απαγάγουν προς όλεθρό της; Η ψυχή σου και η

ψυχή μου, καθώς και η ψυχή κάθε ανθρώπου, είναι προϊόν της Πνοής του Δημιουργού, είναι το πολύτιμο αθάνατο διαμάντι της Ύπαρξής μας. Και τα ζώα έχουν ψυχή, αλλά δεν έχουν την Πνοή του Θεού».

«...και εις πάντα τα ζώα της γης και εις πάντα τα πετεινά του ουρανού και εις παν ερπετόν έρπον επί της γης και έχον εν εαυτώ ψυχήν ζώσαν, έδωκα πάντα χλωρόν χόρτον εις τροφήν. Και έγεινεν ούτω...»

(Γεν. 1:30)

Η ψυχή των ζώων, των ερπετών και των πτηνών ζει, όσο χρόνο ζει το υλικό σώμα τους. Ήλθαν στην ύπαρξη με τον Λόγο του Θεού, δεν έχουν την πνοή Του και τον καθοριστικό χαρακτηρισμό του «κατ' εικόνα Εαυτού, κατ' εικόνα Θεού εποίησε» όπως έγινε με τον άνθρωπο.

«...Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού· κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς...» (Γεν. 1:27)

Ο σαρκικός ορατός στους οφθαλμούς μας άνθρωπος είναι το σόφλι, δεν είναι ο νεοσσός, είναι το κουκούλι, δεν είναι ο μεταξοσκώληκας, που γίνεται πεταλούδα, είναι το εξωτερικό περίβλημα του καρπού, δεν είναι το κουκούτσι.

Ζωή είναι αυτό που κρύβεται μέσα σε αυτά, που βλέπουμε με τα σαρκικά μας μάτια. Και το ξέρουμε και είμαστε σίγουροι για την ύπαρξη της ψυχής. Αυτή η ζωή έχει την πραγματική ιδιαίτερη αξία στα μάτια του Θεού, αλλά και στα μάτια των ανθρώπων.

Όταν ένας άνθρωπος φεύγει από τη ζωή, το πένθος δεν είναι για τα σγουρά μαλλιά του ή για το λυγερό κορμί του, είναι για κάτι πολύ πιο σημαντικό, για το «μετά ταύτα τι;».

Πάντα τέφρα, πάντα σκιά; Ναι, όσον αφορά το τσόφλι, το κουκούλι και το γερασμένο ή άγουρο καρπό, αλλά σίγουρα όχι, όσον αφορά τη ζωή που κρύβονταν μέσα σ' αυτά. Πανάρχαία έθιμα, πρωτόγονοι άνθρωποι αντιδρούν ενστικτωδώς στην άποψη του μηδενισμού, όσον αφορά την αιωνιότητα της ψυχής. Αυτή η ψυχή είναι η ζωή της Γης μας. Όλα τα τσόφλια, όλα τα κουκούλια, όλα τα φρούτα, όλα τα λουλούδια, όλοι οι Μάηδες, έφυγαν, σάπισαν, επανήλθαν στη Γη, αλλά η ζωή τους θριαμβεύει χιλιετίες τώρα και αιώνες επί αιώνων. Ολοκάθαρα, εκκωφαντική για τους αρνητές, αλλά και γλυκύτατα ελπιδοφόρα η διακήρυξη του Δημιουργού μας:

«...Μη φοβάσαι, μικρό ποιμνιο, γιατί ο Πατέρας ευδόκησε να σας δώσει Βασιλεία...» (Λουκ. 12:32)

Ποιό είναι το τσόφλι, στην προκειμένη περίπτωση, της ζωής του ανθρώπου; Εύκολη η απάντηση: Στο σώμα μας βρίσκεται το φως το Αληθινό: που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο. Αυτός ο ερχόμενος επισκέπτης είναι η κορωνίδα της αγάπης και μαρτυρίας του Θεού στη Γη. Είναι ο φάρος της αέναης αγάπης Του. Δεν είναι ο ίδιος ο ερχόμενος άνθρωπος το Φως, αλλά έρχεται για να μαρτυρήσει περί του Φωτός. Στο αθώο, αγνό προσωπάκι του αντικατοπτρίζεται η αγάπη του Πατέρα των φώτων. Μας τον παραδίδει σαν Φάρο της μεγαλειώδους φροντίδας Του.

Η ευθύνη μας είναι μεγάλη, για το πώς θα διαχειριστούμε αυτόν τον επισκέπτη, που με τη δική μας συμμετοχή μας στέλνει. Δικός Του είναι και σ' εμάς Τον έστειλε. Φοβερή τούτη η Αλήθεια. Μα πιο αφάνταστα μεγαλειώδης είναι η αποστολή του Γιου Του στον κόσμο μας.

Ας σταματήσουμε τούτη τη στιγμή την ανάγνωση τούτων των γραμμών και ας αφήσουμε τη σκέψη μας να ταξιδεύσει στα αγνά προσωπάκια των βρεφών μας και στο πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε στα πλασματάκια αυτά. Ας κάνουμε και ένα νοερό ταξίδι στη Βηθλεέμ, εκεί που σε μια φάτνη βρίσκεται ο Γιος του Θεού σαν ένα Βρέφος, όμοιο με τα δικά μας. Αυτό το Βρέφος είναι ο Γιος του Θεού. Καμιά ανδρική ανθρώπινη συμμετοχή!

«Πνεύμα Θεού θα σε επισκιάσει», ελέχθη στην Παρθένο Μαρία. Ο απ. Παύλος, μετά από μια σειρά συμβουλών προς τον «ισόψυχο» του Τιμόθεο σχετικών με την ευσεβεία, αποκαλεί το θαύμα τούτο αναντίρρητο «Μέγα Μυστήριο».

«...Και αναντιρρήτως το μυστήριο της ευσεβείας είναι μέγα· ο Θεός εμφανώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν πνεύματι, εφάνη εις αγγέλους, εκηρύχθη εις τα έθνη, επιστεύθη εις τον κόσμον, ανελήφθη εν δόξη...»

(1^η Τιμ. 3:16)

Αυτό το Βρέφος ήταν πάντοτε και είναι και θα είναι το Φως το αληθινό, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο. Πάμπολλες οι θεϊκές υποσχέσεις για το μέλλον της ψυχής των πιστών Χριστιανών.

«...Μη φοβού, μικρόν ποιόνιον· διότι ο Πατήρ σας ηυδόκησε να σας δώση την βασιλείαν...» (Λουκ. 12:32)

«...Χαίρετε και αγαλλιόσθε, διότι ο μισθός σας είναι πολύς εν τοις ουρανοίς...» (Ματθ. 5:12)

«...αγαλλιόσθε, αν και τώρα ολίγον, εάν χρειασθή, λυπηθήτε εν διαφόροις πειρασμοίς...» (1^η Πετρ. 1:6),

«...τον οποίον αν και δεν είδετε αγαπάτε, εις τον οποίον, αν και τώρα δεν βλέπητε αυτόν, πιστεύοντες όμως αγαλλιιάσθε με χαράν ανεκκλάλητον και ένδοξον...» (1^η Πέτρ. 1:8)

Τί θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν κερδίσει όλον τον κόσμο και ζημιωθεί την ψυχή του; Τούτη η αλήθεια είναι συνταρακτική. Κόσμος θα πει κόσμημα, στολίδι.

Ο Θεός λοιπόν, βάζει στο ένα τάσι της θεϊκής Του αγάπης όλη την ομορφιά του κόσμου και στο άλλο μια οποιαδήποτε ανθρώπινη ψυχή. Αμέσως όλη η ομορφιά του κόσμου εκτινάσσεται μαζί με το τάσι της στο «τίποτα».

Τι ανεκτίμητος θησαυρός είναι τέλος πάντων αυτό το στολίδι που έχεις μέσα σου, ω άνθρωπε! Η αξία σου και ο προορισμός της ψυχής σου είναι σημαντικότερα από όλα τα γήινα υλικά και σαρκικά αγαθά τούτου του γήινου κόσμου.

«...Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο και ζημιωθεί την ψυχή του;» (Ματθ. 16:26)

Η απιστία είναι μωρία, είναι παραλογισμός, σαθρό οικοδόμημα στα θεμέλια του οποίου βάζει δυναμίτη και τον τινάζει στον αέρα η απλοϊκή γριούλα με τον γέρο της, όταν με τα βλέμματά τους στραμμένα προς την ανατολή του ηλίου σταυροκοπιούνται. Είναι μωρία και παραλογισμός, που τον συντρίβει το τρεμάμενο χέρι της μάνας, που ανάβει το καντήλι στον τάφο του παιδιού της. Αυτή ξέρει πως το παιδί της ζει, αγνοώντας τα κακογραμμένα ψεύτικα «ζει» του μίσους της μάντρας. Αυτό το απλοϊκό γέρικο ζευγάρι του χωριού και αυτή η μάνα ΞΕΡΟΥΝ και το ΞΕΡΟΥΝ πολύ καλά και είναι βέβαιοι για τη «μαύρη τρύπα του θα-

νάτου», που θα παρασύρει με συριγμό τη Γη και τα εν αυτή έργα.

«...Θέλει δε ελθεί η ημέρα του Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί, καθ' ην οι ουρανοί θέλουσι παρέλθει με συριγμόν, τα στοιχεία δε πυρακτούμενα θέλουσι διαλυθή και η γη και τα εν αυτή έργα θέλουσι κατακαή...»

(2^α Πέτρ. 3:10)

Ξέρει και κάτι άλλο το γεροντικό ζευγάρι και η απλοϊκή μάνα, που δεν έχουν καμιά σχέση με τις θεολογικές διαφορές και τις υπαρξιακές θεωρίες. Ξέρουν πως θα ζήσουν αιωνίως, γιατί Εκείνος που έφτιαξε τον ήλιο και τον άνθρωπο, αγαπά και σκέφτεται τα έργα των χεριών Του. Αυτό τους είναι αρκετό.

«...Εν ειρήνη και θα πλαγιάσουν και θα κοιμηθούν το βράδυ...» (Ψαλ. 4:8)

Ένα μικρό κοριτσάκι ζούσε με τον φόβο ενός κακού Θεού, που τιμωρούσε τους κακούς ανθρώπους και τα κακά παιδιά. Τον φόβο αυτόν, τού τον έχει εμφυτέψει άσκεφτα η μαμά του. Αδυνατώντας να το διαπαιδαγωγήσει με κάποια σοφία, ανέθεσε στον Θεό την κατά τη γνώμη της σωστή διαπαιδαγώγηση. Στην κάθε αταξία του παιδιού της, του έλεγε, ο Θεός θα σου κόψει το χεράκι αν σπάσεις ποτήρι, ο Θεός θα σου κόψει τη γλωσσίτσα αν αντιμιλήσεις, ο Θεός θα σου κόψει τα πόδια αν βγεις στον δρόμο. Έτσι το παιδάκι δημιούργησε στην καρδούλα του έναν κακό Θεό, έτοιμο ανά πάσα στιγμή να τιμωρήσει την κάθε παράβαση και αταξία.

Κάποια μέρα πήγε στο τυπογραφείο του μπαμπά του. Το πάτωμα ήταν γεμάτο από μικρά χαρτάκια, αποκόμματα των βιβλίων που τύπωνε. Εκείνες τις μέρες τύπωνε αντί-

γραφα της Καινής Διαθήκης. Έσκυψε και πήρε ένα χαρτάκι που κάτι έγραφε. Το διάβασε:

«...τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε...»

Τίποτα άλλο. Το έβαλε στην τσεπούλα του και κάθε τόσο το διάβαζε. Κάθε πρωί στην προσευχούλα του διάβαζε *«τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε έδωσε..»*. Κάποια μέρα τραγουδώντας τα παιδικά του τραγουδάκια ήταν τόσο εύθυμο, που κίνησε την απορία της μαμάς του.

«- Τι σου συμβαίνει σήμερα» το ρώτησε *«και είσαι το ευδιάθετη;»* Το παιδάκι έβαλε το χεράκι του στην τσεπούλα και διάβασε:

«- «τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε έδωσε...».

«- Τι έδωσε;» ρώτησε η μαμά.

«- Δεν ξέρω, αλλά αφού με αγαπά ό,τι και να Του ζητήσω θα μου το δώσει!»

Πού σοφός πού γραμματεύς, πού συζητητής του αιώνος τούτου;

«...Αλλά τα μωρά του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τους σοφούς και τα ασθενή του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τα ισχυρά...»

(1^η Κορ. 1:27)

Γιατί συμβαίνει αυτό; Πολύ απλά, διότι ο Δημιουργός αγαπά όσους έχουν καθαρή καρδιά, με μια ανυπέβλητη σε καθαρότητα αγάπη. Μπορεί ο καθένας μας να αγαπά όλο τον κόσμο, αλλά η αγάπη για τα παιδιά μας είναι ξεχωριστή, δεν είναι μια απροσδιόριστη συμπάθεια. Όλο τον κόσμο τον αγαπά ο Θεός, με μια τόσο δυνατή αγάπη, που έδωσε το Γιο Του για τη σωτηρία του.

Τα παιδιά Του όμως, οι πιστοί του Χριστού, είναι ο καρπός του πόνου της ψυχής Του.

«...θέλει ιδεί τους καρπούς του πόνου της ψυχής αυτού και θέλει χορτασθή· ο δίκαιος δούλος μου θέλει δικαιώσει πολλούς διά της επιγνώσεως αυτού· διότι αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας αυτών...» (Ησ. 53:11)

Τεράστια η διαφορά της μιας αγάπης από την άλλη. Αγαπώ την ιδιαίτερη πατρίδα μου τη Σάμο, πιο πολύ το χωριό μου τον Μαραθόκαμπο, αλλά σε κανένα σπίτι δεν μπαίνω, αν δεν χτυπήσω την πόρτα και αν δεν μου ανοίξει την πόρτα ο σπιτονοικοκύρης, έστω και αν είμαι καλεσμένος ή είναι το σπίτι του αδελφού μου. Στο δικό μου όμως σπίτι δεν χτυπάω κουδούνι, βάζω το κλειδί και μπαίνω. Είναι το δικό μου σπίτι.

Στο σπίτι της καρδιάς σου μπαίνει έτσι ο Χριστός ή μήπως χτυπά την πόρτα για να του ανοίξεις και το χειρότερο, μήπως Τον αφήνεις να χτυπά, λέγοντας από μέσα σου πως δεν είσαι έτοιμος να Τον δεχτείς; Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, θυμήσου το παράδειγμα του ανόητου πλούσιου, «τούτη τη νύχτα ζητούν την ψυχή σου, αυτά που ετοίμασες ποιανού θα είναι;» Δεν ξέρουμε στην προκειμένη διήγηση, αν αυτός ο συγκεκριμένος πλούσιος συνήλθε και πρόλαβε να μετανοήσει από την ανόητη απληστία του. Αυτό το αφήνει ανοιχτό ο Κύριος, σαν ύστατη ελπίδα μας και ευχή μας.

Σε αγαπά ο Θεός και σε θέλει κοντά Του αιωνίως. Είσαι όμως ο καρπός του πόνου της ψυχής του Χριστού; Ο Θεός αγαπούσε τον άμυαλο πλούσιο και του χάρισε πολλά, πάρα πολλά δώρα. Πρέπει να ήταν αρτιμελής, δραστήριος, πλούσιος, αλλά έκανε ένα μοιραίο λάθος, δεν άνοιξε την πόρτα της καρδιάς του στον Δωρητή όλων των ευλογιών. Ο

Θεός ήταν ξένος, δικοί του ήταν αυτοί που ζητούσαν την ψυχή του, το πιο πολύτιμο πράγμα που είχε. Την ψυχή μας κάποιος θα την πάρει, το ποιος θα είναι αυτός, εξαρτάται ολοκληρωτικά από τον καθένα μας. Δέχεσαι την αγάπη Του; Είναι και αυτή Δωρεά όπως τα πάντα στη ζωή μας. Είναι τελείως παράλογο να σου προσφέρεται ένα δώρο και να μην το δέχεσαι, είναι προσβλητικό να το απωθείς με το χέρι σου και να γυρίζεις αλλού το πρόσωπό σου.

Το θυμάμαι ακόμη...

Ήταν μετά το πρώτο τριετές και πλέον μπάρκο μου σε ταξίδια Ατλαντικού και Ειρηνικού και σε ηλικία μόλις 22 ετών επέστρεψα στην πατρίδα μας. Εκείνη η επιστροφή μου ήταν ένα πραγματικό πανηγύρι. Έφυγα σε ηλικία 18 ετών μόλις είχα τελειώσει τότε το εξατάξιο Γυμνάσιο του χωριού μου. Ήμουν ένα άβγαλτο χωριατόπαιδο, που έπεσε ξαφνικά από τη θαλπωρή μιας παραδοσιακής χριστιανικής οικογένειας του νησιού στα άγνωστα νερά του Ατλαντικού και του Ειρηνικού.

Καθ' όλη τη σχεδόν τετραετή απουσία μου ονειρευόμουν την επιστροφή μου. Προς το τέλος άρχισα να σκέφτομαι, σε ποιους θα πρόσφερα κάποιο δωράκι κατά την επιστροφή μου.

Ο μισθός μου ήταν πενιχρός. Μπαρκάρισα με 45 δολάρια ακαθάριστα και σιγά – σιγά προς το τέλος είχαν γίνει, αν θυμάμαι καλά, γύρω στα 60.

Σχεδόν το σύνολό τους τα έστειλα στο σπίτι. Τελικά όμως κάτι ψώνισα και για δώρα. Ένα γιαπωνέζικο μικρό τρανζίστορ, κάτι λίγα ρουχαλάκια για ένα νεογέννητο κοριτσάκι συγγενικού προσώπου, μια κούκλα από την Ιταλία αξίας 5

δολαρίων, σεντόνια από την Αμερική, κάλτσες γυναικείες νάυλον, κρέμες νιβέα (!) κ.α. μικροπράγματα. Περιχαρής κατά την επιστροφή μου και τρισευτυχισμένος τα πρόσφερα στοχευόμενα και σύμφωνα με τη χωριάτικη εμπειρία μου.

Μία από τις οικογένειες των παραληπτών της Αθήνας απουσίαζε από το σπίτι λόγω θερινών διακοπών. Έτσι τα δώρα τα άφησα σε κοινό συγγενικό σπίτι να τους τα δώσει, όταν με το καλό θα επέστρεφαν και μετά ολιγοήμερη παραμονή έφυγα για το πατρικό μου σπίτι στη Σάμο.

Μετά από μερικές μέρες μου ήλθε η ψυχρολουσία. Κάποια δώρα μου εστάλησαν πίσω σαν απαράδεκτα! Αυτά ήταν τα παιδικά κοριτσιίστικα ρουχαλάκια, τα οποία είχα φροντίσει ιδιαίτερως. Είχα γνωρίσει τον Κύριο και λυπήθηκα πολύ, αν και στο σπίτι οι δικοί μου θύμωσαν βλέποντας τα επιστραφέντα. Το τι είχε συμβεί το έμαθα αργότερα. Οι παραλήπτες είχαν ζηλέψει την ιταλική κούκλα των 5 δολαρίων που πήραν κάποιοι άλλοι..!

Τώρα είμαι 80 ετών και ακόμη θυμάμαι την απόρριψη του δώρου μου. Προσβολή, αγένεια από Αθηναίους προς ένα χωριατόπαιδο. Έγραψα κάποιο γράμμα ζητώντας συγγνώμη για την απειρία μου. Το διάβασαν τρίτοι και άκουσα κάποιο σχόλιό τους, «σφάξιμο με το μπαμπάκι» είπαν. Ζήλεψαν μια ιταλική πλαστική κούκλα των 5 δολαρίων και απέρριψαν τα ρουχαλάκια του παιδιού τους, τα οποία είχα αγοράσει από κατάστημα βαφτιστικών..!

Ο Θεός προσφέρει «*ιμάτια λευκά*» για να ντυθούμε και εμείς τα επιστρέφουμε με περισσή αγένεια προτιμώντας τα νεομοδίτικα τρύπια κουρέλια του κόσμου, επιδεικνύο-

ντες προκλητικά τη γυμνή σάρκα μας! Προτιμούμε πλαστικές κούκλες!

Τα πάντα στην εδώ γήινη παρουσία μας είναι Δωρεά του Δημιουργού μας. Το αντίτιμο αυτής της μεγαλειώδους Δωρεάς είναι το «ευχαριστώ» της πίστης μας σε Εκείνον.

«...Πίστεψε και θα σωθείς συ και το σπίτι σου...»

Η υλική Δημιουργία είναι Δωρεά. Το νερό της σωτηρίας είναι Δωρεά.

«...Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσιν· Ελθέ. Και όστις ακούει, ας είπη. Ελθέ. Και όστις διψά, ας έλθη και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρεάν το ύδωρ της ζωής...»

(Αποκ. 22:17)

Θυμάμαι ακόμη και την επιστολή του Υποπλοιάρχου προς εμένα και το πλήρωμα. Όσο ήταν στο πλοίο, είχε δημιουργήσει ένα μικρό κύκλο και μελετούσαν την Καινή Διαθήκη. Όταν ξεμπαρκάρισε ενθουσιασμένος υποδέχτηκε στο σπίτι του δικούς μου πιστούς ανθρώπους αποκαλώντας τους αδελφούς.

Λίγο αργότερα ήλθε η απογοήτευση. Οι Καινές Διαθήκες που μας έδωσε ο Καπετάνιος είναι αιρετικές, έγραψε. Έχουν τον Σταυρό στο εξώφυλλο πάνω και αριστερά, δείγμα πως πρόκειται για Καινές Διαθήκες της Δυτικής Εκκλησίας! Και όμως ήταν εγκεκριμένες από τα Πατριαρχεία, εκδόσεις της Βιβλικής Εταιρίας. Ένας κόμπος δέθηκε στο στήθος μου. Τόση άγνοια Κύριε για τον Λόγο Σου, που γράφτηκε στη γλώσσα μας;

Εκείνες τις μέρες δικαιολόγησα κάποια συνάθροιση, που στο χώρο τους δεν υπήρχε καμιά αγιογραφία και κανένας σταυρός.

«- Γιατί...;» ρώτησα γεμάτος απορία, κάποιον από τη συνάθροιση.

«- Διότι προσέχουν τις αγιογραφίες και την κατασκευή του σταυρού και όχι τον Σταυρωμένο...!»

Ε! Αυτό είναι υπερβολή σκέφτηκα από μέσα μου. Η επιστολή όμως του Υποπλοιάρχου Μ... μου θύμισε εκείνη τη συνάθροιση.

Πρόσφατα είχαμε αντιμετωπίσει μια πολύ πιο οδυνηρή περίπτωση. Κάποιες ενθουσιώδεις ψυχές μας ζήτησαν να συναντιόμαστε για προσευχή και μελέτη. Απλές ψυχές διψασμένες για τα πνευματικά πράγματα. Μετά τις πρώτες μας «στο πόδι» συναντήσεις, μάς ζήτησαν να συναντηθούμε στο σπίτι. Ορίσαμε ραντεβού και ήλθαν χαρούμενες, διαβάσαμε από τον λόγο του Θεού και προσευχηθήκαμε.

Δεν ήξεραν πολλά πράγματα και αποφασίσαμε να τους δώσουμε Καινές Διαθήκες στην απλή γλώσσα της Βιβλικής Εταιρείας, εγκεκριμένες από τα Πατριαρχεία Ιεροσολύμων και Κωνσταντινουπόλεως. Γράψαμε τις αφιερώσεις, τις προσφέραμε, τις δέχτηκαν μετά χαράς και ήλθαν σε κάποια επόμενη φορά με αυτές. Ήμασαν όλοι χαρούμενοι!

Τι είναι πάλι και τούτο, γιατί χαιρόμαστε; Μη μάς ρωτάς αν δεν έχεις γνωρίσει τέτοια χαρά. Δεν μπορούμε να σάς εξηγήσουμε. Είναι κάτι σαν την αναμονή του ερχομού της γέννας. Φόβος, χαρά και ανυπομονησία όλα μαζί.

Ξαφνικά ένα τηλεφώνημα, «τι δόγμα είστε;» Χριστιανοί απαντήσαμε, ο Σταυρός η σημαία μας. Και οι Καινές Διαθήκες με τις αφιερώσεις αγενώς μας επεστράφησαν:

«- Έχουμε πολλές στα σπίτια μας...!».

Πυκνό σκοτάδι στο λαό μας. Και εσείς δεν μπαίνετε και τους εισερχόμενους εμποδίζετε, είπε ο Χριστός.

«...Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· επειδή σεις δεν εισέρχεσθε ουδέ τους εισερχομένους αφήνετε να εισέλθωσιν...» (Ματθ. 23:14)

Απαγοήτευση; Προς στιγμή ναι, αλλά αμέσως μετά έρχεται η ανακούφιση.

Ο Σαμουήλ ήταν ο τελευταίος Κριτής του Ισραήλ και όταν γέρασε, οι γιοι του σαν Κριτές ήταν άδικοι. Πήγαν λοιπόν οι πρεσβύτεροι του λαού και του ζήτησαν να διορίσει βασιλιά, όπως έχουν και όλα τα έθνη. Αυτό όμως δεν άρεσε στον Σαμουήλ. Τότε ο Κύριος του είπε.

«...Και είπεν ο Κύριος προς τον Σαμουήλ, Άκουσον της φωνής του λαού, κατά πάντα όσα λέγουσι προς σέ· διότι δεν απέβαλον σε, αλλ' εμέ απέβαλον από του να βασιλεύω επ' αυτούς...» (1^η Σαμ. 8:7)

«- Μόνο πες τους, τι θα είναι ο βασιλιάς τους...»

Η ίδια ιστορία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Ο κάθε Σαμουήλ πικραίνεται συχνά, πού και πού απογοητεύεται, αλλά πάντοτε παρηγορείται μελετώντας την Αγία Γραφή και έχοντας βεβαία την ελπίδα του Ουρανού. Δωρεά και αυτή του Θεού.

Η Γη στο σύνολό της είναι Δωρεά Θεού στον Άνθρωπο και πεδίο δράσεώς του, εν πλήρη ελευθερία.

«...και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός· και είπε προς αυτούς ο Θεός, Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε την γην και κυριεύσατε αυτήν και εξουσιάζετε επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρα-

νού και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γης...»
(Γεν. 1:28)

Η ζωή μας είναι δωρεά, τα μάτια μας είναι δωρεά, για να θαυμάζουμε την υλική Δημιουργία, τα αυτιά μας είναι δωρεά, για να ακούμε τη λαλιά και τη μουσική της, τα πόδια μας, τα χέρια μας, ο πλούσιος σε ομορφιές συναισθηματικός μας κόσμος, το πνεύμα μας, για να δημιουργούμε με τα χέρια και με τη σκέψη, όλα, μα όλα είναι δωρεά.

Και όταν όλα αυτά τα θεωρήσαμε εκ φύσεως δεδομένα, περιφρονώντας τον Δωρητή, δεν μας τα στέρησε, όπως θα μας άξιζε. Απλά και κατά αραιά χρονικά διαστήματα και σε μεμονωμένες περιπτώσεις άφησε παραδείγματα αναπηρίας, για να καταλάβουμε την αξία των πολύτιμων δώρων Του. Κλασικό παράδειγμα ο εκ γενετής τυφλός.

«- Ποιος έφταιξε και γεννήθηκε τυφλός αυτός ο άνθρωπος;» ρώτησαν οι Μαθητές τον Κύριο. *«Αυτός ή οι γονείς του;»*

Ωσάν να ήταν δυνατόν να φταιξει ο άνθρωπος προτού γεννηθεί.

«- Ούτε αυτός, ούτε οι γονείς του» απάντησε ο Κύριος, *«αλλά αυτό έγινε για να φανεί η δόξα του Θεού.»*

Να μια όμορφη πτυχή του Λόγου του Θεού. Σε έναν άναπνηρο άνθρωπο φαίνεται η δόξα του Δημιουργού του Σύμπαντος! Είμαστε σίγουροι και πατώντας στέρεα στη Δικαιοσύνη του Πατέρα, πως ετούτος ο τυφλός θα βλέπει και θα απολαμβάνει αιωνίως πολύ περισσότερα, από όσα στερήθηκε στη Γη.

«- Μακάρι να ήσασταν και εσείς τυφλοί», είπε ο Κύριος στους Ιουδαίους «δεν θα είχατε αμαρτία, αλλά τώρα λέτε πως βλέπετε, γι' αυτό η αμαρτία σας μένει..!»

Και σε τούτη την περίπτωση του τυφλού είναι ολοφάνερη η αξία της ψυχής. Γι' αυτήν ενανθρώπισε. Μέσω αυτής της υπέρτατης θυσίας του Γιου Του ανακτούμε και κατακτούμε τα πάντα, όλα εκείνα που έχασε ο πρωτόπλαστος Αδάμ. Ο θάνατος βασιλεύει σε όλους μας λόγω του Αδάμ, καθώς η παρακοή του μπήκε στο αίμα μας. Αυτό σημαίνει η συνηθισμένη φράση μας «προπατορικό αμάρτημα».

«...εβασίλευσεν ο θάνατος από Αδάμ μέχρι Μωϋσέως και επί τους μη αμαρτήσαντας κατά την ομοιότητα της παραβάσεως του Αδάμ, όστις είναι τύπος του μέλλοντος...» (Ρωμ. 5:14)

Ο Αδάμ είναι τύπος και υπόδειγμα του μελλοντικού ερχόμενου Αδάμ, δηλαδή του Ιησού Χριστού, ο Οποίος εμφανιζόμενος σαν Άνθρωπος, θα παρασύρει με την ανάστασή Του τους πάντες, ανασταίνοντας τους από τους νεκρούς.

«...Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆ εν τω Χριστώ...»
(1^η Κορ. 15:22)

Η συγγένειά μας με τον Αδάμ μας έφερε τον αιώνιο θάνατο, η συγγένειά μας με τον Χριστό, μας έφερε την αιώνια ζωή. Κρυστάλλινη η δήλωση του Χριστού στον Νομομαθή δάσκαλο Νικόδημο.

«Πρέπει να γεννηθείτε άνωθεν».

Αυτό είναι το μυστικό. Καινούριος Άνθρωπος, γεννημένος εξ ύδατος και Πνεύματος. Τόσο τη βάπτιση, όσο και τα βαπτιστικά έξοδα τα αναλαμβάνει ο Ίδιος. Ο Χριστός είναι ο

Βαπτιστής εν Πνεύματι Αγίω και Πυρί βαπτίζων και παράλληλα ο καταβάλλων τα «βαφτιστικά» έξοδα στο Αγιαστήριο του Γολγοθά.

«...εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, όστις ήτο μεν προωρισμένος προ καταβολής κόσμου, εφανερώθη δε εν τοις εσχάτοις καιροίς διά σας τους πιστεύοντας δι' αυτού εις τον Θεόν, τον αναστήσαντα αυτόν εκ νεκρών και δόντα εις αυτόν δόξαν, ώστε η πίστις σας και η ελπίς να ήναι εις τον Θεόν...» (1^η Πέτρ. 1:18-21)

Αν ήξερες λοιπόν, άνθρωπε της Σαμάρειας του κόσμου τούτου, τη δωρεάν του Θεού, «*Θα του τη ζητούσες και... θα σου την έδινε!*»!

Καταπληκτικό! Η μία δωρεά μετά την άλλη! Αίτηση και υπόσχεση ικανοποίησης του αιτήματος!

Σε Ποιον απευθύνεται αυτή η αίτηση, σε ποιο Γραφείο υποβάλλεται και ποιο το αντικείμενο της αίτησης; Απευθύνεται προς τον Θεό Πατέρα και εκ μέρους του Γιου του Θεού, δια του Οποίου τα πάντα δημιουργήθηκαν. Αυτό σημαίνουν τα λόγια των προσευχών μας «εις το όνομα του Ιησού Χριστού», Πατέρα μας παρουσιαζόμαστε ενώπιόν Σου, εκ μέρους του Ιησού Χριστού ερχόμαστε και όχι από δική μας αξία. Υποβάλλεται στο Μέγαρο της Αγάπης του Πατέρα, στον Υψηλότερο όροφο στον Γολγοθά, στην Αίθουσα «Χάρις» και στη θυρίδα «Μετάνοια». Το χαρτόσημο της Αίτησης έχει τη φωτογραφία μας διαγεγραμμένη χιαστί με μία μικρή λέξη. Η λέξη αυτή είναι «ΕΓΩ».

Η στάση κατά την ώρα της υποβολής είναι υικά ενός γονυπετούς μετανοημένου παιδιού, ενός χαμένου προβάτου μπροστά στο μεσαίο Σταυρό, στα ματωμένα πόδια του Γιου του Θεού, που για χάρη του Σταυρώθηκε. Εκείνη την ώρα σου παραδίνεται η εξουσία να γίνεις παιδί του Θεού και αδελφός του Χριστού! Εγειρόμενος κρατάς στο χέρι σου ένα μικρό δικό σου σταυρό και ακολουθείς με όλες σου τις δυνάμεις τον Μεσαίο Σταυρωμένο.

Σηκώνεις και ένα ζυγό κατά την αναχώρησή σου.

Αυτός ο δικός σου ζυγός παρομοιάζεται από τον Κύριο εκτός κάθε άλλης παρομοίωσης, όπως π.χ. του ελκήθρου και σαν «Ζυγός» με την έννοια της ζυγαριάς.

Ζυγός, όπως όλοι ξέρουμε, είναι κυρίως η ζυγαριά της μέχρι προ ολίγων δεκαετιών χρονικής περιόδου με τα δύο τάσια της. Έτσι έμοιαζαν και οι μεταφορείς βαρών της εποχής εκείνης, έτσι μοιάζουν ακόμη και σήμερα σε χώρες, που δεν υπάρχουν τα σύγχρονα μεταφορικά μέσα.

Ζυγός ήταν ένα χοντρό ξύλο μήκους πάνω κάτω ενός μέτρου, από τις δύο άκρες του οποίου κρεμόντουσαν δύο δοχεία, μέσα στα οποία τοποθετούσαν τα προς μεταφορά είδη. Το ξύλο αυτό το τοποθετούσαν στους ώμους δεξιά ή αριστερά ή και παράλληλα προς τα χέρια σε έκταση, μεταφέροντας έτσι ευκολότερα πολλά και βαρύτερα αντικείμενα. Αν τα προς μεταφορά αντικείμενα ήταν πολύ βαριά για ένα άτομο, τότε το οριζόντιο ξύλο ήταν μακρύτερο και κάτω από αυτό έμπαιναν δύο άτομα. Τέτοιους ζυγούς πολύ πιθανόν έφτιαχνε ο Ιωσήφ και γιατί όχι και ο Κύριος, προτού να αναλάβει το έργο της σωτηρίας μας.

Οι κατασκευαστές αυτών τον ζυγών φρόντιζαν, ως είναι φυσικό το ξύλο να είναι καλό, δυνατό και λείο για να μην πληγώνονται οι ώμοι των κάτω από το ζυγό.

Γι' αυτό ο Κύριος λέγει πως ο ζυγός Του είναι καλός, χωρίς ρόζους και καμπούρες, το δε φορτίο του είναι ελαφρύ, απαλλαγμένο από τις δύσκολες και ασαφείς νομικές διατάξεις. Με αυτή την άποψη εκφράζονται πιο παραστατικά τα λόγια του Σωτήρα μας, που απευθυνόταν προς ανθρώπους της εποχής εκείνης. Είναι «φοβερές» οι ευλογημένες προεκτάσεις της άποψης αυτής, καθώς περιλαμβάνει και την άποψη του «ευαγγελισμού» που ανάθεσε στους δικούς Του, καθώς και της Εκκλησίας σαν νύμφης Χριστού.

«...Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι και εγώ θέλω σας αναπαύσει. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών, διότι ο ζυγός μου είναι καλός και το φορτίον μου ελαφρόν...» (Ματθ. 11:28-30)

Αν ήξερα και αν ήξερες τούτα τα δυο ρήματα «ζητώ» από τον Θεό και μου «δίνει» ο Θεός, όλα τα προβλήματά μας θα εύρισκαν μια τέλεια λύση.

Είναι σαν να έλεγε στη Σαμαρείτισσα:

«- Εσύ μου μιλάς για το δωρεάν ξεδίψασμα όλων των ντόπιων και των περαστικών από αυτό το πηγάδι, σα νάταν το νερό του ιδιοκτησία κάποιου ανθρώπου. Δεν ξέρεις όμως, πως πρόκειται για Δωρεά του Θεού και πως Εκείνος το έβαλε στο πηγάδι. Εάν ήξερες αυτά τα δυο πράγματα, εσύ θα Του ζητούσες και Εκείνος θα σου έδινε το πραγματικά ζωντανό νερό...»

Η συζήτηση άρχισε τώρα να ζεσταίνεται και να κινεί το έντονο ενδιαφέρον της γυναίκας. Μπροστά της βρισκόταν ένας Ιουδαίος, που μόλις προ ολίγου της ζήτησε νερό. Ήταν μόνος, δεν υπήρχε κανείς εκεί κοντά, ούτε και κάποιο δοχείο φαινόταν εκεί δίπλα του, ούτε καν κάποιος κουβάς με σχοινί. Με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της και προσφωνώντας Τον τώρα «Κύριο», του είπε:

«- Κύριε, Εσύ ούτε άντλημα έχεις, ούτε και το πηγάδι (του ζωντανού νερού) είναι ρηχό, από πού λοιπόν έχεις αυτό το ζωντανό νερό; Ποιά είναι η πηγή αυτού του δικού σου νερού;»

«...Λέγει προς αυτόν η γυνή· Κύριε, ούτε άντλημα έχεις και το φρέαρ είναι βαθύ· πόθεν λοιπόν έχεις το ύδωρ το ζων;» (εδ. 11)

Και πριν να πάρει απάντηση συνέχισε:

«- Μήπως εσύ είσαι μεγαλύτερος από τον πρόγονό μας τον Ιακώβ, που έδωσε σε μας το πηγάδι και ο ίδιος ήπια από αυτό και τα παιδιά του και τα ζώα του;»

Έμμεσα αλλά φωτογραφικά φαίνεται η κυρίαρχη αντίληψη των Σαμαρειτών, όσον αφορά την καταγωγή τους και την αποκλειστική κυριότητά τους, σχετικά με την ιδιοκτησία του πηγαδιού.

«- Ο Ιακώβ είναι ο Γενάρχης μας και σε ημάς έδωσε το πηγάδι..! Εσύ ο Ιουδαίος δεν είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας τον Ιακώβ ή μήπως είσαι;»

Η γυναίκα εξακολουθούσε πολύ λογικά να βλέπει μπροστά της έναν οδοιπόρο Ιουδαίο, που αν και διαφορετικός από εκείνους που είχε στο μυαλό της, παρέμεινε στη λογική της ένας αντίπαλος του λαού της.

«...μήπως συ είσαι μεγαλύτερος του πατρός ημών Ιακώβ, όστις έδωκεν εις ημάς το φρέαρ και αυτός έπιεν εξ αυτού και οι υιοί αυτού και τα θρέμματα αυτού;»

(εδ. 12)

Ο Κύριος απέφυγε μέχρι αυτή τη στιγμή να φανερώσει την ταυτότητά Του. Δεν απάντησε στο ερώτημά της, αν ήταν ή όχι μεγαλύτερος από τον πρόγονό της Ιακώβ, ούτε και στο ποιος έβαλε το νερό όχι μόνο στο πηγάδι, αλλά και σε όλες τις πηγές της Γης και σε όλο το πρόσωπο αυτής και σε ολόκληρη τη Δημιουργία.

Της απάντησε για το είδος του φυσικού νερού και τις προσωρινές ανάγκες που αυτό ικανοποιεί.

«- Όποιος πει από αυτό το νερό του πηγαδιού, θα διψάσει πάλι».

Αυτό ήταν μια μεγάλη αλήθεια, που τη ζούσε καθημερινά και που την ανάγκαζε να φορτώνεται τη στάμνα της και τον κουβά με το σχοινί κουβαλώντας νερό. Δεν ήταν ζωντανό το νερό του πηγαδιού, παρά μόνο εμφανισιακά λόγω της ροής του.

«...Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτήν· Πας όστις πίνει εκ του ύδατος τούτου θέλει διψήσει πάλιν...»

Καθώς έμεινε σκεφτική ο Κύριος συνέχισε:

«- Όποιος όμως πει από το νερό, που Εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάσει πάλι. Και όχι μόνο δεν θα διψάσει, αλλά θα γίνει ο ίδιος μια πηγή νερού, που θα αναβλύζει σε αιώνια ζωή.»

«... όστις όμως πίνη εκ του ύδατος, το οποίον εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει

εν αυτώ πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον...» (εδ. 14)

Τα παρακάτω είναι μια πέρα για πέρα γνωστή μου πραγματική και όχι παραβολική ιστορία. Πρόκειται για αληθινή ιστορία, τα πρόσωπα της οποίας γνωρίζω πολύ καλά.

Σε γνωστό Χριστιανικό κύκλο γυναικών παραβρέθηκε και κάποια κυρία Χ., που είχε έλθει για πρώτη φορά. Άκουγε με προσοχή το μήνυμα του Ευαγγελίου του Χριστού. Ήταν το μήνυμα της σωτηρίας μέσω της Σταυρικής Θυσίας του Σωτήρα Χριστού. Εξ άλλου δεν υπάρχει και άλλος τρόπος σωτηρίας, ούτε και άλλος μεσίτης καθώς μας βεβαιώνει ο ίδιος ο Λόγος του Θεού:

«...Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανό δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν...» (Πράξεις 4:12)

«...Διότι είναι εις Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός...» (1^η Τιμ. 2:5)

Ο ίδιος ο Σωτήρας μας το τόνισε λέγοντας:

«...Εγώ είμαι η θύρα, όποιος προσπαθεί να μπει από αλλού είναι κλέφτης και ληστής...» (Ιωάν. 10:1,7)

Η ώρα της συναναστροφής τέλειωσε με προσευχή και οι κυρίες πήγαν στα σπίτια τους. Λίγο αργότερα χτύπησε το τηλέφωνο της αδελφής, που είχε τη διακονία του κύκλου εκείνης της ημέρας. Σήκωσε το ακουστικό, στην άλλη άκρη ήταν η ασθμαίνουσα φωνή της κυρίας Χ.

«- Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει», έλεγε και ξανάλεγε, «Μια χαρά, μια αγαλλίαση έχει κυριεύσει το είναι μου. Χοροπη-

δάνε τα εντόσθιά μου, η κοιλιά μου, τι μου συμβαίνει; Δεν ξέρω τι είναι αυτό;»

«- *Αναγέννηση!*» απάντησε σχεδόν μονολογώντας συγκινημένη η υπεύθυνη του κύκλου. «*Κύριέ μου πόσο ζωντανός είσαι!*»

Συγκινημένη και με τρεμάμενη φωνή της επανέλαβε τα λόγια του Χριστού και Κυρίου της:

«...Όστις πιστεύει εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού...» (Ιωάν. 7:38)

«- *Απλά αδερφή μου, πίστεψες στον Χριστό. Πήρες την εξουσία να γίνεις παιδί του Θεού..!*»

Τούτη εδώ η εικόνα είναι τόσο ζωντανή, που μόνο οι πιστοί του Χριστού μπορούν όχι απλά να την καταλάβουν, αλλά και να τη ζήσουν και να τη χαρούν.

Αυτήν την εμπειρία έζησε η κυρία Χ. και η κάθε κυρία και κάθε άνθρωπος, που δέχεται τον Χριστό στη ζωή του. Υπάρχει μέσα στους πιστούς μια πηγή, που το νερό της αναβλύζει και ποτίζει το περιβάλλον της αιώνιας ζωής.

Βεβαίως δεν είναι απαραίτητο να επαναληφθούν τα ίδια συναισθήματα και οι ίδιες εκδηλώσεις στον κάθε άνθρωπο. Ο καθένας έχει τον δικό του συναισθηματικό κόσμο, τις δικές του ευαισθησίες και τις δικές του εκδηλώσεις χαράς ή λύπης.

Οπωσδήποτε όμως, η Αναγέννηση είναι κάτι που ξεσηκώνει όλο το είναι του και του μένει βαθειά χαραγμένο μέσα του. Μια καινούρια σελίδα, ενός καινούριου ανθρώπου. Μπορεί να πέσει, να χτυπήσει, να ξεφύγει, αλλά του μένει

αξέχαστη, ακόμη και μέσα στη δοκιμασία της διαπαιδαγωγικής.

Τι είναι αυτό το νερό; Ποιος είναι ο υδροφόρος ορίζοντας αυτής της πηγής και πιο είναι το περιβόλι της αιώνιας ζωής;

Από πού αναβλύζει;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Τα νερά Δημιουργίας

1^ο. Φυσικό Ζωντανό νερό .

Είναι λογικό, αυταπόδεικτο και πανθομολογούμενο, πως η σωματική σαρκική μας οντότητα είναι πλασμένη από το ανακάτωμα χώματος και νερού. Είναι επίσης το ίδιο λογικό, αυταπόδεικτο και πανθομολογούμενο, πως για να διατηρηθεί στη ζωή και στη δράση το σώμα μας χρειάζεται απαραίτητως τον αέρα. Μόλις σταματήσει η αναπνοή μας το σώμα πεθαίνει και διασπόμεστε σε αυτά τα δύο στοιχεία, στο χώμα και στο νερό.

Από το χώμα και το νερό ξεκίνησε η ζωή μας και όλη η εξύλης δραστηριότητά μας, καθώς και η αξιοθαύμαστη πρόοδός μας. Από το νερό και το χώμα δημιουργήσαμε θαυμάσιες πολιτείες, δρόμους, μέσα μεταφοράς, αυτοκίνητα, πλοία, μηχανές, αεροπλάνα, πυραύλους, δορυφόρους, τηλεοράσεις κλπ καταπληκτικά ανθρώπινα δημιουργήματα.

Πως;

Με τα χέρια; Ναι, σαν εργαλεία. Με τα μάτια; Ναι σαν εργαλεία κι' αυτά και τα αυτιά και τα πόδια και το στόμα και τα εν γένει μέλη του σώματός μας είναι απλά πολύτιμα και χρήσιμα εργαλεία. Ο πραγματικός όμως δημιουργός είναι κάτι άλλο. Και αυτό το άλλο είναι η Πνοή του Θεού του Δημιουργού μας. Είναι το μυαλό μας το εμποτισμένο στην κολυμβήθρα του «κατ' εικόνα και ομοίωση» Δημιουργού μας. Αυτό το έξοχο μυαλό, αυτός ο υπέροχος νους σχεδίασε όλα τα έξοχα δημιουργήματά μας.

Αυτός ο νους έδωσε και τις σχετικές εντολές στα εργαλεία του, μάτια, χέρια, πόδια κλπ μέλη του σώματός μας. Μετά την Αδαμική πτώση μας, βρεθήκαμε άστεγοι, ξυπόλητοι, άοπλοι, μισο-σκεπασμένοι με νωπά αποκρουστικής δυσοσμίας δέρματα ζώων, σε ένα άγνωστο και αφιλόξενο εχθρικό περιβάλλον.

Τρομοκρατημένοι ψάχναμε να κρυφτούμε στο κορμό κάποιου δέντρου, μέχρι να βρούμε κάποια σπηλιά να στεγαστούμε συντροφιά με νυχτερίδες, σαύρες, φίδια και ποντίκια. Αυτές ήταν οι πικρές εμπειρίες μας κατά τις πρώτες μέρες, εβδομάδες, μήνες και χρόνια της παραμονής μας στην αφιλόξενη πια και εχθρική Γη.

Γυμνοί, άστεγοι, πεινασμένοι, ξυπόλητοι και φοβισμένοι ιδροκοπούσαμε σκάβοντας τη γη με τα γυμνά χέρια μας και ενεδρεύοντας για κάποιο χαζό θήραμα. Βρεγμένοι, πεινασμένοι και παγωμένοι άστεγοι. Αυτοί ήμασταν εκείνα τα χρόνια.

Τι είμαστε σήμερα; Πως καταφέραμε από χώμα και νερό να φτάσουμε στο σημερινό φανταστικό μας επίπεδο; Από τι φτιάξαμε όλα τα θαυμάσια δημιουργήματά μας; Ναι, από χώμα και νερό!

Με ποια δύναμη;

Με την Πνοή του Δημιουργού μας. Με μόνη αυτή! Αν μπορούσαν να μιλήσουν όλα αυτά τα θαυμάσια επιτεύγματά μας, τι θα έλεγαν άραγε; Μήπως πως φτιάχτηκαν μόνα τους, πως είναι αυτοδημιούργητα; Δεν είναι χαζό; Και όμως ο νοήμων άνθρωπος αυτό ισχυρίζεται για τον εαυτό του. Γιατί συμβαίνει αυτό; Πολύ απλά, διότι δεν γνωρίζει

τη δωρεά του Θεού, που είναι το Πνευματικό Ζωντανό Νερό, ο Θεός Παράκλητος, η Πνοή του Θεού.

2^ο. Πνευματικό ζωντανό νερό.

Στο πρώτο κιάλας κεφάλαιο του πρώτου βιβλίου της Αγίας Γραφής στις πρώτες, πρώτες σειρές διαβάζουμε:

«...Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην. Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της अबύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων. Και είπεν ο Θεός, Γενηθήτω φώς· και έγινε φώς...» (Γεν. 1:3)

Αυτά τα πρώτα εδάφια της Ιερής μας Βίβλου δεν ζωγραφίζονται από κανέναν εμπνευσμένο ζωγράφο, δεν περιγράφονται από κανέναν Νομπελίστα λογοτέχνη, δεν χωρούν σε καμιά «μεγάλη» καρδιά, δεν εξηγούνται από κανένα φωτισμένο μυαλό. Είναι απλά αυτό που είναι. Ένας ωκεανός, που δεν χάνει τίποτα όταν κάποιο κυματάκι του περάσει πάνω από την άδεια δαχτυλήθρα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Διαβάζοντάς τα στέκεσαι νοερά μπροστά σε ένα κλειστό παράθυρο, πίσω από τις γρίλιες του οποίου αρχίζεις να παρακολουθείς τη Δημιουργία ενός μικρού τμήματος του κόσμου στον οποίο ζεις. Παρακολουθείς με κομμένη την ανάσα τον Τρισυπόστατο Δημιουργό, Πατέρα, Υιό και Θείο Παράκλητο να δραστηριοποιείται φτιάχνοντας το στολίδι Γη από το «τίποτα».

Μια απειροελάχιστη ποσότητα λάσπης από Χώμα και Νερό στροβιλίζεται αδέσποτη στο σκοτάδι κατά πρόσωπο της Αβύσσου. Αυτό το «Τίποτα» τυλιγμένο στο σκοτάδι γλιστρά στο σκοτεινό πρόσωπο της Αβύσσου, τίποτα στο τί-

ποτα του Χρονικού και Υλικού αχανούς. Και ξαφνικά αυτό το απειροελάχιστο γίνεται πεδίο Θεϊκής δραστηριότητας. Πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων, που το περικάλυπταν.

Να ο Πατέρας και πάλι, να και ο δημιουργικός Λόγος του φυσικού φωτός «*Ο δια του Οποίου τα πάντα εγένετο*» εμφανίζεται. (Ιωάν. 1:3)

Το Αληθινό Φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο ερχόμενο στον κόσμο διαχέεται στο πρόσωπο του Πλανήτη Γή. Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα, Τριάδα ομοούσιος και αχώριστη. Πίσω από τις γρίλιες του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, παρακολουθούμε έκπληκτοι τη Δημιουργία, το στολίσμα και το ζωντάνεμα του πλανήτη μας. Μια σταγόνα λάσπης μετατρέπεται σε ζωντανό στολίδι, κόσμημα και ψυχή του υλικού κόσμου.

Προς το τέλος του κεφαλαίου αυτού βλέπουμε και τη δημιουργία του Βασιλιά Ανθρώπου, του κυρίαρχου της Γης, πλασμένου κατ' εικόνα και ομοίωση του Δημιουργού του! Το Πνεύμα του Θεού δεν φέρεται πλέον απλά επί της επιφανείας των υδάτων, αλλά δια της Πνοής του Δημιουργού διαποτίζει το είναι του Ανθρώπου!

Ο Άνθρωπος γίνεται θεός δημιουργός στο πλανήτη Γη! Ενημερώνεται για τη δραστηριότητά του, για τη διατροφή του, για το περιβάλλον, για την προσοχή που πρέπει να έχει απέναντι στις φυσικές και πνευματικές δυνάμεις. Όλα αυτά είναι συμβουλές και απαραίτητα στοιχεία της ελευθερίας του. Ελευθερία όμως, χωρίς δυνατότητα παράβασης δεν νοείται.

Μια τέτοια ελευθερία είναι απλά ένα έμφυτο ένστικτο, είναι το ζωικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης και της αναπαραγωγής. Τίποτα περισσότερο. Ο Άνθρωπος λοιπόν παράλαβε αυτό το ζωντανό φυσικό ακατέργαστο στολίδι Γη και ξύνοντας από το πρόσωπό της υλικό έφτιαξε ενδύματα και υποδήματα, πολύτιμα κοσμήματα, πόλεις και χωριά, δρόμους και αυτοκίνητα, καράβια κι αεροπλάνα, πυραύλους και δορυφόρους.

Μια υπέροχη και θαυμαστή δημιουργία πάνω σε εκείνη τη σταγόνα της λάσπης, που κυλούσε στο πρόσωπο της σκοτεινής αβύσσου.

Γήινος αντικατοπτρισμός μιας άλλης ανώτερης Ουράνιας Δημιουργίας. Ψυχή και κινητήρια δύναμη αυτής της ανθρώπινης Δημιουργίας είναι η πνοή του Θεού, η «κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού» αποτύπωση. Κατευθυντήρια δύναμη σε όλη αυτή τη διαδικασία είναι αυτό που ονομάζουμε πνευματική ενέργεια. Αυτή η ενέργεια είναι εκείνη που δημιούργησε τον σημερινό δικό μας κόσμο.

Απ' αυτή την ενέργεια ξεπετάχτηκε ο τροχός, ο μοχλός, η μηχανική, ο ηλεκτρισμός, η ηλεκτρονική, ο αυτοματισμός και κάθε τεχνολογικό επίτευγμα.. Όλα αυτά τα δημιουργήματα - θαύματα από το χώμα και το νερό!!

Στέκομαι άναυδος, θαυμαστής άλαλος μπροστά στο αρκουδάκι, το παιδικό παιχνίδι του Γιωργάκη, που ξεκουρδίζοντας με «βεβαίωνε» γελώντας μηχανικά, πως δεν υπάρχει δημιουργός του άνθρωπος και πως έγινε μόνο του, αυτοδημιούργητο! Προτού προλάβω να του χαμογελάσω με συγκατάβαση κοκάλωσε, έπαθε συγκοπή. Ξεκουρδίστηκε...

«- Το ελατήριο – ένστικτο..!» μονολόγησα.

Χαμογελάω μόνος μου καθώς ο Γιωργάκης, ο βαφτιστικός μου το πήρε στα χεράκια του και με τη σειρά του ξεκαρδίζονταν κι' αυτό. Άρχισε να το κουρδίζει ξανά.

«- Τα μωρά του κόσμου ξέρουν Κύριε, γελούν με τη σοφία του κόσμου, γι αυτό τα διάλεξες..., μας καταντροπιάζουν όλους..!»

«- Να ο θεός σου, χαζό αρκουδάκι..!», είπα από μέσα μου κάνοντάς του τον έξυπνο.

Εκείνο δεν με άκουσε, συνέχισε τον χαβά του χρακακίζοντας. Χαμογελάω και στο Γιωργάκη, καθώς το αρκουδάκι του ξεκουρδισμένο πέφτει και πάλι νεκρό, όπως εξ άλλου ήταν...

Κάπως έτσι είναι ο αρνητής άθεος, ένα άψυχο κουρδισμένο και ξεκούρδιστο αρκουδάκι.

«...Είπε ο άφρων εν τη καρδία αυτού, δεν υπάρχει Θεός...» (Ψαλμ. 14:1)

Και ξεψύχησε... ήταν απλά χώμα και νερό... Ήταν το αρκουδάκι του βαφτιστικού μου... ένα νεκρό μηχανικό κατασκεύασμα.

«...Ο Θεός θέλει γελάσει επ' αυτόν...» (Ψαλμ. 37:13)

Ζωή χωρίς νερό δεν νοείται, είναι απλά απαραίτητο. Πνευματική Ζωή χωρίς Πνευματικό νερό δεν υπάρχει.

Και τα δύο τούτα νερά όμως, πρέπει να είναι καθαρά απαλλαγμένα από ξένες ουσίες.

Το μεν φυσικό νερό να μην έχει δηλητήρια φυτοφαρμάκων και βλαβερών αλάτων. Το δε Πνευματικό να μην έχει προσμίξεις υλιστικές και πνευματιστικές θεωρίες. Και τα δύο

πρέπει να είναι ζωντανά καθαρά νερά πηγάζοντα από καθαρές πηγές.

Τα τελευταία χρόνια γίνεται πολύς λόγος γενικά για τα νερά. Τα νερά της Γης έχουν πλέον μολυνθεί από την ανθρώπινη δραστηριότητα. Το νερό που πέφτει από τον ουρανό δεν είναι πλέον καθαρό, λόγω της ατμοσφαιρικής ρύπανσης. Οι λασποβροχές είναι πολύ συνηθισμένες τα τελευταία χρόνια. Το βρόχινο νερό πέφτει σε εδάφη, που η βιομηχανική δραστηριότητα και η χημική λίπανση τα έχει μολύνει.

Έτσι, ο άλλοτε καθαρός υδροφόρος ορίζοντας δεν είναι πιά καθαρός. Το μολυσμένο νερό ανεβαίνει στην επιφάνεια περνώντας από πετρώματα που δεν είναι καθαρά. Για το λόγο αυτό υφίσταται επεξεργασία προτού φτάσει στο ποτήρι μας. Και παλαιότερα όλα τα νερά δεν ήταν τελείως καθαρά, καθώς περνούσαν από πετρώματα αλατοφόρα, θειούχα ή κάποιας άλλης χημικής σύστασης, αλλά ήταν τόσο σπάνια και τόσο άμεσα αντιληπτά στην όραση, στην οσμή και στη γεύση, που θεωρούνταν αμελητέα. Στις μέρες μας όμως το κακό έχει παραγίνει.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και για το Πνευματικό νερό της ανθρώπινης σοφίας. Λόγω της ξέφρενης ελευθερίας για την απόκτηση Γνώσης περί του «καλού και του κακού», η ανθρώπινη σοφία, στήνει το γεωτρύπανό της στον βούρκο του νεκροταφείου του εμποτισμένου με τις υλιστικές δηλητηριώδεις βροχές του πανάρχαιου φιδιού της αποστασίας.

Το νερό αυτό δεν είναι καθαρό, είναι σάπιο, δύσοσμο, θανατηφόρο. Σ' αυτό, αν ευδοκιμήσει κάτι, θα είναι μούσκλια, σκουλήκια, κουνούπια. Είναι έλος και βούρκος. Αφηνια-

σμένη και αφιονισμένη η ανθρώπινη Γνώση καλπάζει ανυπάκουη στο χείλος της Αβύσσου, μεταφέροντας τον αναβάτη της Άνθρωπο όπου της αρέσει.

Ραδιενέργεια, βόμβες δηλητηριωδών αερίων, ακτινοβολίες θανάτου, σοφία όχι άνωθεν καταβαίνουσα, αλλά επίγειος, ζωώδης, δαιμονιώδης.

«...ουδεμία πηγή είναι δυνατόν να κάμη ύδωρ αλμυρόν και γλυκύ. Η σοφία αύτη δεν είναι άνωθεν καταβαίνουσα, αλλ' είναι επίγειος, ζωώδης, δαιμονιώδης...»

(Ιάκ. 3:12 15)

Αυτό μας τονίζει ο απ. Ιάκωβος στο τρίτο κεφάλαιο της επιστολής του.

Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας βέβαιο, πως ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σαρκικό, χωμάτινο δημιούργημα, αλλά και πνευματικό. Πρωτίστως μάλιστα είναι πνευματικό. Αν δεν ήταν κάτι τέτοιο, τότε αναγκαστικά θα ζούσε σαν ζωικό ον ανάμεσα σε όλα τα άλλα. Θα ήταν ένα ζώο δίποδο, άπτερο και άλογο, με μόνο του όπλο το ένστικτο, όπως συμβαίνει για όλα τα ζώα. Θα ήταν ένα ζώο σαρκικά προσαρμοζόμενο στις περιβαλλοντολογικές του ανάγκες, ενώ θα παρέμεινε στάσιμο πνευματικά.

Δεν συμβαίνει όμως κάτι τέτοιο. Κατά τη Δημιουργία του ανθρώπου συνέβησαν μοναδικά και καταπληκτικά επιμελημένα γεγονότα. Ενώ όλο το ζωικό βασίλειο έγινε δια του λόγου του Θεού, με το απλό αλλά παντοδύναμο «είπε και εγένετο», για τον άνθρωπο τα πράγματα ήταν καταπληκτικά επιμελημένα και τελείως διαφορετικά. Τον δημιούργησε όχι με λόγια, αλλά με ενεργή και προσωπική εργασία.

Δεν πλάστηκε ο άνθρωπος με τη διαταγή του Θεού «γενεθήτω Άνθρωπος», ούτε και με επιστασία Του επί της εργα-

σίας των Αγγελικών Δυνάμεων. Ο Ίδιος με τα ίδια Του τα χέρια πήρε χώμα και νερό και έπλασε τον Άνθρωπο σαρκικά. Ήθελε να πλαστουρηθεί ένα δημιούργημα που να Του μοιάζει, προκειμένου αυτό να εξουσιάζει πάνω σ' όλη τη φυσική ορατή Δημιουργία.

Το δημιούργημά Του αυτό ήθελε να είναι ελεύθερο στις επιλογές του, σοφό, πνευματικά και νοητικά δυνατό, δίκαιο και γεμάτο αγάπη για την πανέμορφη υλική Δημιουργία του Θεού. Όταν την αντίκρισε στην ολότητά της, όλα ήσαν καλά λίαν.

«...Και είδεν ο Θεός πάντα όσα εποίησε· και ιδού, ήσαν καλά λίαν. Και έγεινεν εσπέρα και έγεινε πρωΐ, ημέρα έκτη...» (Γεν. 1:31)

Τούτη τη θαυμάσια υλική Δημιουργία την αγάπησε και παρέδωσε τη διακυβέρνησή της σε ένα Δημιούργημα, που έχει τα δικά Του χαρακτηριστικά, κατ' εικόνα και ομοίωση δική Του, που συγχρόνως μετέχει και της υλικής Δημιουργίας. Έτσι

«...έπλασε Κύριος ο Θεός τον Άνθρωπον από χώματος εκ της γης...» (Γεν. 2:7)

Δεν σταμάτησε όμως εδώ. Του έδωσε κάτι από τον Εαυτό Του. Και αυτό το κάτι ήταν το καλύτερο που είχε! Ήταν η Πνοή Του, η Ανάσα της δικής Του αιώνιας ζωής, ήταν το «φιλί της δικής Του Ζωής» στο πλήλιο κατασκευάσμά Του. Αυτή η πνοή έδωσε στον χωμάτινο Αδάμ το δώρο της Πνευματικής Αθανασίας.

«...και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν...»
(Γεν. 2:7)

Αυτής της Πνοής εικόνα είναι ο Ουράνιος Ήχος του βίαιου ανέμου που επέπεσε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής στο Ανώγειο συγκεντρωμένων πιστών του Χριστού.

Η συγκεκριμένη έκχυση του Αγίου Πνεύματος περιγράφεται πολύ παραστατικά στις Πράξεις των Αποστόλων στο 2^ο κεφάλαιο από τον ευαγγελιστή Λουκά.

«...Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι...» (Πράξεις 2:2)

Τούτη η τόσο παραστατική αναφορά είναι η Νέα Δυναμική υπενθύμιση της Πνοής του Θεού που ζωντάνεψε το πλήινο σώμα του πάλαι ποτέ Αδάμ. Την ημέρα της Πεντηκοστής ο νεκρός Αδάμ έλαβε το χρίσμα του Θείου Παρακλήτου ενώπιον μαρτύρων, οι οποίοι και αποτέλεσαν την πρώτη ζωντανή εκκλησία του Χριστού.

Ένας νέος άνθρωπος γεννήθηκε, ένα νέο κτίσμα διείσδυσε σε μια νέα φυλή αγορασμένη με Θεϊκό Αίμα! Στην πάλαι ποτέ Πνοή του Θεού προστέθηκε και το Αίμα του Γιου Του! Με μια αξιοζήλευτη μαρτυρία ο «δειλός» αρνητής του «ουκ οίδα τον άνθρωπο» θα παρουσιαστεί δυναμικά θαρραλέα ενώπιον του πλήθους των «αρων, άρον σταύρωσον Αυτόν» και θα τους πει «σεις σταυρώσατε τον Γιο του Θεού..!».

Να η θαυμάσια ομολογία πίστης και μαρτυρίας της Κόρης, της Νύμφης του Χριστού, που λέγεται Εκκλησία. Και τούτη η μαρτυρία δεν απευθύνθηκε αποκλειστικά προς τους Ιουδαίους, αλλά προς όλους τους ακροατές, ανεξάρτητα από την εθνικότητά τους.

Όλοι τους στην τοπική τους γλώσσα άκουγαν το μήνυμα της σωτηρίας τους δια μέσου της Σταυρικής θυσίας του Χριστού.

Τι προφητεία και τούτη! Το Ευαγγέλιο του Χριστού θα ακούσουν όλοι οι άνθρωποι στη γλώσσα τους, στα πέρατα της οικουμένης! Και σήμερα, με τη χάρη του Θεού, έχει μεταφραστεί και κυκλοφορεί σε χιλιάδες γλώσσες και διαλέκτους. Η Πνοή του Θεού εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να υπενθυμίζει την ημέρα της Πεντηκοστής και το καθήκον του Χριστιανικού κόσμου στο να διασπείρει το Ευαγγέλιο του Σωτήρα σε όλο τον κόσμο.

Στέκομαι εκστατικός, σταματάει το μυαλό μου! Τρεις χιλιάδες ήταν η «καλάδα» από τούτη τη θαρραλέα μαρτυρία του αρνητή ψαρά.

Ντροπιασμένος χαμηλώνω το κεφάλι της μηδαμινής παρουσίας μου στο στάδιο τούτης της ένδοξης μαρτυρίας.

Εσύ αγαπητέ αναγνώστη τί κάνεις; Πως τα περνάς;

Ποια είναι η μαρτυρία σου, όχι σε όλη την οικουμένη, όχι σε όλη την πατρίδα σου, όχι σε όλο το χωριό σου ή έστω στη γειτονιά σου ή τουλάχιστον στην οικογένειά σου; Έλα να ξεκινήσουμε μαζί τον καλό τούτο αγώνα της πίστης μας στον Χριστό σε ένα χώρο ειρωνείας, μολότοφ, ανταρσίας, άθεων εγκληματιών που συναγελάζονται με Γραμματείς και Φαρισαίους υποκριτές. Ας σταθούμε μαζί στη χαλάστρα των τειχών, στην Κερκόπορτα της Πόλης και σαν τον Μωυσή, ας ζητήσουμε

«...Συγχώρησον, δέομαι, την ανομίαν του λαού τούτου κατά το μέγα έλεός σου και καθώς συνεχώρησας τον λαόν τούτον από της Αιγύπτου μέχρι του νυν...»

(Αριθ. 14:19)

Ο «εν τω Χριστώ χώρος» Παράδεισος Εδέμ και ο «εν τω κόσμω χώρος», το αμπέλι.

Στον Αδάμ ενεφύσησε εις τους μυκτήρας αυτού πνοή ζωής και έγινε ο άνθρωπος «εις ψυχή ζώσα». Δεν τον άφησε όμως μόνο και απροστάτευτο σε μια ξένη και άγνωστη Γη, έκαμε και κάτι άλλο αφάνταστα πιο δυνατό, που μόνο μια αγάπη πατρική μπορεί να κάμει. Δεν τον άφησε να περιφέρεται ανάμεσα σε ένα άγνωστο περιβάλλον. «Φύτεψε περιβόλι στην Εδέμ» κατά ανατολάς, πήρε τον Αδάμ και τον έβαλε μέσα σε αυτό.

« Και εφύτευσε Κύριος ο Θεός παράδεισον εν τη Εδέμ κατά ανατολάς και έθεσεν εκεί τον άνθρωπον, τον οποίον έπλασε» (Γεν. 2:8)

Σταματάει το μυαλό κάθε λογικού ανθρώπου μπροστά σε αυτό το μεγαλείο αγάπης του Πατέρα, το τόσο φροντισμένο λεπτομερειακά και επιμελημένο πνευματικά από τον ίδιο, αυτοπροσώπως. Δεν είπε να φυτευτεί παράδεισος στην Εδέμ, πράγμα που θα ήταν υπέρ αρκετό για τον τόπο διαμονής του Αδάμ, αλλά φύτεψε Παράδεισο. Το «φύτεψε» είναι έργο δεν είναι λόγος. Με τα ίδια Του τα χέρια εργάστηκε και επιμελήθηκε τον κήπο της Εδέμ.

Να ο Γεωργός του Ζαχαρία και να ο κατοπινός σπορέας των Ευαγγελίων, να και ο χώρος του αμπελιού, αλήθειες που θα χαρούμε αργότερα. Ο Κήπος όμως έπρεπε να ποτίζεται και αυτό δεν έμεινε απρόβλεπτο από τον Πλάστη του Ανθρώπου.

«...Ποταμός δε εξήρχετο εκ της Εδέμ διά να ποτίζη τον παράδεισον· και εκείθεν εμερίζετο εις τέσσαρας κλάδους...» (Γεν. 2:10)

Ένας ποταμός με τέσσερα παρακλάδια εξερχόταν από την Εδέμ, για να ποτίζει τον Παράδεισο και μετά χωριζόταν σε τέσσερα κλωνάρια.

Να λοιπόν και το φυσικό ζωντανό - τρεχούμενο νερό! Όλα ζωντανεύουν στην παρουσία του Δημιουργού μας, του δικού σου και δικού μου Δημιουργού! Η βάτος Χωρήβ καίγεται και δεν κατακαίγεται (Εξ. 3^ο κεφ.) το Όρος Σινά σείετε και καπνίζει και βροντά και αστράφτει, η Ερυθρά Θάλασσα σχίζεται, ο Ιορδάνης στεγνώνει, οι πέτρες του Γολγοθά κομματιάζονται, το παραπέτασμα του Ναού σχίζεται από πάνω μέχρι κάτω, τάφοι ανοίγονται από μόνοι τους και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ανασταίνονται.

Η παρουσία του Θεού υπάρχει παντού και πάντα, αλλά τούτα τα εξαιρετικά φαινόμενα είναι τα «αλάρμ» και τα ξυπνητήρια στη ληθαργούσα ή και μακαρίως υπνωτισμένη ανθρωπότητα.

Ο ποταμός της Εδέμ με τα 4 παρακλάδια του να ποτίζει τον Παράδεισο! Αυτός ο αριθμός «4» κυριαρχεί μεταφορικά στην όλη Πνευματική Ιστορία του λαού Ισραήλ και της Εκκλησίας του Θεού.

Πνευματικός Ποταμός εξερχόταν επίσης από την Πνευματική Ουράνια Εδέμ, μεριζόμενος σε 4 κλάδους, για να καθοδηγεί και να ποτίζει πνευματικά τον Άνθρωπο.

Να και η κιβωτός της Παλ. Διαθήκης με τους 4 μεταφορείς της να προπορεύεται της πορείας στην έρημο καθοδηγώντας τον λαό Ισραήλ προς τον Γήινο παράδεισο της Γης της Επαγγελίας.

Να και ο προφήτης Ησαΐας να φωνάζει δια του Πνεύματος του Αγίου

*«...Ω πάντες οι διψώντες, έλθετε εις τα ύδατα· και οι μη έχοντες αργύριον, έλθετε, αγοράσατε και φάγετε...»
(Ησ. 55:1)*

Να το Ευαγγέλιο του Χριστού στην Κ. Διαθήκη με τους 4 μεταφορείς του, Ματθαίο, Μάρκο, Λουκά και Ιωάννη να μεταφέρουν το ευαγγέλιο στα 4 σημεία του Ορίζοντα, οδηγώντας την Ανθρωπότητα προς τον Ουράνιο Παράδεισο.

Ο κήπος της Εδέμ έγινε για την ανθρωπότητα ένας ονειρεμένος θρύλος, το ίδιο και ο Πνευματικός Ποταμός έμεινε σαν το Αθάνατο Νερό για τους πολλούς του κόσμου τούτου.

Εν τούτοις η γη της Επαγγελίας, ο μεταφορικά επίγειος Παράδεισος του λαού Ισραήλ, αν και μαστίζεται από πολλούς πνευματικούς ανέμους, παραμένει τόπος έλξης, προσέλευσης και πνευματικού σεβασμού εκατομμυρίων ψυχών.

Ο Ουράνιος Κήπος της Εδέμ εμπλουτίζεται διαρκώς με πολύτιμες ψυχές και ο Κύριος Ιησούς ετοιμάζει συνεχώς και νέα οικήματα, υποδεχόμενος τους καρπούς του πόνου της ψυχής Του... Και οι Αγγελικές Δυνάμεις πανηγυρίζουν τις ένδοξες επιστροφές των χαμένων προβάτων. Και «χαρά» γίνεται στον Ουρανό δι' ένα μετανοούντα...

Ο Θεός Παράκλητος, ο εκ του Πατρός εκπορευόμενος, ο «Θεός εν δράσει» στη Γη μεσιτεύει υπέρ του κόσμου, ενώ ο Ιησούς Χριστός στον Ουρανό ευλογεί και μεσιτεύει με τα τρυπημένα Του χέρια, καθώς εργάζεται για την ετοιμασία του «τόπου» διαμονής των δικών Του. Ο Θεός Παράκλητος σαν Πνευματικός Ποταμός ποτίζει και μεσιτεύει υπέρ των προσερχόμενων στον «εν τω Χριστώ χώρο». Αυτός πο-

τίζει τα κλήματα του αμπελιού, που φύτεψε η θυσία του Χριστού.

Ο Γεωργός

Ο Ουράνιος Πατέρας μας όταν όλα ήταν έτοιμα έλαβε τον Άνθρωπο και τον εγκατάστησε στον κήπο της Εδέμ για να εργάζεται και να φυλάσσει αυτόν.

«...Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έθεσε στο Παράδεισο της Εδέμ για να τον εργάζεται και να τον φυλάττει...» (Γέν. 2:15)

Το να εργάζεται τον κήπο είναι απολύτως κατανοητό, αλλά το να τον φυλάσσει τι σημαίνει; Ποιος ήταν ο κίνδυνος; Κίνδυνος όπως αποδείχθηκε ήταν η φθορά και ο θάνατος. Ο εκτός Παραδείσου χώρος ήταν ο φθαρτός φυτικός και ζωικός αναπαραγόμενος χώρος. Στον εκτός του Κήπου χώρο η ζωή και ο θάνατος βρίσκονταν σε διαρκή πάλη με νικητές και νικημένους και τους δύο. Ο Αδάμ δεν φύλαξε την εντολή του Δημιουργού του, παρ ό,τι μέσα στον Παράδεισο υπήρχε το δέντρο της Γνώσης του καλού και του κακού που του το υπενθύμιζε. Έτσι εκδιώχθηκε από τον κήπο και υποτάχθηκε στη διαδικασία της αέναης πάλης ζωής και θανάτου. Ξέπεσε στη διαδικασία του εκτός Παραδείσου χώρου, ήταν πλέον ένας ζωντανός νεκρός. Γεωργός κάθιδρος χειρονακτικά, ελπιδοφόρος ζωντανός νεκρός πνευματικά.

Σε αυτή τη θλιβερή κατάσταση έφερε ο διάβολος τον πρωτόπλαστο Αδάμ, μέχρι την ώρα που η ελπίδα έγινε πραγματικότητα, με τον ερχομό του νέου Αδάμ στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αυτός ανέλαβε και έφερε σε πέρας την επανεγκατάσταση του Ανθρώπου στον Ουράνιο Κήπο της

Εδέμ. Αυτός και φυλάσσει τους δικούς Του, και κανείς τους δεν χάνεται παρ' εκτός ο υιός της απώλειας που εν γνώσει του επιμένει στην απώλεια.

Αναφερόμενος στο πρόσωπο του αναμενόμενου Μεσσία ο προφήτης Ζαχαρίας γράφει: «Εγώ δεν είμαι προφήτης», δεν είμαι δηλαδή ούτε καν προφήτης ανάμεσα στους όσους έχετε. Είμαι άνθρωπος γεωργός, διότι με πήρε έμμισθο κάποιος άνθρωπος, από τότε που ήμουν νέος.»

«...Και θέλει ειπεί, Εγώ δεν είμαι προφήτης· είμαι άνθρωπος γεωργός· διότι άνθρωπος με εμίσθωσεν εκ νεότητός μου...» (Ζαχ. 13:5)

Ολοκάθαρα φαίνεται σε αυτή την προφητεία η ενανθρώπιση του Σωτήρα μας. Έγινε Υιός Ανθρώπου από Υιός Θεού. Σε αντίθεση με τους ανθρώπους εκείνους, που τιμήθηκαν με το να πάρουν τον πνευματικό τίτλο του «προφήτη», ο Κύριος Ιησούς υποτιμήθηκε με το άδειασμα της Θεϊκής Ιδιότητας σε Ανθρώπινη Υπόσταση. Εαυτόν εκένωσε... Σαν Υιός Ανθρώπου συστήνεται ο Ίδιος...

«...αλλ' εαυτόν εκένωσε λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους...» (Φιλ. 2:7)

Από Θεός έγινε Άνθρωπος! Ούτε καν προφήτης! «Εγώ δεν είμαι προφήτης, είμαι άνθρωπος γεωργός, διότι άνθρωπος με μίσθωσε». Ο άνθρωπος μίσθωσε τον Γιο του Θεού, πήρε δηλαδή εργάτη του τον Δημιουργό Του, για να δουλεύει στα χωράφια του. Το ποιά είναι τα χωράφια και ποιος ο καρπός τους, θα το βρούμε λίγο αργότερα στο εδάφιο 35 του 4^{ου} κεφ. του Ιωάννη.

«...υψώσατε τους οφθαλμούς σας και ίδετε τα χωράφια, ότι είναι ήδη λευκά προς θερισμόν...»

Πώς έγινε αυτή η μίσθωση; Μέσω του σπέρματος της γυναίκας και εκπληρώθηκε με τον τρόπο αυτό η υπόσχεση, που δόθηκε από τον Πατέρα Θεό στον κήπο της Εδέμ προς τον «πανάρχαιο όφι».

«Το σπέρμα της γυναίκας, πονηρέ, θα σου συντρίψει το κεφάλι και συ θα του τρυπήσεις τη φτέρνα».

Ποιός ζήτησε αυτή τη μίσθωση;

Ο άνθρωπος τη ζήτησε, ο «εν παντί έθνει». Δια του Ησαΐα ολόκληρη η ανθρωπότητα αναφωνεί:

«...Είθε να έσχιζες τους ουρανούς, να κατέβαινες, να διελύοντο τα όρη εν τη παρουσία σου...» (Ησ. 64:1)

Ο πολύπαθος Ιώβ μέσα στην καταιγίδα των παθημάτων του, απευθυνόμενος προς τον Δημιουργό του βγάζει φωνή απόγνωσης:

«...Δεν υπάρχει μεσίτης μεταξύ ημών, διά να βάλη την χείρα αυτού επ' αμφοτέρους ημάς...» (Ιωβ 9:33)

Οι Αθηναίοι θα χτίσουν βωμό στον Άγνωστο Θεό. Ξέρουν πολύ καλά, πως το δικό τους Δωδεκάθεο είναι ένα πάζλ της δικής τους Αδαμικής σοφίας προκειμένου να οικονομηθούν οι πνευματικές και οι υλιστικές τους ανάγκες και επιθυμίες. Κάτι τους λείπει σε κάθε τους πνευματικό μετεωρισμό. Κι αυτό το κάτι δεν είναι άλλο, από την Πνοή του Θεού στο κήπο της Εδέμ.

Και σε κάθε έθνος υπήρχαν άνθρωποι, που ζητούσαν ένθερμα τον ερχομό του Σωτήρα τους.

Διάφοροι αρχαίοι πνευματικοί άνθρωποι, άσχετοι προς τον Ιουδαϊσμό, μας παρέδωσαν τέτοιες ένθερμες αναζητήσεις και πνευματικές εκλάμψεις σοφών ανθρώπων.

Ο γέρων Συμεών ευτύχισε να χαρεί μεταξύ των πρώτων την εκπλήρωση του οικουμενικού αυτού αιτήματος. Αυτός διήνυσε το «τελευταίο κατοστάρι», κόβοντας την κορδέλα του τέρματος με το «νυν απολύεις τον δούλο σου Δέσποτα εν ειρήνη, είδαν τα μάτια μου το Σωτήριο Σου». Αυτός και μόνον αυτός εμφανίζεται σαν ο πρώτος άνθρωπος, που εν πλήρη γνώσει του πήρε στην αγκαλιά του το Σωτήριο Μέσο του Θεού. Αυτό το βρέφος ήταν και το Σωτήριο Μέσο πάντων των λαών. Τα γεροντικά χέρια του κράτησαν στην αγκαλιά του Τον «δια του Οποίου τα πάντα έγιναν». Κράτησαν τον Πνευματικό Ήλιο, το Φως το Αληθινό, που θα φώτιζε όλα τα έθνη και θα δόξαζε τον λαό Ισραήλ.

«...Και ιδού, ήτο άνθρωπός τις εν Ιερουσαλήμ, ονομαζόμενος Συμεών και ο άνθρωπος ούτος ήτο δίκαιος και ευλαβής, προσμένων την παρηγορίαν του Ισραήλ και Πνεύμα Άγιον ήτο επ' αυτόν· και ήτο εις αυτόν αποκεκαλυμμένον υπό του Πνεύματος του Αγίου ότι δεν θέλει ιδεί θάνατον, πριν ίδη τον Χριστόν του Κυρίου. Και ήλθε διά του Πνεύματος εις το ιερόν· και ότε οι γονείς εισέφεραν το παιδίον Ιησούν διά να κάμωσι περί αυτού κατά την συνήθειαν του νόμου, αυτός εδέχθη αυτό εις τας αγκάλας αυτού και ευλόγησε τον Θεόν και είπε· Νυν απολύεις τον δούλον σου, δέσποτα, κατά το ρήμα σου, εν ειρήνη· διότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριον σου, το οποίον ητοίμασας ενώπιον πάντων των λαών, φως εις φωτισμόν των εθνών και δόξαν του λαού σου Ισραήλ...» (Λουκ. 2:25-32)

Αυτές οι κραυγές, οι επιθυμίες και οι αναζητήσεις των ανθρώπων βρήκαν ανταπόκριση στη γεμάτη αγάπη Θεϊκή καρδιά. Ήταν η ανταπόκριση της δικής Του σφοδρής επιθυμίας.

«...Και απέστειλα προς εσάς πάντας τους δούλους μου τους προφήτας, χειρόμενος πρωΐ και αποστέλλων, λέγων, Επιστρέψατε ήδη έκαστος από της οδού αυτού της πονηράς και διορθώσατε τας πράξεις υμών και μη υπάγετε οπίσω άλλων θεών διά να λατρεύητε αυτούς και θέλετε κατοικήσει εν τη γη, την οποίαν έδωκα εις εσάς και εις τους πατέρας σας· αλλά δεν εκλίνατε το ωτίον σας και δεν μου εισηκούσατε...» (Ιερ. 35:15)

Έτσι κάποια συνηθισμένη βραδιά στην άσημη και ξεχασμένη Βηθλεέμ, γεννήθηκε Εκείνος δια του οποίου τα πάντα έγιναν! Η ανθρώπινη ιστορία χωρήστηκε στα δύο. Οι ουρανοί σχίστηκαν, πλήθος αγγέλων εμφανίστηκαν υμνώντας, δοξολογώντας και διαλαλούντες το γεγονός. Δόξα στον Θεό Τον εις τα ύψιστα και επί Γης Ειρήνη, στους ανθρώπους ευδοκία! Ο Θεός δοξάστηκε με την ενανθρώπιση του Γιου Του δεικνύοντας το μέγα στοιχείο της αγάπης Του στον υπερθετικό βαθμό.

Στην Γη ήλθε Ειρήνη αντί του μίσους και στους ανθρώπους ήλθε η ευδοκία του Θεού. Ήλθε η Ειρήνη του Χριστού στην ανθρωπότητα!

Από εδώ και πέρα εξαρτάται αποκλειστικά από τους ανθρώπους αν θα δεχτούν την ευδοκία του Θεού ή αν θα την απορρίψουν. Όσοι την εδέχθησαν σε αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού (Ιωάν. 1:12)

Όσοι την απορρίπτουν, πολύ απλά δεν είναι δυνατόν να γίνουν παιδιά του Θεού και να απολαμβάνουν την ειρήνη Του. Ο Χριστός ήταν και είναι πεντακάθαρος πάνω σε αυτό. Σας δίνω τη δική μου Ειρήνη, όχι μια ειρήνη όπως ο κόσμος δίνει.

«...Ειρήνην αφίνω εις εσάς, ειρήνην την εμήν δίδω εις εσάς· ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ. Ας μη ταράττηται η καρδιά σας μηδέ ας δειλιά...»

(Ιωάν. 14:27)

«Μισθωμένος» τώρα ο Γιος του Θεού ήταν άνθρωπος υποτασσόμενος στους γονείς του.

«...Και κατέβη μετ' αυτών και ήλθεν εις Ναζαρέτ και ήτο υποτασσόμενος εις αυτούς. Η δε μήτηρ αυτού εφύλαττε πάντας τους λόγους τούτους εν τη καρδιά αυτής...» (Λουκ. 2:51)

Ήταν συγχρόνως και δόκιμος ασθενείας (αδυναμίας):

«...Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας· και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν...» (Ησ. 53:3)

«- Βλέπω τα χέρια σου να είναι πληγωμένα Γεωργέ, ποιός λοιπόν είναι ο μισθός αυτής της εργασίας σου;»

«- Αυτές είναι οι πληγές που πληγώθηκα στο σπίτι των φίλων μου.»

«..Και θέλει ειπεί, Εγώ δεν είμαι προφήτης· είμαι άνθρωπος γεωργός· διότι άνθρωπος με εμίσθωσεν εκ νεότητός μου. Και εάν τις είπη προς αυτόν, Τι είναι αι πληγαί αύται εν μέσω των χειρών σου; θέλει αποκριθή, Εκείναι, τας οποίας επληγώθην εν τω οίκω των φίλων μου...» (Ζαχ. 13:5,6)

Τι αγάπη είναι τέλος πάντων αυτή; Πόσο δυσθεώρητο το ύψος της; Μέχρι πού ανεβαίνει; Πόσο μεγάλο το βάθος της; Μέχρι πού κατεβαίνει; Πόσο απέραντο το πλάτος της; Μέχρι που απλώνεται;

Ο ίδιος ο Δημιουργός πήρε μορφή χειρόνακτου Δημιουργήματος, παραδίδοντας τον εαυτό Του στην εξουσία των δημιουργημάτων Του, τα οποία και Τον πλήγωσαν. Το «επί των παλαμών μου σε εχάραξα» του Ησαΐα, έγινε διαμπερές τραύμα. Ήταν τα ίδια χέρια που φύτεψαν για τον Άνθρωπο Παράδεισο στην Εδέμ κατά Ανατολάς και έθεσαν εκεί τον Άνθρωπο που έπλασαν. Ήταν τα ίδια χέρια, που ο Άνθρωπος τα έδεσε, τα φόρτωσε με τον Σταυρό και τα κάρφωσε πάνω σ' αυτόν. Ήταν τα ίδια χέρια, που γιάτρεψαν τυφλούς, κουλούς, λεπρούς, παραλυτικούς, που ανάστησαν νεκρούς. Ήταν τα χέρια του Θεού!

«...Εγώ και ο Πατήρ έν είμεθα...» (Ιωάν. 10:30)

Δες ω άπιστε, άθεε, τη φοβερή σου κατάντια. Τα χέρια του Γιου του Θεού, Θεού που φύτεψε τον Κήπο της Εδέμ, δεμένα, τραυματισμένα, φοβερά κακοποιημένα, καρφωμένα πάνω στον Σταυρό, δες το κεφάλι Του Γιου του Θεού, ενός Θεού που έσκυψε πάνω στον Αδάμ δίνοντάς του πνοή Ζωής, να είναι στεφανωμένο με αγκάθια. Δες την πλευρά του Γιου του Θεού λογχισμένη και θυμήσου, πως σε έφερε στην κατάσταση της εσχάτως γνωστής μας Ιατρικής μέθης, για να μην πονέσεις, όταν από τη δική σου πλευρά έπλασε την επίγεια σαρκική ευτυχία σου, τη σύντροφο της ζωής σου, γεμίζοντάς σε χαρά και ευτυχία..

Ναι, εσύ λόγχισες την πλευρά του Θεού, για να σιγουρευτείς για τον θάνατο του Δημιουργού της ευτυχίας σου. Και ποια ήταν η απάντησή Του; Από τη δική Του πλευρά ξεπετάχτηκε Αίμα και Νερό, σύμβολα και τα δύο της γέννησης μια νέας φυλής Ανθρώπων, μιας φυλής Αναγεννημένων!

Το «εξ ύδατος και Πνεύματος» Γένος των Ανθρώπων! Γεννήθηκε το Γένος του πόνου της ψυχής Του. Γεννήθηκε η Νύμφη Του, η Εκκλησία Του Χριστού!

«...Απεκρίθη ο Ιησούς· Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού...» (Ιωάν. 3:5)

Αυτή ήταν η δεύτερη μεγαλειώδης εκδήλωση της αγάπης του Θεού. Η πρώτη ήταν εκείνη της Εδέμ, όταν σε έκανε δημιουργό πατέρα του Ανθρωπίνου γένους ανοίγοντας αναίμακτα την πλευρά σου και προσφέροντάς σου την Ανδρίδα όπως εσύ ονόμασες το έτερο σου ήμισυ. Δες ω άθεε το φοβερό σου κατόντημα. Είθε να ήσουνα τυφλός ω άθεε, αλλά τώρα λες πως βλέπεις, η αμαρτία σου μένει. Δεν υπάρχουν διαχωριστικά όρια μεταξύ Πατρός και Υιού. Τέλεια ταύτιση υπάρχει.

Και στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται το ίδιο η ταύτιση του Πατρός και του Υιού. Εγώ είμαι η Άμπελος η Αληθινή και ο Πατέρας Μου είναι ο Γεωργός. Αμπέλι είναι ο Χώρος εκείνος, στον οποίον είναι φυτεμένα τα κλήματα.

Αμπελώνας είναι το σύνολο των αμπελιών μιας περιοχής, όπως επίσης και το σύνολον των κληματαριών (κρεβατιών).

«...Εγώ είμαι η άμπελος, η αληθινή και ο Πατήρ Μου είναι ο Γεωργός...» (Ιωάν. 15:1)

Ποτέ δεν ξεχνάμε και πάντοτε έχουμε υπ' όψιν μας, πως ο Λόγος του Θεού είναι το ακριβότερο και πολυτιμότερο στολίδι της Νύμφης του Χριστού Εκκλησίας. Είναι το διαμάντι του στέμματος της και το μονόπετρο του δαχτυλιδιού της, με τις πολλές αναλαμπές, μερικές από τις οποίες

είναι πράγματι εκτυφλωτικές και αποτυπώνονται στις διάφορες ερμηνείες. Όλες είναι ευλογημένες, εάν είναι σύμφωνες με το ακάνθινο ματωμένο με αίμα Θεού στεφάνι του Σταυρωμένου Σωτήρα μας.

Κάλλιστα λοιπόν, μπορεί η λέξη «άμπελος» να παρομοιαστεί με οποιαδήποτε από τα ακόλουθα. Κληματαριά ο Χριστός και κληματόβεργες οι πιστοί Του ή Αμπέλι ο εν τω Χριστώ χώρος και κλήματα/φυτά οι πιστοί Του. Αμπελώνας ο Χριστός και αμπέλια με φυτά, οι κατά τόπους εκκλησίες.

Ο μέγας απ. Παύλος τον ονομάζει «*χώρο του Χριστού*» σε αντιπαραβολή με «*τον χώρο του κόσμου*». «*Εν τω Χριστώ*» ή «*εν τω κόσμω*». Ο εν τω Χριστώ χώρος είναι ο Πνευματικός Χώρος, ο περιφραγμένος Παράδεισος της Εδέμ. Εκεί είναι φυτεμένα τα κλήματα που ο Πατέρας έδωσε στον Υιό.

«...Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν...»

(Ιωάν. 15:5)

Φανέρωσα το όνομά Σου στους Ανθρώπους που Μου έδωσες από τον κόσμο. Δικοί Σου ήταν και σε μένα τους έδωσες και τον Λόγο Σου τον φύλαξαν. Εκείνους που μου έδωσες τους φύλαξα και κανένας δεν χάθηκε, εκτός από τον γιό της απώλειας...». (Ιωάν.17^ο κεφ.)

«...Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους, τους οποίους μοι έδωκας εκ του κόσμου. Ιδικοί σου ήσαν και εις εμέ έδωκας αυτούς και τον λόγον σου εφύλαξαν...» (Ιωάν. 17:6)

Φύλαξα αυτό το διαμάντι του αρραβώνα μου, το φύλαξες και εσύ; Φυλάξαμε, τιμήσαμε τον Λόγο Του;

Η Πηγή

Ένα από τα παρακλάδια του ποταμού της Εδέμ ονομάζεται Γιών. Γιών σημαίνει «Πηγή».

Τί λοιπόν σημαίνουν τα λόγια του Κυρίου μας στη Σαμαρείτισσα, πως όποιος πει από το δικό Του Ζωντανό Νερό, θα γίνει μέσα του μια πηγή ζωντανού νερού, που θα αναβλύζει στο χώρο της Αιώνιας Ζωής;

Εδώ συναντάμε ολοκάθαρα σε παραβολική υποτύπωση τον πολυθρύλητό μας Κήπο της Εδέμ, στην Πνευματική του μορφή. Στα σπλάχνα του Ανθρώπου υπάρχει μία πνευματική βρύση, όμοια με τις βρύσες των σπιτιών μας, από τις οποίες ανάλογα με την επιθυμία μας μπορούμε να έχουμε ζεστό ή κρύο νερό. Αυτή η ατομική μας πνευματική βρύση ανάλογα με την επιθυμία μας, μας δίνει καθαρό ή αμφιβόλου ποιότητας νερό.

Ο Δημιουργός μας, μας ενημέρωσε βάζοντας ταμπελάκι στη βρύση με την ένδειξη «Ζωή» και «Θάνατος». Από εμάς εξαρτάται προς τα πού θα στρίψουμε το χερούλι της βρύσης. Κατά την πλάση μας το νερό ήταν καθαρό, καθώς ο λεβιές ήταν στραμμένος στην ένδειξη «Ζωή». Μετά την πτώση μας όμως, ο λεβιές στράφηκε λόγω της ανυπακοής, προς την ένδειξη «Θάνατος». Έτσι από την εποχή του Αδάμ μέχρι τον ερχομό του Χριστού έβγαζε μολυσμένο νερό, διότι αν και ενωμένη με το δίκτυο ύδρευσης η παράβαση την είχε ερμητικά κλείσει, προσφέροντας μολυσμένο νερό.

Κατά καιρούς και σε ορισμένους ανθρώπους όπως είναι οι προφήτες, ο λεβιές γύριζε περιστασιακά και η βρύση έδινε καθαρό νερό, δίνοντας ελπίδες, συμβουλές, αλλά και απειλές και ευλογίες. Με τον ερχομό του Χριστού στη Γη με

μορφή Ανθρώπου, τα πράγματα άλλαξαν ριζικά. Ένα νέο δίκτυο υδροδότησης εγκαταστάθηκε δια του Θεού σε όλη την ανθρωπότητα.

Ο Χριστός χάρις στην ευδοκία, δηλαδή την αγαθή προαίρεση και προσφορά του Θεού, έφερε την ειρήνη Του στον κόσμο, η οποία δυστυχώς δεν έγινε αποδεκτή από εκείνον τον άνθρωπο, που προτίμησε τη δική του ειρήνη. Λίγοι όμως αρχικά και εκατομμύρια στη συνέχεια τη δέχτηκαν, την εγκολπώθηκαν και τη διακήρυξαν σε όλους τους διαρρεύσαντας αιώνες μέχρι σήμερα.

Στην συνέχεια ο Ιησούς Χριστός άνοιξε τις βρύσες των Μαθητών Του με το «λάβετε Πνεύμα Άγιο», κατά δε την εις τον Πατέρα μετάβασή Του είπε, πως συμφέρει να φύγει ο Ίδιος, γιατί τότε θα ερχόταν ο Θείος Παράκλητος. Το δίκτυο τώρα έφθανε στο τελικό του στάδιο. Ο Γολγοθάς ήταν το ρολόι της Υδροδότησης. Όταν ο άνθρωπος ενωθεί με το κεντρικό δίκτυο ύδρευσης, τότε η βρύση αρχίζει να βγάζει νερό και να ποτίζει το περιβόλι της αιώνιας ζωής.

Αυτή η δήλωση του Σωτήρα μας αποτυπώνεται με τρεμάμενο χέρι, καθώς είναι υπέρ-θαυμαστή. Το να είναι ο άνθρωπος Ναός του Αγίου Πνεύματος, μπορεί ίσως με πολλά θαυμαστικά Αγάπης και ελέους να γίνει αντιληπτό, αλλά το να γίνει κάποιος Πηγή Αγίου Πνεύματος, είναι κάτι ασύλληπτο! Όμως τούτο το ασύλληπτο το βλέπουμε φανερά και κατ' επανάληψη στην Κ. Διαθήκη:

«...Τότε επέθετον τας χείρας επ' αυτούς και ελάμβανον Πνεύμα Άγιον...» (Πράξεις 8:17)

Σίγουρα και σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί, πως ο άνθρωπος είναι και ο ίδιος διαχειριστής του Αγίου

Πνεύματος, ώστε να το κατευθύνει όπως αυτός θέλει. Το Άγιο Πνεύμα αναβλύζει αφ' εαυτού Του, σαν το παρακλάδι Γιών του Κήπου της Εδέμ. Ο Άνθρωπος είναι απλά μια βρύση, που δέχεται το νερό του δικτύου, που ο Θεός έχει απλώσει στη Δημιουργία Του.

Είναι μια «πηγή» υπό την ακριβή τοπική της έννοια, που το νερό δεν είναι δικό της, γιατί έρχεται από τα βάθη της γης. Όταν ο άνθρωπος πει από αυτό το Νερό, τότε πολύ απλά ανοίγει τη μέχρι εκείνη τη στιγμή κλειστή βρύση του δικτύου και το Νερό διαποτίζει το είναι του, τα σπλάχνα του. Αυτό το Νερό αναζητά διέξοδο και «*πλησθείς Πνεύματος Αγίου*» ο απ. Πέτρος μίλησε στους άρχοντες των Ιουδαίων (Πράξεις 4:8). Δεν ήταν κύριος του Αγίου Πνεύματος, ήταν απλά εμπνεόμενος, δέκτης, ναός και καλός αγωγός του Θείου Παράκλητου.

Ο ίδιος ο Θεός είναι Εκείνος, από τον Οποίον εκπορεύεται και εκχέεται ο Θεϊός Παράκλητος στους καλούς αγωγούς, «οίτινες» με τη σειρά τους γίνονται ικανοί και σε άλλους να μαρτυρήσουν τα μυστήρια της αγάπης του Θεού, μέσω της Σταυρικής Θυσίας του Υιού.

«...και όσα ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράδος εις πιστούς ανθρώπους, οίτινες θέλουσιν είσθαι ικανοί και άλλους να διδάξωσι...»

(2^α Τιμ. 2:2)

Πηγή ύδατος είναι το σημείο του εδάφους, από το οποίο αναβλύζει το νερό που υπάρχει σε κάποιο μικρό ή μεγάλο βάθος του. Η ποιότητα του νερού εξαρτάται από τα πετρώματα, από τα οποία περνάει. Πηγή κάποιου πνευματικού ύδατος είναι ο κάθε άνθρωπος και η ποιότητά του αναβλύζοντας ύδατος εξαρτάται από τα «πετρώματα» που

περνάει. Λέμε π.χ. για το κακής ή αμφιβόλου ποιότητας πνευματικό νερό, που προσφέρει ο κόσμος: «Αυτός, αυτά που λέει τα βγάζει από την κοιλιά του». Ο άνθρωπος αυτός είναι μια πηγή αμφιβόλου, η κακής ποιότητας νερού.

Αν παραλληλίσουμε την κοινωνία μας σαν ένα υδροδοτούμενο αγρόκτημα, τότε οι άνθρωποι αυτοί είναι πηγές του, που το νερό τους είναι άγνωστης αμφιβόλου ή και κακής ποιότητας, είναι «σκληρό» νερό. Σ' αυτό το νερό δεν πιάνει σαπούνι. Είναι ακατάλληλο ακόμη και για πλύσιμο. Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτισσα, πως έχει ένα ζωντανό και όχι λιμνασμένο ή αμφιβόλου ποιότητας νερό. Νερό που δεν είναι σκληρό και που όποιος το πιει δεν θα διψάσει στον αιώνα.

Εμείς σήμερα ξέρουμε πως το νερό αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός Παράκλητος, που όποιος το πιει δεν θα διψάσει ποτέ πνευματικά, καθώς το νερό Του ποτίζει το περιβόλι του «είναι» του.

«...Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότητα...» (Γαλ. 5:22,23)

Πηγή λοιπόν, δηλαδή σημείο εκροής, όσον αφορά την κοινωνία που ζούμε, είναι μεταφορικά ο κάθε πιστός του Χριστού. Το νερό δεν είναι δικό του ουσιαστικά. Όταν οι μαθητές ζήτησαν από τον Κύριο να ρίξουν φωτιά από τον Ουρανό και να κάψουν κάποιο χωριό της Σαμάρειας, που δεν Τον δέχτηκαν η απάντηση που πήραν ήταν σαφέστατη,

«... Δεν ξέρετε τίνος πνεύματος είστε. Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήλθε για να απολέσει, αλλά για να σώσει...» (Λουκ. 9:55)

Οι Μαθητές, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν οι πηγές, στις οποίες ο Σωτήρας δεν έδωσε νερό.

Εδώ είναι ολοφάνερη η ευδοκία του Θεού στους ανθρώπους, άμεσα συνδεδεμένη με την ειρήνη του Χριστού. «Ειρήνη την εμήν σας δίνω, ουχί καθώς ο κόσμος δίδει».

Όσον αφορά όμως τον ίδιο τον πιστό μεταφορικά και αυτό εκφραζόμενο, η πηγή είναι στα σπλάχνα του. Μέχρι την Αναγέννηση η πηγή έβγαζε νερά μολυσμένα, ακάθαρτα, βορβορώδη, πικρά, φαρμακερά. Έβγαζε έργα σαρκικά, μέρος των οποίων καταγράφονται στην προς τους Γαλάτες επιστολή του απ. Παύλου.

«...Φανερά δε είναι τα έργα της σαρκός, τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι και τα όμοια τούτων, περί των οποίων σας προλέγω, καθώς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει...» (Γαλ. 5:19-21)

Ήταν τα νερά του κόσμου, που περνούσαν από τα πετρώματα της ευδοκίας του κόσμου. Αυτά τα νερά είναι «σκληρά», δεν πιάνει το σαπούνι, δεν μπορούν να καθαρίσουν την αμαρτία που φωλιάζει μέσα μας. Μετά την Αναγέννηση το Άγιο Πνεύμα αναλαμβάνει το έργο του καθαρισμού των σπλάχνων του ανθρώπου. Στερεύει η πηγή του κόσμου και ανοίγει η πηγή του Αγίου Πνεύματος. Στρίβει το χερούλι της βρύσης από την ένδειξη «θάνατος» στην ένδειξη «ζωή». Το «είναι» μας καθαρίζει και ο καρπός είναι τελείως διαφορετικός, είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος, καρπός χωρίς σκουλήκια και σαπίσματα. Είναι αυτός που καταγράφεται σαφέστατα στον Λόγο του Θεού (Γαλ. 5^ο κεφ).

«Και σεις είστε καθαροί», είπε ο Κύριος «δια τον Λόγο που ακούσατε».

Το «ακούσατε» δεν σημαίνει απλά ήχο, αλλά και κατανοήσατε, καταλάβατε, ενστερνιστήκατε, οικειοποιηθήκατε, εφαρμόσατε κλπ. Το άκουσα υπ' αυτή την έννοια, το κατάλαβα, το ενστερνίστηκα, το εφάρμοσα; Το άκουσες κι' εσύ; Το κατάλαβες;

«...Λέγει προς αυτόν η γυνή· Κύριε, δος μοι τούτο το ύδωρ, διά να μη διψώ μηδέ να έρχωμαι εδώ να αντλώ...» (εδ. 15)

Στο σημείο αυτό συναντούμε και πάλι τον απ. Ιάκωβο να μας λέει πως «καμιά πηγή δεν είναι δυνατόν να βγάξει γλυκό και αλμυρό νερό συγχρόνως» (Ιακ.3:12)

A.) Χωρίς να το ξέρει, η Σαμαρείτισσα ζητούσε στην πραγματικότητα το Άγιο Πνεύμα.

B.) Υπέβαλε έμμεσα αίτηση υδροδότησης, για παροχή «αθάνατου» Ζωντανού Νερού.

Όταν ζήτησε να της δώσει ο Κύριος να πιεί το ζωντανό νερό, στην πραγματικότητα χωρίς να το ξέρει, ζητούσε τη σωτηρία της. Του ζητούσε να γίνει η ίδια δέκτης και πηγή Ζωντανού νερού. Πηγή, μέσα από την οποία θα ανέβλυζε ο Θεός Παράκλητος. Του ζητούσε να γίνει Ναός του Αγίου Πνεύματος. Του ζητούσε να ανοίξει τη βρύση παροχής του ζωντανού νερού, για να υδροδοτηθεί η όλη υπόστασή της. Του ζητούσε ακόμη τούτο το Ζωντανό νερό να εκχέεται δυναμικά στο περιβάλλον της.

Για να γίνει όμως αυτό, έπρεπε προηγουμένως να κλείσει η βρύση, να στεγνώσει η πηγή, από την οποία πήγαζε το «σκληρό» νερό. Αυτό δεν μπορούσε να αναβλύζει μαζί με

το καθαρό του Αγίου Πνεύματος. Δεν μπορεί μέσα στα σπλάχνα του ανθρώπου να υπάρχουν δύο πηγές μια καθαρή και μια ακάθαρτη. «Δεν μπορείτε να λατρεύετε δύο κυρίους!»

«...Ουδείς δύναται δύο κυρίους να δουλεύη· διότι ή τον ένα θέλει μισήσει και τον άλλον θέλει αγαπήσει ή εις τον ένα θέλει προσκολληθή και τον άλλον θέλει καταφρονήσει. Δεν δύνασθε να δουλεύητε Θεόν και μαμμωνα...» (Ματθ. 6:24)

Στον Μαραθόκαμπο της Σάμου υπάρχουν 4 σημαντικές πηγές νερού, από τις οποίες υδρεύεται το χωριό. Η μία από αυτές, λεγομένη «άπλυτη», κατά τους θυελλώδεις και πολύ βροχερούς μήνες έβγαζε θολό νερό, παρ' ό,τι τους θερινούς μήνες ήταν το δικό της νερό πιο δροσερό από όλες τις άλλες. Αυτό σήμαινε, πως το νερό της ξεκινούσε μεν από αρκετό βάθος, αλλά σε κάποιο σημείο της διαδρομής του υπήρχε κάποιο επιφανειακό ρήγμα, από το οποίο έμπαινε βρόχινο νερό. Έτσι το νερό της «άπλυτης» κάποιες μέρες καταστροφικών πλημμυρών δεν το χρησιμοποιούσαν ως πόσιμο.

Αν αναμιχθούν λοιπόν αυτά τα δύο νερά, θα προκύψει ένα νερό ακατάλληλο τόσο ως πόσιμο, όσο και ως νερό καθαρισμού.

Μικρά παιδιά τα καλοκαίρια κάναμε πηγαδάκια στην άμμο αρχίζοντας από το «σπάσιμο» του κύματος και προχωρούσαμε προς τη στεριά δοκιμάζοντας το νερό που βρίσκαμε. Όσο προχωρούσαμε προς τη στεριά, τόσο και το νερό του πηγαδιού μας γλύκαινε. Επειδή η Σάμος έχει πολλά υπόγεια νερά κάποιες φορές βρίσκαμε, ιδιαίτερα στις ρεμα-

τιές, γλυκό νερό. Αυτό κατέβαινε από τις πηγές του Κέρκη. Δεν ήταν ακόμη ανακατωμένο με το θαλασσινό νερό.

Κατά κάποιον παρόμοιο τρόπο έπρεπε να ανοιχτεί κάποιο πηγάδι στη ζωή της Σαμαρείτισσας, που να μην έχει ανακατωμένο θαλασσινό και βουνίσιο νερό. Να μην βγάζει γλυφό νερό. Αυτή η γυναίκα γνώριζε πολλά, τόσο λόγω της «προοδευτικής» άστατης σαρκικής ζωής της, όσο και εξ αιτίας της Πνευματικής αναζήτησης. Ήξερε για τον Θεό, ήξερε πώς πρέπει να λατρεύεται, αλλά δεν ήξερε τον τόπο, ούτε και τον τρόπο της λατρείας. Το νερό λοιπόν της πνευματικής της ζωής ήταν γλυφό. Κάποτε ο Κύριος αναφερόμενος στον οικονομικό τομέα, είχε πει δεν μπορείτε να λατρεύετε συγχρόνως τον Θεό και τον μαμωνά, δεν μπορείτε να έχετε δύο Κυρίους.

Ο Κύριος δεν της αρνήθηκε το δικό Του πνευματικό νερό. Απλά της έδωσε να καταλάβει με πραγματικά θαυμάσια λεπτό τρόπο, πως με διπλή ζωή δεν μπορεί να ξεδιψάσει. Της επεσήμανε λοιπόν την αιτία της δίψας, δείχνοντάς της την πηγή του αλμυρού νερού. Αν η εκκλησία του Χριστού χειμάζεται διαχρονικά, είναι διότι δεν έχει κλείσει ερμητικά τη βρύση του αλμυρού νερού.

Ζητώντας η Σαμαρείτισσα το Ζωντανό Νερό, ζητούσε στην πραγματικότητα τρία πράγματα.

- να μην διψά σαρκικά,
- να μην κουράζεται με το πηγαινέλα στο πηγάδι και,
- να μην αντλεί νερό. Αυτό ήταν το αίτημά της, η ατομική της σωματική/ σαρκική δίψα.

«...Λέγει προς αυτόν η γυνή· Κύριε, δος μοι τούτο το ύδωρ, διά να μη διψώ μηδέ να έρχωμαι εδώ να αντλώ...» (εδ. 15)

Το νερό όμως που χρησιμοποίησε για το ξεδίψασμά της, σαν πόσιμο ήταν μηδαμινής και σχεδόν αμελητέας ποσότητας, μπροστά στις υπόλοιπες ανάγκες που είχε. Και εάν ακόμη με κάποιον θαυματουργικό τρόπο της το έδινε, δεν θα την απάλλαζε από το πηγαϊνέλα στο πηγάδι και την άντληση. Στην πραγματικότητα λοιπόν, επιφανειακά και από τη δική της σαρκική υπόσταση, έκανε αίτηση στον Πάροχο πνευματικού νερού να υδροδοτήσει όλο το οικοδόμημα της σωματικής ύπαρξης με θαυματουργικό πηγαδίσιο ζωντανό νερό ελάχιστης ποσότητας και όχι με το νερό του Αγίου Πνεύματος, που ο Χριστός εννοούσε πως θα της έδινε.

Το μέχρι τώρα σαρκικό οικοδόμημά της υδροδοτούταν με γλυφό νερό. Και το χειρότερο ήταν, πως είχε χτιστεί επίσης με τη χρήση του γλυφού και ακάθαρτου νερού. Ο Θεμέλιος Λίθος ήταν μεν ο Θεός, «ο φωτίζων κάθε άνθρωπο ερχόμενο εις τον κόσμο», αλλά πάνω σε Αυτόν η Πανάρχαια «Γνώση του καλού και του κακού» έχτιζε με τα δικά της σαθρά υλικά. Ο Άνθρωπος έκλεισε ερμητικά τα μάτια του στη σοφία του Δημιουργού του Σύμπαντος, συμπεριλαμβανόμενου και του εαυτού του και προσπάθησε με τη δική του σοφία να χτίσει μια δική του Δημιουργία.

Έτσι έγινε πiónι στα χέρια του Πονηρού. (1^η Κορ. κεφ.1)

Οι χωρίς Θεό άνθρωποι είναι σαθρά κτίσματα.

Οι τοίχοι δεν είναι γεροί, δυνατοί, συμπαγείς. Είναι έτοιμοι να καταρρεύσουν.

Δεν μπορεί να χτίσεις γερό σπίτι χρησιμοποιώντας θαλασσινή άμμο, σβήνοντας τον ασβέστη και κάνοντας πηλό με θαλασσινό νερό. Δυστυχώς αυτό συμβαίνει και με κάθε

τυπική εκκλησία. Έχει μπει μεν ο Θεμέλιος Λίθος που είναι ο Ιησούς Χριστός, αλλά πάνω σε αυτόν οικοδομείται χρυσός, ασήμι, πολύτιμες πέτρες, ξύλα, χορτάρι, καλάμια με συγκολλητικό πηλό φτιαγμένο με θαλασσινό νερό.

Στη Βελανιδιά της Σάμου χτίσαμε αμέσως μετά τη γερμανική κατοχή ένα μικρό σπιτάκι χρησιμοποιώντας πέτρες βγαλμένες από τη θάλασσα επειδή οι βουνίσιες ήταν μακριά. Πριν από δέκα χρόνια υπήρχε όρθιος μόνο μισός γωνιαίος τοίχος και σήμερα δεν υπάρχει τίποτα, ενώ 50 μέτρα πιο πάνω υπάρχει ένα άλλο εγκαταλειμμένο σπιτάκι, που προτού χτίσουμε το δικό μας, ήταν ήδη παλιό. Ήταν χτισμένο με φερτές βουνίσιες πέτρες.

Σαν το δικό μας σπιτάκι ήταν το οικοδόμημα της Σαμαρείτισας, τέτοιο και του Νομοδιδάσκου Νικόδημου. Τέτοια και τα σπίτια όλου του τυπικά Χριστιανικού κόσμου μας. «Πρέπει να γεννηθείς άνωθεν» είπε ο Χριστός στον Νικόδημο και το ίδιο λέει σε όλους τους ανθρώπους. Νέο κτίσμα πρέπει να γίνει ο καθένας μας..

«...Εάν δε τις εποικοδομή επί το θεμέλιον τούτο χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην· εκάστου το έργον θέλει φανερωθή· διότι η ημέρα θέλει φανερώσει αυτό, επειδή διά πυρός ανακαλύπτεται· και το πυρ θέλει δοκιμάσει το έργον εκάστου οποίον είναι...» (1^η Κορ. 3:12-13)

Το νερό που θα χρησιμοποιηθεί στο χτίσιμο του Πνευματικού μας οικοδομήματος πρέπει να είναι καθαρό. Νερό Αγίου Πνεύματος.

Όταν ο λαός Ισραήλ έφυγε από την Αίγυπτο, ο Θεός τους είπε να ετοιμάσουν ψωμί άζυμο. Αυτή η εντολή είχε πνευματικό παραλληλισμό. Ο λαός ζώντας σε μια ειδωλολατρι-

κή χώρα, είχε δεχτεί και ενστερνιστεί πολλά ήθη και έθιμα της Αιγύπτου. Είχε ζυμωθεί με ειδωλολατρικές πρακτικές και το πνεύμα της ειδωλολατρικής Αιγύπτου. Έτσι συμβολικά κατά την αναχώρησή τους, έδωσε ο Θεός την εντολή να είναι Άζυμο το ψωμί τους.

Αυτό καθιερώθηκε στην Πασχαλινή ετήσια λατρεία τους με θρησκευτική ευλάβεια. Έτσι, κάθε Πάσχα έτρωγαν άζυμο άρτο. Το Πάσχα λεγόταν και γιορτή των άζυμων. Η παρασκευή του Άζυμου Άρτου ήταν επίσης πολύ σχολαστική. Ο αρχηγός της οικογένειας, ο πατέρας κατά παράβαση κάθε συνήθειας, πήγαινε ο ίδιος την παραμονή του Πάσχα στην πηγή και γέμιζε ένα σταμνί με νερό. Το νερό αυτό λεγόταν νερό του «άζυμου άρτου». Όταν λοιπόν, ζυμώνονταν ο άρτος χρησιμοποιούταν αυτό το νερό. Χυνόταν πάνω στο αλεύρι με τα λόγια «Αυτό το νερό είναι το νερό του άζυμου άρτου». Αυτή η σχολαστικότητα ήταν επιβεβλημένη, για να θυμίζει στο λαό Ισραήλ, πως δεν έπρεπε να κρατήσει τίποτα από τη σκλαβιά της Αιγύπτου. Ούτε το πνεύμα, η νοοτροπία της Αιγύπτου, να μπει στη νέα γη. Στο εξής το νερό που θα χρησιμοποιούσαν θα ήταν νερό από τον Ουρανό και όχι από τα αμφιβόλου προέλευσης θολά νερά του Νείλου, με τα φερτά και κακής ποιότητας υλικά του.

«...η γη, εις την οποίαν εισέρχεσαι διά να κληρονομήσης αυτήν, δεν είναι ως η γη της Αιγύπτου εκ της οποίας εξήλθετε, όπου έσπειρες τον σπόρον σου και επότιζες διά του ποδός σου, ως κήπον λαχάνων...» (Δευτ. 11:10)

Αυτό το «επότιζες» δια του ποδός σου, μου φέρνει στο νου τα ποτίσματα των χωραφιών μας κατά τα παιδικά μου

χρόνια. Ο πατέρας μου ανασκούμπωνε τα παντελόνια του και ξυπόλυτος, κρατώντας ένα φτυάρι, οδηγούσε το νερό κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην μείνει απότιστη καμιά άκρη, καμιά προεξοχή του χωραφιού. Σε αυτή του την προσπάθεια χρησιμοποιούσε μεν το φτυάρι, αλλά συχνά και τα πόδια του, πιέζοντας το φτυάρι να μπει στο λασπόνερο, ιδιαίτερα όταν η σειρά μας ερχόταν σε νυχτερινές ώρες.

«...αλλ' η γη, εις την οποίαν διαβαίνετε διά να κληρονομήσητε αυτήν, γη ορέων και κοιλάδων, από της βροχής του ουρανού πίνει ύδωρ...» (Δευτ. 11:11)

Αυτή η εντολή και παρότρυνση είναι ένα ολοκάθαρο παραβολικό μήνυμα του Πνευματικού νερού, που έπρεπε να ποτίζει τον λαό.

Το νερό αυτό δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να έχει φερτά επιφανειακά υλικά αμφίβολης προέλευσης και ποιότητας. Είναι ανάγκη να κλείσει η βρύση, που ποτίζει τον άνθρωπο με κακής ποιότητας νερό. Αυτό έπρεπε να κάνει και η συνομιλήτρια του Κυρίου.

Πολλές φορές ρωτάμε τους συνομιλητές μας, αν είναι κακό κάτι που επιθυμούμε. Εμείς ξέρουμε την πραγματικότητα, διότι έχουμε μια εσωτερική μαρτυρία περί του κακού ή του καλού. Απλά ζητάμε κάποιο στήριγμα, κάποιο πάσσαλο πάνω στον οποίο θα δέσουμε το αδύνατο φυτό της πίστης μας, πράγμα που τελικά δεν το καταφέρνουμε, για τον απλό λόγο πως ο πάσσαλος δεν έχει ρίζες, είναι χειρότερος από εμάς.

Αυτό ακριβώς ήθελε ο Σωτήρας να διδάξει εμπράκτως τη συνομιλήτριά Του, λέγοντάς της, πήγαινε και κάλεσε τον άνδρα σου να έλθει εδώ. Αυτός ήταν ο «πάσσαλος» πάνω στον οποίον προσπαθούσε να στηριχτεί η γυναίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Αληθινή Προσκύνηση.

«...Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Ύπαγε, κάλεσον τον άνδρα σου και ελθέ εδώ...» (εδ. 16)

Συνηθίζουμε να επονομάζουμε τους και τις συζύγους με τον προσδιορισμό «έτερον ήμισυ». Με αυτό θέλουμε να τονίσουμε, πως οι παντρεμένοι αποτελούν μια ολοκληρωμένη οντότητα, καθ' όλα αποδεκτή ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

«...Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα Ε-αυτού. Κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς...» (Γεν. 1:27)

Αυτή η αποδεκτή σχέση δεν υπήρχε στην περίπτωση της Σαμαρείτισσας. Από τους/τις ανύπαντρους/ες κάτι λείπει, ιδιαίτερα από τις γυναίκες. Η υδροδότηση του πνευματικού τους σπιτιού και από κοινωνικής πλευράς ήταν ελλιπής και καθόλου αποδεκτή. Το ήξερε και η ίδια η γυναίκα και το περιβάλλον της, αλλά προ παντός το ήξερε ο Ιησούς.

«- Πήγαινε, κάλεσε τον άνδρα σου και έλα εδώ», της είπε.

Λέξεις σοφά μετρημένες. Μπροστά Του στεκόταν ένας άνθρωπος ξεχωριστός από όλους τους άλλους και από όλη την ανθρωπότητα. Ένας άνθρωπος, ολόκληρος κόσμος για τον εαυτόν της και για τον ίδιο τον Χριστό. Ένας άνθρωπος, που τον ήξερε κατ' όνομα και τον είχε φωτίσει και τον παρακολουθούσε από τότε που ήλθε στην ύπαρξη τούτου του κόσμου.

Η κλήση προσωπική «πήγαινε», «κάλεσε» και «έλα» εδώ. Όχι «έλθετε», διότι πρόκειται για άλλο άτομο με δικό του κόσμο, με δική του ελευθερία, στο να αποφασίζει το τι θα

κάνει. Αυτή η κλήση είναι και δική μου και δική σου και του καθενός που θα συναντήσει τον Χριστό στην οδοιπορία της ζωής του, ακόμη και σε κάποια ολιγόλεπτη τυχαία συνάντηση στην πηγή κάποιας ανάσας του.

«- Πήγαινε, κάλεσε και έλα εδώ σε Εμένα, μην μένεις στον κόσμο τους.»

Είναι επίσης στη δική μου ελευθερία να ανταποκριθώ θετικά ή αρνητικά ή και αδιάφορα στο κάλεσμα κάποιου συνανθρώπου μου να συναντηθώ με τον Χριστό.

Πήγαινε, δώσε τη μαρτυρία σου, έστω και κάτω από την αμφιβολία μιας μη θετικής ανταπόκρισης.

Πήγε ο Φίλιππος καταχαρούμενος και «κάλεσε τον φίλο του τον Ναθαναήλ..

«- Βρήκαμε Εκείνον που έγραψε ο Μωυσής, τον Ιησού από την Ναζαρέτ..!»

«- Από τη Ναζαρέτ μπορεί να βγαίνει κάτι καλό;»

«- Έλα να ιδείς.!»

Ο Ναθαναήλ πήγε και είδε και άκουσε και πίστεψε και έγι-
νε Μαθητής!

«Έλα» και «ήλθε» ο Φίλιππος κρατώντας από το χέρι το έπαθλό του, τον Ναθαναήλ.

Δεν χασομέρησε και πολύ η γυναίκα, καθώς φαίνεται στη συνέχεια, αλλά για λίγο.

Υπήρξε κάποια εμπλοκή. Ποιός ήταν ο άνδρας της; Ποιόν να καλέσει από τους πεντέξι, που αποδεδειγμένα πέρασαν φανερά από τη ζωή της; Δεν υπήρχε «έτερον ήμισυ». Θα έπρεπε να καλέσει πεντέξι άτομα για να το συμπληρώσει. Η θέση της ήταν δεινή.

Έξυπνη και ετοιμόλογη καθώς ήταν, προτίμησε να τους διαγράψει όλους με μια μονοκοντυλιά, αποφεύγοντας τον σκόπελο.

«...Δεν έχω άντρα!» (εδ. 17)

Σωριάστηκε το οικοδόμημα της ζωής της, μπροστά στον ξένο Ιουδαίο. Ήταν μισή!..

«...Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Καλώς είπας ότι δεν έχω άνδρα...» (εδ. 18)

Της είπε καλά είπες δεν **«έχω»** άνδρα και όχι καλά το είπες πως δεν **«έχεις»** άνδρα για να μην φανεί κάποια επικριτική διάθεση εκ μέρους Του. Δηλαδή της επανέλαβε απλά τα λόγια που η ίδια είχε πει «δεν έχω άνδρα» ενθαρρύνοντας την. Μάλιστα το τονίζει στη συνέχεια λέγοντάς της:

«Αυτό καλά το είπες».

Όταν επί παραδείγματι το παιδί πέσει και χτυπήσει ο ξένος συνήθως του συνιστά να προσέχει, η μαμά του όμως το παίρνει στην αγκαλιά της, του σκουπίζει τα δάκρυα και το παρηγορεί. Είναι οι λεπτές διαφορές της διάθεσής μας και της λεπτότητας. Αυτό έκανε ο Κύριος στην προκειμένη περίπτωση, αγκάλιασε την περίπτωση της.

Η πόλη Σιχάρ είχε πολλούς άνδρες, από ό,τι φαίνεται στη συνέχεια, αλλά κανείς δεν ήταν ο δικός της. Αυτό που έφταιγε ήταν το πνευματικό της οικοδόμημα και όχι το σωματικό, που πρέπει να ήταν αρκετά ελκυστικό, καθώς αποδεικνύεται από τις «προοδευτικές» της δραστηριότητες.

Παραμένοντας στη θέση Του ο Κύριος συνέχισε δικαιολογώντας ή ίσως και αιτιολογώντας την περίπτωση της.

«...διότι πέντε άνδρας έλαβες και εκείνος, τον οποίον έχεις τώρα, δεν είναι ανήρ σου· τούτο αληθές είπας...»

(εδ.18)

Πρόκειται για μια γυναίκα, που ζητούσε να βρει το έτερον ήμισύ της. Δεν ήταν γυναίκα ελευθερίων ηθών. Έψαχνε τολμηρά και ανυποχώρητα να βρει τον ιδανικό άνδρα, που θα της ταίριαζε απόλυτα, που θα ήταν ο μισός εαυτός της. Αυτή η έρευνα ήταν ατομική, προσωπική, ίσως - ίσως και με κάποιες ανθρώπινες συστάσεις, όπως «αυτός που σου ταίριαζει είναι ο τάδε...» κλπ.

Το θέμα όμως είναι πνευματικό. Εξ άλλου η φράση «έτερον ήμισυ» υπονοεί, την πνευματική ολότητα της παρούσης ζωής. Συνήθως λέγεται, πως ο άνθρωπος είναι κλειστό μπαούλο, υποδηλώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον ψυχικό-πνευματικό του κόσμο. Κάθε άνθρωπος είναι και ένας απέραντος κόσμος με τους δικούς του νόμους, τις δικές του αξίες, τις δικές του προτεραιότητες, τις δικές του αδυναμίες και τις δικές του εξαιρέσεις. Το να ταυτιστεί λοιπόν αυτός ο κόσμος με κάποιον άλλον είναι από τη φύση του σχεδόν αδύνατο. Είναι κάτι σαν τα δακτυλικά αποτυπώματα, ο κάθε άνθρωπος έχει διαφορετικά, τα απολύτως δικά του αποτυπώματα.

Αυτούς τους δύο κόσμους μπορεί να ταυτίσει μόνο η υπέρτατη πνευματική αξία που στον ζωικό κόσμο λέγεται ένστικτο, στον δε πνευματικό Αγάπη. Τι είναι όμως Αγάπη; Αγάπη είναι η εξαϋλωμένη υπαρκτή Ανώτερη Δύναμη, που συντηρεί, διαποτίζει και κυβερνά αρμονικά τον ορατό μας κόσμο στις δράσεις και τις αντιδράσεις του, σεβόμενη αλλά μη υποτασσόμενη στην αξία της Ελευθερίας του ανθρώπου. Αγάπη είναι ο ίδιος ο Θεός.

Η γυναίκα αυτή λοιπόν, που τα δακτυλικά της αποτυπώματα δεν ταίριαζαν με κανενός άλλου στη Γη, ζητούσε να βρει το δικό της πνευματικό δακτυλικό αποτύπωμα στον μικρό

της κοινωνικό περίγυρο, ζητούσε το δικό της μισό, ζητούσε το αδύνατο σε όλη τη Γη να γίνει δυνατό στην πόλη της. Αυτό ήταν αδύνατο, έστω και αν άλλαζε όλους τους άνδρες της πόλης της. Ο δικός της κόσμος δεν θα ταίριαζε με κανέναν άλλον.

Η Γυναίκα εξεπλάγη διαπιστώνοντας πως ο άγνωστος Ιουδαίος γνώριζε τις ατομικές και αυστηρά προσωπικές της δραστηριότητες και βιώματα. Η αντίδρασή της ήταν καταπληκτικά ορθή. Δεν αντέδρασε αρνητικά λέγοντας «που με ξέρεις», «ποιος σου τόπε», «τι σε νοιάζει» ή κάτι παρόμοιο. Απλά, πολύ λογικά και ειλικρινά παραδέχτηκε την αλήθεια. Βεβαίως, δεν ξέρουμε και τον τόνο της φωνής του Κυρίου, που μπορεί να ήταν τέτοιος, ώστε να μην προκαλεί αντιδράσεις, αλλά όπως και να το σκεφτούμε, το να πει κάποιος σε μια γυναίκα πως άλλαζε τους άνδρες με τόση άνεση, δεν είναι και τόσο κολακευτικό. Η αντίδρασή της εκδηλώθηκε με τα λόγια:

«...-Κύριε βλέπω ότι είσαι Προφήτης!» (εδ. 19)

Σωστή η αντίδρασή της, δεδομένου πως εκείνη την εποχή βρίσκονταν σε έξαρση οι αστρολογίες, οι μαγείες, οι δαιμονικές παρεμβάσεις και κάθε παγανιστική θρησκεία.

Οι Προφύτες απολάμβαναν ιδιαίτερου σεβασμού, καθώς τα λόγια τους διατύπωναν θεϊκή εντολή, προερχόμενη από τον ίδιο τον Θεό, χωρίς παρέμβαση τρίτου. Ο ίδιος ο Κύριος είχε συστήσει στους Ιουδαίους τον Ιωάννη τον Πρόδρομο σαν Προφήτη και μεγαλύτερο Προφήτου.

«...Αλλά τι εξήλθετε να ιδητε; προφήτην; ναι, σας λέγω και περισσότερον προφήτου. Διότι ούτος είναι, περί του οποίου είναι γεγραμμένον· Ιδού, εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου προ προσώπου σου, όστις θέλει κατασκευάσει

την οδόν σου έμπροσθέν σου Αληθώς σας λέγω, μεταξύ των γεννηθέντων υπό γυναικών δεν ηγέρθη μεγαλύτερος Ιωάννου του βαπτιστού· πλην ο μικρότερος εν τη βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος αυτού. Από δε των ημερών Ιωάννου του βαπτιστού έως του νυν η βασιλεία των ουρανών βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν. Διότι πάντες οι προφήται και ο νόμος έως Ιωάννου προεφήτευσαν. Και αν θέλητε να δεχθήτε τούτο, αυτός είναι ο Ηλίας, όστις έμελλε να έλθη. Ο έχων ώτα διά να ακούη ας ακούη...» (Ματθ. 11:9-15)

Αναγνωρίζοντας λοιπόν η Σαμαρείτισσα τον Ιουδαίο οδοιπόρο σαν Προφήτη, πήρε αυτόματα τη θέση της μαθήτριας και αποκαλώντας Τον «Κύριο», άδραξε την ευκαιρία να της λύσει τις πνευματικές της απορίες. Αυτό καταδεικνύει, πως αυτή η γυναίκα είχε κάποιο πνευματικό υπόβαθρο με υπαρξιακές ανησυχίες. Την απασχολούσε μεν, υπέρ το δέον ίσως, η σαρκική της αποκατάσταση αναζητώντας το έτερον της ήμισυ, αλλά σκεφτόταν επίσης πολύ σοβαρά και την πνευματική της υπόσταση. Ζούσε και δρούσε στους πρόποδες του Εβάλ, αλλά ενδιαφερόταν και για το Γαριζίν. Ψυχανεμίζονταν πως δεν ήταν μόνο σάρκα, αλλά και πνεύμα. Ήξερε πολύ καλά και είχε κατ' επανάληψη ίσως εκπληρώσει τις σαρκικές της επιθυμίες, αλλά η πνευματική της υπόσταση διψούσε για κάτι διαφορετικό, ανώτερο.

Δεν καλοκαθόταν, δεν αναπαυόταν σε σταθερό κάθισμα. Ήθελε να λατρέψει, να υπηρετήσει δηλαδή τον Πνευματικό και Υλικό Δημιουργό του Σύμπαντος, αλλά δεν ήξερε «πώς» και «πού». Δεν ήξερε τι θα ευχαριστούσε τον Θεό, τί θα ήταν αρκετό να Του προσφέρει, πώς να εκδηλώσει τη λατρεία της. Δεν ήξερε πως η υπηρεσία που ήθελε και θέλει ο Θεός για τον καθένα μας ήταν και είναι να καθαρί-

σουμε το δικό μας το ατομικό μας, το κατά-δικό μας Πνευματικό και σαρκικό σπίτι. Δια του προφήτου Ησαΐα πεντάκάθαρα τονίζει ο Θεός.

«...Ακούσατε τον λόγον του Κυρίου, άρχοντες Σοδόμων ακροάσθητι τον νόμον του Θεού ημών, λαέ Γομόρρων. Τίνα χρείαν έχω του πλήθους των θουσιών σας; λέγει Κύριος· κεχορτασμένος είμαι από ολοκαυτωμάτων κριών και από πάχους των σιτευτών και δεν ευαρεστούμαι εις αίμα ταύρων ή αρνίων ή τράγων. Όταν έρχησθε να εμφανισθήτε ενώπιόν μου, τις εξήτησεν εκ των χειρών σας τούτο, να πατήτε τας αυλάς μου; Μη φέρετε πλέον, ματαίας προσφοράς το θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις εμέ τας νεομηνίας και τα σάββατα, την συγκάλεσιν των συνάξεων, δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν. Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένας εορτάς σας μισεί η ψυχή μου είναι φορτίον εις εμέ εβαρύνθη να υποφέρωμ. Και όταν εκτεινήτε τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς μου από σας ναι, όταν πληθύνητε δεήσεις, δεν θέλω εισακούει αι χείρές σας είναι πλήρεις αιμάτων. Λούσθητε, καθαρίσθητε· αποβάλετε την κακίαν των πράξεών σας απ' έμπροσθεν των οφθαλμών μου παύσατε πράττοντες το κακόν, μάθετε να πράττητε το καλόν· εκζητήσατε κρίσιν, κάμετε ευθύτητα εις τον δεδυναστευμένον, κρίνατε τον ορφανόν, προστατεύσατε τη δίκην της χήρας. Έλθετε τώρα και ας διαδικασθώμεν, λέγει Κύριος εάν αι αμαρτίαι σας ήναι ως το πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίον. Εάν θέλητε και υπακούσητε, θέλετε φάγει τα αγαθά της γής· εάν όμως δεν θέλητε και αποστατήσητε, θέλετε καταφαγωθή υπό μαχαίρας διότι το στόμα του Κυρίου ελάλησε. Πως η πιστή πόλις κατεστάθη πόρνη,

ήτο πλήρης κρίσεων η δικαιοσύνη κατώκει εν αυτή
αλλά τώρα, φονείς. Ο άργυρός σου κατεστάθη σκωρία,
ο οίνός σου συνεκεράσθη μεθ' ύδατος Οι άρχοντές σου
είναι απειθείς και σύντροφοι κλεπτών· πάντες αγα-
πώσι δώρα και κυνηγούσιν αντιπληρωμάς δεν κρίνου-
σι τον ορφανόν ουδέ έρχεται η δίκη της χήρας προς
αυτούς και θέλω στρέψει την χείρα μου επί σε και α-
ποκαθαρίσει την σκωρίαν σου και αφαιρέσει όλον σου
τον κασσίτερον Και θέλω αποκαταστήσει τους κριτάς
σου ως το πρότερον και τους συμβούλους σου ως το
απ' αρχής μετά ταύτα θέλεις ονομασθή η πόλις της δι-
καιοσύνης, η πιστή πόλις. Η Σιών θέλει εξαγορασθή
διά κρίσεως και οι επιστρέψαντες αυτής διά δικαιοσύ-
νης. Και οι παράνομοι και οι αμαρτωλοί ομού θέλουσι
καταστροφή και οι εγκαταλιπόντες τον Κύριον θέλου-
σι καταναλωθή...» (Ησαΐας 1:10-28)

Ο λαός της ισχυριζόταν, πως ο Θεός έπρεπε να λατρεύεται
στο απέναντι βουνό, οι Ιουδαίοι έλεγαν πως στην Ιερου-
σαλήμ πρέπει να λατρεύεται. Ο πόθος των πεντέξι δοκι-
μών, που τον πότιζε πάντα η παμπόνηρη βασανιστική Ενο-
χή με το πηγαδίσιο νερό του Ιακώβ, φυλλορροούσε τόσο
γρήγορα στην εμφάνιση της αυθεντικής Αρετής.

Ούσα οικιακή βοηθός στο σπίτι της κυρίας Ενοχής Εβάλ,
λαχταρούσε να εργάζεται στο σπίτι της κυρίας Αρετής Γα-
ριζίν. Τώρα λοιπόν είχε μπροστά της έναν Προφήτη, να η
ευκαιρία να μάθει κάτι περισσότερο και πιο αυθεντικό.
Συνέχισε λοιπόν τη συζήτηση και τείνοντας το χέρι της
προς το απέναντι βουνό Γαριζίν είπε:

«- Οι πατέρες μας (οι Σαμαρείτες) σε τούτο το βουνό προ-
σκύνησαν και σεις (οι Ιουδαίοι) λέτε πως στα Ιεροσόλυμα
είναι ο τόπος στον οποίο πρέπει να προσκυνούμε» (εδ. 20)

Σίγουρα δεν ήταν ούτε ανεδαφική, ούτε αβάσιμη η απορία της γυναίκας. Όταν ο λαός Ισραήλ, δηλαδή οι πατέρες των Ιουδαίων, αλλά και των εξ επιμειξίας με τα έθνη «Σαμαρειτών», έμπαιναν στη Γη της Επαγγελίας, ο Μωυσής τους είχε πει πως μπροστά τους βρισκόταν η ευλογία και η κατάρα του Θεού τους. Η ευλογία αφορούσε την υπακοή τους στις εντολές Του και η κατάρα την ανυπακοή τους.

Μπαίνοντας στη γη τους έπρεπε να την καθαρίσουν από όλα τα ειδωλολατρικά αντικείμενα και κτίσματα, για να μην μολυνθούν και οι ίδιοι από αυτά. Και όχι μόνον τον τόπο να καθαρίσουν, αλλά το και σπουδαιότερο να καθαριστούν και οι ίδιοι σαν λαός και σαν άτομα από τα πνευματικά κατάλοιπα της Αιγυπτιακής τους κουλτούρας. Πρόκειται δηλαδή για μια Εθνική, συλλογική και ατομική Αναγέννηση. Ένα Νέο και καθαρό Έθνος, απαρτιζόμενο από Νέους και καθαρούς ανθρώπους θα εγκαθίστατο σε Νέα και καθαρή Πατρίδα.

Το Έθνος αυτό διατηρώντας την πνευματική του καθαρότητα θα γινόταν υπόδειγμα προς μίμηση σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Η κληρονομιά του ήταν πολύ, πάρα πολύ βαριά. Θα ήταν περιουσία του Μοναδικού και Αληθινού Θεού στον πλανήτη Γη. Όλος ο τότε γνωστός κόσμος θα μάθαινε, πως πρόκειται για ένα Έθνος θαύμα. Θαύμα ήταν η Εθνική του Δημιουργία, θαύμα ήταν η πορεία του στην Έρημο, θαύμα η συνεχής και επί 40 χρόνια αποκάθαρση από τα Αιγυπτιακά κατάλοιπα. Η Ερυθρά Θάλασσα σχίστηκε για να περάσει αυτός ο λαός, ο Ουρανός έβρεξε μάννα και ορτύκια, ο βράχος της ερήμου έγινε πηγή αφθονίας υδάτων, τα ρούχα τους δεν πάλιωσαν, τα πόδια τους δεν πρήστηκαν από την οδοιπορία. Και μετά από τα 40 χρόνια

ταλαιπωρίας, τώρα βρισκόταν επί τέλους στη γη της επαγγελίας.

Βρισκόταν ο λαός στο έδαφος, που τώρα συζητούσε η γυναίκα με τον Ιουδαίο οδοιπόρο. Συμβολικά λοιπόν ο Μωσής τους είχε πει, να σταθούν οι 6 φυλές στο όρος Γαριζίν και οι άλλες 6 στο όρος Εβάλ. Οι λευίτες θα απήγγειλαν τόσο τις ευλογίες της υπακοής, όσο και τις κατάρεις της ανυπακοής. Όλος ο λαός δε, θα φώναζε το «Αμήν».

Αυτό καταγράφεται στο Δευτερονόμιο 27: 9-26 καθώς και σε ολόκληρο το 28^ο κεφάλαιο.

Αυτά τα δύο βουνά λοιπόν, ήταν το ένα απέναντι στο άλλο. Μεταξύ τους υπήρχαν δύο πόλεις η Συχέμ και η Σιχάρ, στην οποία ζούσε η Σαμαρείτισσα. Έχοντας υπ' όψιν της αυτά τα ιστορικά γεγονότα του τόπου της, αλλά και τα ιστορικά τα περί του Ναού του Σολομώντα, βρισκόταν σε αμηχανία σχετικά με τον τόπο λατρείας του Θεού.

Από αυτή της την αμηχανία την έβγαλε ο Κύριος λέγοντάς της:

«...Γύναι, πίστευσόν μοι ότι έρχεται ώρα, ότε ούτε εις το όρος τούτο ούτε εις τα Ιεροσόλυμα θέλετε προσκυνήσει τον Πατέρα...» (εδ. 21)

Με τούτα τα λόγια ο Κύριος έκανε ολοφάνερα δύο τινά:

Πρώτον, απάντησε στο δεύτερο και όχι στο πρώτο πληθυντικό πρόσωπο, ανυψούμενος έτσι στη θέση του Υιού του Θεού. Θέλετε προσκυνήσει και όχι θέλουμε προσκυνήσει τον Πατέρα.

Δεύτερον, φανέρωσε εμφαντικά την απανταχού παρουσία του Θεού. Έκανε ένα δυνατό πνευματικό άνοιγμα, συντρίβοντας τις τοπικές και τυπικές ανθρώπινες γνώμες και αξί-

ες, σχετικά με τους τοπικούς και τυπικούς περιορισμούς της λατρείας. Γκρέμισε τον μεσότοιχο, που επί αιώνες χώριζε τους δύο λαούς.

Αλλού βρίσκεται η ουσία της προσκύνησης του Θεού. Η ουσία είναι στο να ξέρουμε «Ποιός» είναι Αυτός και «Πώς» πρέπει να Τον προσκυνούμε και όχι το «Πού». Εδώ είναι και πάλι φανερό το θέμα της ειδωλολατρίας. Οι Σαμαρείτες είχαν σαν μοναδική πηγή της λατρείας τους τον Μωσαϊκό Νόμο, την Πεντάτευχο, ενώ οι Ιουδαίοι είχαν και τους προφήτες.

Αυτό σημαίνει, πως από την εποχή του Μωυσή μέχρι την εποχή του Κυρίου είχαν μεσολαβήσει 13 ολόκληροι αιώνες. Σε αυτούς τους αιώνες οι Σαμαρείτες δεν είχαν καμιά ζωντανή επαφή με τον Θεό, με αναπόφευκτο αποτέλεσμα να δημιουργήσουν μια δική τους θρησκεία με ραχοκοκαλιά μεν τον Μωσαϊκό Νόμο, αλλά και με πολλές δικές τους παραδοσιακές επεμβάσεις, λόγω και της επιμιξίας τους με τους εθνικούς.

Οι Ιουδαίοι έχοντας τους Προφήτες, σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα, διατηρούσαν πιο ζωντανή την επαφή τους με τον Θεό. Ήταν ο περιούσιος λαός του Θεού, που κράτησε ζωντανή και σε εγρήγορση την πίστη στον Αληθινό Θεό.

Εξ άλλου από τους Ιουδαίους ήλθε στον κόσμο ο Μεσσίας Χριστός, κατά την υπόσχεση του Θεού Πατρός (Χρον.5:2) και (Μιχ. 5:2). Αυτό είναι μια μεγάλη αλήθεια, που καταπολεμήθηκε διαχρονικά από όλον τον κόσμο, που «εν τω Πονηρώ κείται», συμπεριλαμβανομένων και αυτών τούτων των Ιουδαίων, οι οποίοι δια την απιστία τους αποκόπηκαν, οι δε εθνικοί δια της πίστεως στέκονται.

Κάλλιστα μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την όλη υπόθεση της δια της επιμειξίας εκτροπής των πιστών με τους απίστευτους του κόσμου σαν «Σαμαρειτισμό».

Ο απ. Παύλος αναφερόμενος σε αυτή ειδικά την πτυχή τοποθετεί το όλο θέμα στο καλά περιφραγμένο και φυλασσόμενο από τον άνθρωπο – Αδάμ χώρο της καθαρής πίστης. Η πίστη είναι ο κήπος της Εδέμ για τον σωστό Χριστιανό. Αυτήν πρέπει να φυλάσσει σαν κόρη οφθαλμού. Συγκεκριμένα γράφει:

«...διά την απιστίαν απεκόπησαν (οι Ιουδαίοι), συ δε (εθνικέ) δια της πίστεως ίστασαι, μη υψηλοφρόνει, αλλά φοβού...» (Ρωμ. 11:20)

Τι μεγαλειώδης πρόσκληση καθαρής και σταθερής πίστης για σένα άνθρωπε, που μένεις αδιάφορος μπροστά στην ευδοκία του Δημιουργού σου! Και τι ανεξερεύνητος πλούτος για σένα πιστέ, που εγκολπώθηκες διά της απλής ή σοφής πίστης σου το ευαγγέλιο του Σταυρικής Θυσίας του Γιου του Θεού. Ακούμπησε το κεφαλάκι σου στο προσκεφάλι των Θεϊκών υποσχέσεων και κοιμήσου ξέγνοιαστος απόψε. Και το πρωί, όταν με το καλό ξυπνήσεις, καλημέρισε τον Πατέρα, άρπαξε το Ευαγγέλιο και με τη δύναμη του Θείου Παρακλήτου πορεύσου στη διαφορετική από τον κόσμο καθημερινότητά σου.

Ο Θεός Παράκλητος, σαν το Αστέρι των Μάγων, θα σε οδηγή, θα σε φωτίζει και θα σε δυναμώνει, είτε πορεύεσαι προς την «Χαρά Μεγάλη» της Βηθλεέμ, είτε ανηφορίζεις προς το Γολγοθαδικό προσκύνημα. Δικά σου δυναμικά προσκυνήματα και τα δύο. Αυτά είναι οι δύο παραστάτες της πόρτας του Ουρανού, μιας πόρτας που ανώφλι έχει την

Ευδοκία του Πατέρα, που εκπληρώθηκε με την Ανάσταση του Γιου και κατώφλι την Πίστη σου στο «Αληθώς, Αληθώς σας λέγω» του Σωτήρα Χριστού.

Το πρόβλημα του Σαμαρειτισμού, δηλαδή της επιμειξίας των διά του Ιησού Χριστού πιστών με τους μιμητές του Πονηρού, είναι αν όχι το σοβαρότερο, οπωσδήποτε μεταξύ των πρώτων και τονίζεται από τα πρώτα χρόνια της Χριστιανικής πίστης.

«...Αγαπητέ μη μιμού το κακόν, αλλά το αγαθόν. Ο αγαθοποιών εκ του Θεού είναι, ο δε κακοποιών δεν είδε τον Θεόν...» (3^η Ιωάν. 1:11)

«...Γίνεσθε λοιπόν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά...» (Εφ. 5:1)

Πολύ εύκολα ο άνθρωπος ακολουθεί και μιμείται το κακό και το αποτέλεσμα είναι καταστροφικό. Ήθη και έθιμα ειδωλολατρικά, σαρκικά θανατηφόρα εισβάλουν σε ανθρωπίνως ενάρετες κοινωνίες και καταστρέφουν χώρες, πόλεις, οικογένειες, άτομα. Ηχηρό παράδειγμα για τη χώρα μας είναι ο σαρκικοοικονομικός τουρισμός. Ξεχείλωσε ο εν υπνώσει σαρκικός και εγωιστικός ναρκισσισμός. Ξύπνησαν χαμηλά και αρπακτικά ένστικτα καυτηριάζοντας κάθε έμφυτη συνειδησιακή αντίδραση.

Σήμερα ο κόσμος προσκυνάει εκείνο που δεν ξέρει, πως είναι η καταστροφή του. Φαντασμαγορικές πολυδάπανες εκδηλώσεις, πισίνες γεμάτες με σαμπάνιες, παραπαίοντες γέροι και φτιασιδωμένες γριές, ματαιόδοξοι νέοι και προκλητικές νεαρές απολαμβάνουν φιλάρεσκα και όχι σπάνια με παραισθησιογόνα, την πρόσκαιρη ματαιοδοξία τους.

Τι συμβαίνει λοιπόν τώρα σε τούτον τον σημερινό Χριστιανικό κόσμο; Γιατί έχει πέσει τόσο χαμηλά;

Το ίδιο ακριβώς που συνέβη την εποχή της ενανθρώπισης του Υιού του Θεού.

Σήμερα ο «Χριστιανικός» κόσμος είναι τελείως αναμειγμένος σαν τους Σαμαρείτες με τα Έθνη, οι δε Ιουδαίοι απορρίπτουν ακόμη τον Χριστό. Γκρέμισαν οι ίδιοι τον Ζωτανό Ναό του Πατέρα, τον Ιησού Χριστό, επιμένοντας τόσο φανατικά ακόμη και σήμερα στην επανίδρυση του Ναού του Σολομώντος, σαν τον μοναδικό τόπο λατρείας του Γιαχβέ. Ζούμε στην εποχή, που ο Θεός συνέκλεισε τους πάντες εις την απείθεια δια να ελεήσει τους πάντες.

(Ρωμ. 11:32)

Πηγαίνοντας εν τούτοις ο Ι. Χριστός στον Ουρανό δεν άφησε απροστάτευτους τους δικούς Του. Μάλιστα τους είχε πει, πως τους συμφέρει η αναχώρησή Του, διότι αν δεν έφευγε δεν θα ερχόταν πάνω τους ο Θεός Παράκλητος, το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Αυτός ο Θεός Παράκλητος θα τους υπενθύμιζε και θα τους ενίσχυε στο κήρυγμα του ευαγγελίου της ευδοκίας του Θεού μέσω της Σταυρικής Θυσίας του Γιού.

Οι Ιουδαίοι Τον περιμένουν, αλλά θα γελαστούν, θα είναι ο Αντίχριστος. Μη αποδεχόμενοι τον ερχομό του Ιησού Χριστού, ούτε και το σωτήριο έργο στο Σταυρό αντιπροσωπεύουν σήμερα τους Σαμαρείτες της εποχής εκείνης μένοντας φανατικά προσηλωμένοι στον Μωσαϊκό Νόμο και στους π.Χ. Προφήτες.

Με απλά λόγια δεν γνωρίζουν στην ολότητά Του αυτό που προσκυνούν. Αλλά και ο Χριστιανικός κόσμος αναμειχθείς με τα Έθνη εξέπεσε της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος και εισήγαγε εν αγνοία ή και εν γνώσει του από την αρχή κιό-

λας πολλά ειδωλολατρικά και πνευματιστικά στοιχεία (1^η Κορ. 12:3) και (Πρ.8:18).

Αλλά ας επανέλθουμε στο πηγάδι του Ιακώβ. Ο Κύριος συνεχίζει:

«...Σεις προσκυνείτε εκείνο το οποίο δεν εξεύρετε, ημείς προσκυνούμεν εκείνο το οποίο εξεύρομεν, διότι η σωτηρία είναι εκ των Ιουδαίων...» (εδ. 22)

Χωρίς καμιά υπεκφυγή ο Κύριος τονίζει «σεις δεν ξέρετε τι προσκυνείτε». Είναι σαν να τους έλεγε:

*«- Έχετε συγχύσει τον αληθινό Θεό με τις δικές σας αντιλήψεις και γνώμες περί Θεού, τον Κτίστη με τα κτίσματα. Εσείς προσκυνάτε εκείνο το οποίο δεν ξέρετε, όλα εκείνα για τα οποία έχετε ακούσει, αλλά σας είναι άγνωστα στην αμεσότητά τους, καθώς δεν έχετε προσωπική και **εθνική επαφή** με τον Θεό. Δεν έχετε εμπειρία του Θεού. Εμείς σαν Ιουδαίοι έχουμε εθνική εμπειρία αυτού που πιστεύουμε, διότι η σωτηρία έρχεται στον κόσμο από τους Ιουδαίους.»*

Πράγματι ο Κύριός μας ήταν σαν άνθρωπος Ιουδαίος. Το γενεαλογικό Του δέντρο είναι Ιουδαϊκό και καταγεγραμμένο στο κατά τον Ματθαίον ευαγγέλιο, το πρώτο κατά σειράν βιβλίο της Καινούριας του Θεού Διαθήκης.

Το προνόμιο όμως αυτό, συνεχίζει ο Κύριος, δεν έχει ιδιαίτερο βάρος για τους μελλοντικούς προσκυνητές, διότι έρχεται ώρα και αυτή η ώρα ήλθε, που οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνήσουν τον Θεό Πνευματικά, ειλικρινά και αληθινά. Ο Θεός τέτοιους προσκυνητές θέλει.

Εμείς οι σημερινοί προσκυνητές, τι προσκυνούμε, πώς και πού το προσκυνούμε; Η εκκλησία στην οποία ανήκουμε προσκυνά τον Πατέρα Πνευματικά και αληθινά;

Εμείς προσωπικά και ατομικά προσκυνούμε τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία; Έχουμε σαν παράδειγμά μας τον Κύριό μας, ο οποίος προσκυνούσε τον Πατέρα σε κάθε τόπο και σε κάθε χώρο, Πνευματικά και Αληθινά; Τον προσκυνούσε στο Όρος Θαβώρ και σε κάθε όρος. Τον προσκυνούσε στον κήπο της Γεσθημανή, στη λίμνη της Γεννησαρέτ, στον Ναό, στο ιερό, στους Εμμαούς, παντού και πάντα πνευματικά και αληθινά. Αυτό δίδαξε τους μαθητές Του και αυτό έκαναν με τη σειρά τους και αυτοί. Αυτό πρέπει να κάνουμε και εμείς παντού και πάντα.

«...Πλην έρχεται ώρα και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουσι προσκυνήσει τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν...» (εδ. 23)

Ο Θεός δεν έχει υλική υπόσταση, οπότε και θα ήταν αναγκαίο για Εκείνον και για εμάς να βρίσκεται σε κάποιο συγκεκριμένο και Άγιο τόπο. Ο Θεός είναι Πνεύμα και αυτό σημαίνει, πως μπορεί να βρίσκεται παντού και πάντα και μέσα στη Δημιουργία Του. Οι προσκυνητές Του λοιπόν, πρέπει να Τον προσκυνούν με αυτή την βεβαιότητα, πνευματικά και αληθινά. Αυτό σίγουρα έχει και τους περιορισμούς του σεβασμού και της τιμής, που πρέπει να αποδίδουμε στη λατρεία και προσκύνηση. Το παράδειγμα του Τελώνη και του Φαρισαίου είναι ενδεικτικό. Το παράδειγμα του Κυρίου μας επίσης είναι ενδεικτικό. Αποσύρονταν συχνά από τους μαθητές Του για να προσευχηθεί. Στον κήπο της Γεσθημανή έγινε το ίδιο.

Οι πιο γλυκές αγκαλιές είναι εκείνες των ιδιαίτερων στιγμών των ατόμων που αγαπιούνται. Τα πιο όμορφα και πιο γλυκά λόγια είναι εκείνα των ιδιαίτερων στιγμών.

Οι πιο όμορφες προσευχές είναι εκείνες των ιδιαίτερων στιγμών που βρισκόμαστε με τον Κύριο.

Οι έκφωνες προσευχές στην εκκλησία είναι πολύ καλές, στηρίζουν όλους τους παρευρισκόμενους και είναι ευλογία για όλους, οικοδομούν τους πάντες, καθώς όλοι ενώνονται στο «μας» του Πατέρα της Κυριακής προσευχής και όχι στο «μου» της κατ' ιδίαν προσευχής. Η κάθε μια έχει τον τόπο της και τον χρόνο της. Το κυρίαρχο στοιχείο ας είναι το εν Πνεύματι και Αληθεία.

«...Ο Θεός είναι Πνεύμα και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώσι...» (εδ. 24)

Βαθειά τα νερά τώρα για τη γυναίκα.

Τι σημαίνει, πως ήλθε η ώρα που οι πραγματικοί και ειλικρινείς πνευματικοί προσκυνητές δεν θα προσκυνούν ούτε στο βουνό, ούτε στο Ναό του Σολομώντα; Τότε που θα Τον προσκυνούν; Τι σημαίνει το εν Πνεύματι και Αληθεία; Δεν τα καταλάβαινε.

Μπροστά της έκλεισε η τοπικιστική πόρτα της προσκύνησης και ανοίχτηκε μια τεράστια αψιδωτή αυλόπορτα και εμφανίστηκε ένα άλλο και εν πολλοίς άγνωστο περιβάλλον με δάση, στεριές και θάλασσες, ένας άγνωστος κόσμος, άσημες καλύβες, επιβλητικά ανάκτορα, παντός είδους οικοδομήματα, φυλακές, ναοί και στάδια, που όλα τα φώτιζε ο ίδιος Ήλιος ενός κατακάθαρου ουρανού. Κόσμος πολύς κυκλοφορούσε και συζητούσε και σχεδόν όλοι τους ήταν απασχολημένοι με το να μην τους σβήσει το πολύχρωμο κλεφτοφάναρό τους.

Πού και πού κάποιοι δεν κρατούσαν κλεφτοφάναρο, αλλά φρόντιζαν να λούζονται συνεχώς από τις ακτίνες του Ήλι-

ου. Προτού προλάβει να συνέλθει η αυλόπορτα έκλεισε και δυο κοπέλες εμφανίστηκαν. Η πονηρή Υπεκφυγή μαζί με την αινιγματική Περιέργεια σκιαγραφήθηκαν μπροστά της πιασμένες χέρι - χέρι.

«- *Εξεύρω πως έρχεται ο Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός*», είπε η δεσποινίς Περιέργεια.

«- *Όταν θα έλθει Εκείνος θα μας αναγγείλει τα πάντα*», συμπλήρωσε η φίλη της, η Υπεκφυγή.

Μία υπεκφυγή τυλιγμένη με περιέργεια. Αυτό το «εξεύρω» είναι ένα καταπληκτικό απόρθητο φρούριο, τόσο για όσους βρίσκονται μέσα σ' αυτό, όσο και για όσους είναι έξω. Οι μεν αισθάνονται μια απίθανη σιγουριά και ασφάλεια για τον Διοικητή και τα τείχη του Φρουρίου τους, οι δε προσπαθούν να μπουν μέσα του ή και εγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια, προσποιούμενοι πως δεν τους ενδιαφέρει το Φρούριο του μέλλοντός τους, μένοντας έτσι ακάλυπτοι σε κάθε εχθρική επιβουλή. Αυτοί είναι οι «νεφέλες άνυδρες υπό ανέμου ελαυνόμενες» (2^α Πέτρ. 2:17).

Το «έρχεται» όμως τι σημαίνει; Γιατί δεν είπε το φυσιολογικό «θα έλθει», αλλά λέει «έρχεται»; Μήπως βλέποντας τον Κύριο διαισθάνθηκε πως «ο Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός», είχε ήδη ξεκινήσει από τον πνευματικό χώρο της κατοίκησής Του και ήταν στον δρόμο; Μήπως ήταν μια διαπίστωση για το τι θα επακολουθούσε, σχετικά με την αποδοχή του Μεσσία σε όλον τον Πλανήτη Γη; Μήπως τέλος ήταν η στερεότυπη τυπική γνώμη, που μεταφερόταν γενικά και αόριστα από γενεά σε γενεά;

Ας μην ξεχνάμε πως βρισκόμαστε σε περιοχή Σαμαρειτών και όχι Ιουδαίων. Οι Ιουδαίοι δεν εδέχθησαν τον Μεσσία,

αν και ο Ίδιος ανεβοκατέβαινε από Ιουδαία σε Γαλιλαία δείχνοντας σημεία και τεράστια. Τον Μεσσία τον δέχτηκαν και τον πίστεψαν οι Σαμαρείτες της Σιχάρ, αν και σ' αυτούς κανένα θαύμα δεν αναφέρεται!

Όλος ο κόσμος σήμερα περιμένει να έλθει Κάποιος, που θα βάλει τούτον τον αφηνιασμένο κόσμο σε κάποια τάξη. Συνεχώς εκλέγει τους εκλεκτούς του και συνεχώς απογοητευμένος τους απορρίπτει.

Πρόεδροι Ομάδων, Κοινοτήτων, Δήμων, Κρατών, Πλανητάρχης, ανεβοκατεβαίνουν στους θώκους τους επευφημούμενοι και δυσφημούμενοι. Δεν είναι πλέον σπάνιες οι φορές, που όλη η Υδρόγειος ασχολείται λεπτομερειακά με τις χαμηλές σαρκικές δραστηριότητες των «πρώτων» του κόσμου τούτου. Νυχτερίδες κολλημένες στις καρέκλες τους και ανάποδα κρεμασμένοι μαζί μ' αυτές από την ανώμαλη οροφή της σκοτεινής σπηλιάς της κοινωνίας.

Όλος ο κόσμος αναζητά τον Ένα, που δεν θα είναι ο «κάποιος» ανάμεσα στους πολλούς, αλλά ο Ένας και Μοναδικός. Αυτός, δια του οποίου τα πάντα έγιναν. Αυτός, που κρατά το φτυάρι και θα λικνίσει το στάρι στο αλώνι Του, ξεχωρίζοντας τον καλό καρπό από τον τζούφιο και το άχυρο.

Ο κόσμος θα διαλέξει τον δικό του άρχοντα με τις πολυθρύλητες δημοκρατικές ή και καταναγκαστικές διαδικασίες, αντί του Δημιουργού του. Το αποτέλεσμα φυσικά θα είναι απελπιστικό, όπως στην κάθε τέτοιου είδους διαδικασία.

Αντάρτεψε σε κάποια στιγμή ο κόσμος, αντάρτης έζησε, αντάρτης και θα πεθάνει. Παρ' όλα αυτά η Χάρις και η Α-

γάπη του Θεού σε ένα κόσμο αντάρτη παραμένουν ισχυρές και αναλώσιμες. Αν και οι Προφήτες των Ιουδαίων έπαψαν να εμφανίζονται μετά τον ερχομό του Σωτήρα μας, αν και ο Χριστιανισμός διαβρώνεται όλο και περισσότερο από τον Σαμαρειτισμό, ο Θεός δια της τεκνοποιίας εξακολουθεί να μας στέλνει αγίους. Τα παιδιά που μας έρχονται δεν είναι δικά μας στην ολότητά τους. Είναι απεσταλμένοι Προφήτες και μάρτυρες του Δημιουργού μας. Αυτούς τους αγίους τους παραλαμβάνει ο Σαμαρειτισμός και τους ντύνει πνευματικά με το ντύμα του φιδιού από βρεφικής κιόλας ηλικίας.

«...Και έλαβες τους υιούς σου και τας θυγατέρας σου, τας οποίας εγέννησας εις εμέ και ταύτα εθυσίασας εις αυτάς, διά να αναλωθώσιν εν τω πυρί· μικρόν έργον των πορνεύσεών σου ήτο τούτο...» (Ιεζ. 16:20)

Είδα έναν τέτοιον Άγιο στο κορμάκι ενός ανίδεου, άκακου βρέφους ξαπλωμένο πάνω σε μαύρο σεντονάκι με αραβικά γράμματα και γύρω του όπλα, χειροβομβίδες, σφαίρες, ξίφη και ένα σωρό φονικά όπλα. Είδα έναν τέτοιο Άγιο πεταμένο στα σκουπίδια, εγκαταλειμμένο στο νοσοκομείο, στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, στην αμμουδιά, στο βυθό της θάλασσας, κακοποιημένο, παντού είδα τέτοιους αγίους. Τότε θυμήθηκα τον Ιεζεκιήλ (Ιεζ. 16^ο κεφ.)

Να η «Σαμαρειτική» διαχείριση της δημιουργικής ικανότητας του ανθρώπου. Κάπου εδώ βρίσκεται η Χολιγουντιανή κραιπάλη, τα πολυδάπανα τραπέζια, αλλά και η λαϊκή απομίμηση.

«...Και έλαβες τα σκεύη της λαμπρότητός σου, τα εκ του χρυσίου μου και τα εκ του αργυρίου μου, τα οποία

έδωκα εις σε και έκαμες εις σεαυτήν εικόνας αρσενικάς και εξεπορνεύθης με αυτάς...» (Ιεζ. 16:17)

Το μεταφορικό και βαθύτερο νόημα του 16^{ου} κεφαλαίου είναι ίσως η καρδιά αυτού του σημαντικού μηνύματος, που ο Θεός θέλει να μας δώσει πέραν της καταχρηστικής συμπεριφοράς των ανθρώπων απέναντι στα δικά τους δημιουργήματα. Ρίζα αυτού του κεφαλαίου είναι το μεταφορικό νόημα της πορνείας.

Απ' αυτήν ξεκινάει το μέγιστο κακό, που ο Πονηρός επιφέρει στο ανθρώπινο γένος. Παγιδεύει τα νιάτα, που γεμάτα ζωή και σφρίγος ορμούν δυναμικά να κατακτήσουν τη ζωή. Αυτήν ακριβώς την παρόρμηση ναρκοθετεί ο Πονηρός. Εκτρέπει τον πραγματικό προορισμό του ευλογημένου «αυξάνεστε και πληθύνεσθε» σε κραιπάλη σάρκας, στο «εξεπορνεύθης». Το δεύτερο εξ ίσου καταστροφικό σκέλος αυτής της συμπεριφοράς είναι ο τα πάντα πλανών Μαμωνάς.

Ενδεικτικό παράδειγμα είναι το αναφερόμενο στο 19 κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων, το σχετικό με τον αργυροκόπο Δημήτριο, κατασκευαστή ασημένιων ομοιωμάτων του Ναού της Αφροδίτης. Αυτός συγκεντρώνοντας τους συντεχνίτες του δημιούργησε σοβαρές ταραχές στην Έφεσο, λόγω της απώλειας του κέρδους του εξ αιτίας του κηρύγματος του απ. Παύλου.

Πορνεία και Μαμωνάς μαστίζουν και διαφθείρουν διαχρονικά τις κοινωνίες όλης της Γης. Αυτά τα δύο και είδωλοποιούνται αλληλοϋποστηριζόμενα. Η Πορνεία φέρνει Μαμωνά και ο Μαμωνάς φέρνει Πορνεία. Αυτό είναι το μιανό ζευγάρι του Πονηρού, που αντιμάχεται διαχρονικά την ανθρωπότητα στην πιο ιερή και ευλογημένη επίγεια δραστηριότητά της, στο:

*«...αυξάνεσθε και πληθύνεστε και γεμίσετε την γη και κυριεύσετε αυτήν και εξουσιάζετε επί παντός ζώου...»
(Γέν. 1:28)*

Στο σημείο αυτό επενέβη ο πανάρχαιος όφιος, παρεκτρέποντας το «αυξάνεσθε» στο «εκπορνεύεσθε» και το «εξουσιάζετε επί παντός ζώου» στο εξουσιάζετε και επί παντός συνανθρώπου σας».

Υπάρχει μια συγκινητική αναφορά στην παρεκτροπή αυτή, που καταγράφεται στον 84^ο Ψαλμό. Η διψασμένη ψυχή και σάρκα του ψαλμωδού βρήκε την κατοικία της στις «αυλές του Κυρίου».

Γνώρισα προσωπικά έναν πολύτεκνο πιστό άνθρωπο. Πριν από δυο και περισσότερες δεκαετίες περιέγραφε σε μια παρέα πιστών ανθρώπων την καθημερινότητά του. Το πρώτο πράγμα που κάνω κάθε πρωί, έλεγε, είναι να ευχαριστήσω τον Θεό για τη νύχτα που πέρασε και να Του ζητήσω να προστατεύσει την οικογένειά μου την ημέρα που ξεκινάει. Και το τελευταίο πράγμα που κάνω κάθε βράδυ είναι να ευχαριστήσω τον Θεό για τη μέρα που πέρασε και να ευλογήσει την κλίνη μου... Μερικοί χαμογέλασαν, άλλοι έμειναν σκεπτικοί και κάποιος άλλος το σκέφτεται και βρήκε έστω και αργά μια ευλογία κρυμμένη στον 84 ψαλμό.

«...Επιποθεί και μάλιστα λιποθυμεί ψυχή μου διά τας αυλάς του Κυρίου· η καρδιά μου και η σαρξ μου αγαλλιώνται διά τον Θεόν τον ζώντα. Ναι, το στρουθίον εύρηκε κατοικίαν και η τρυγών φωλεάν εις εαυτήν, όπου θέτει τους νεοσσούς αυτής, τα θυσιαστήριά σου, Κύριε των δυνάμεων, Βασιλεύ μου και Θεέ μου. Μακά-

ριοι οι κατοικούντες εν τω οίκω σου· πάντοτε θέλουσι σε αινεί...» (Ψαλμ. 84:2-4)

Ο ψαλμωδός δεν ποθεί απλά, «επιποθεί» και μάλιστα μέχρι λιποθυμίας της ψυχής του, να βρεθεί στον αυλικό χώρο του Κυρίου. Η καρδιά του και η σάρκα αγάλλονται σε αυτή την άγια επιθυμία. Αναπαύεται νοερά και μόνο στην αίσθηση πως βρίσκεται μέσα στη θεϊκή ευλογία του «αυξάνεσθε» και του «κυριεύσετε».

Αισθανόμενος έτσι παρομοιάζει τον εαυτόν του σαν το ανήσυχο και αεικίνητο σπουργιτάκι, που επί τέλους βρήκε το σπιτάκι του και την ολοκλήρωση της σάρκας του, στην τρυγόνα που βρήκε τη φωλιά της στην οποία θα ακουμπήσει τους νεοσσούς της. Αυτά τα δύο η καρδιά και η σάρκα είναι τα θυσιαστήρια του Δημιουργού μας. Η κατοικία με την έννοια της Οικογενειακής δραστηριότητας στην οποία βασιλεύει η αγάπη με την έννοια της στοργικής φροντίδας και η φωλιά της τρυγόνας με την έννοια του αυξάνεσθε και πληθύνετε και γεμίσετε τη γη. Ζώντας νοερά σε τέτοιο περιβάλλον ο Ψαλμωδός αναφωνεί «Τα θυσιαστήριά σου Κύριε των Δυνάμεων, Βασιλιά μου και Θεέ μου. Μακάριοι οι κατοικούντες στον οίκο Σου, πάντοτε θα Σε αινούν!

Ευρισκόμενοι σε τούτο το πνευματικό χώρο πώς να επανέλθουμε στον Ιεζεκιήλ; Πώς να δικαιολογήσουμε το:

«...έλαβες τα σκεύη της λαμπρότητάς σου, τα εκ του χρυσίου μου και τα εκ του αργυρίου μου, τα οποία έδωκα εις σε και έκαμες εις σεαυτήν εικόνας αρσενικάς και εξεπορνεύθης με αυτάς· και έλαβες τα κεντητά σου ιμάτια και εσκεπάσας αυτάς· και έθεσας έμπροσθεν αυτών το έλαιόν μου και το θυμίαμά μου. Και τον άρτον μου, τον οποίον έδωκα εις σε, την σεμίδαλιν και το

έλαιον και το μέλι, με τα οποία σε έτρεφον, έθεσας και ταύτα έμπροσθεν αυτών εις οσμήν ευωδίας· ούτως έγεινε, λέγει Κύριος ο Θεός. Και έλαβες τους υιούς σου και τας θυγατέρας σου, τας οποίας εγέννησας εις εμέ και ταύτα εθυσίασας εις αυτάς, διά να αναλωθώσιν εν τω πυρί· μικρόν έργον των πορνεύσεών σου ήτο τούτο, ότι έσφαξας τα τέκνα μου και παρέδωκας αυτά διά να διαβιβάσωσιν αυτά διά του πυρός εις τιμήν αυτών; Και εν πάσι τοις βδελύγμασί σου και ταις πορνείαις σου δεν ενεθυμήθης ταις ημέρας της νεότητός σου, ότε ήσο γυμνή και ασκέπαστος, κυλιομένη εν τω αίματί σου. Και μετά πάσας τας κακίας σου, Ουαί, ουαί εις σε, λέγει Κύριος ο Θεός, έκτισας και εις σεαυτήν οίκημα πορνικόν και έκαμες εις σεαυτήν πορνοστάσιον εν πάση πλατεία..... και επολλαπλασίασας την πορνείαν σου, διά να με παροργίσης. Ιδού λοιπόν, εξήπλωσα την χείρα μου επί σε και αφήρεσα τα νενομισμένα σου και σε παρέδωκα εις την θέλησιν εκείνων αίτινες σε εμίσουν, των θυγατέρων των Φιλισταίων, αίτινες εντρέπονται διά την οδόν σου την αισχράν...» (Ιεζ. 16:17-27)

Μα δεν σταμάτησε εδώ ο κατήφορος του Σαμαρειτισμού. Τα «σεβάσματα» των Αθηναίων κατά τον απ. Παύλο, ωχριούν μπροστά στις ανθρώπινες συμπεριφορές. Έτσι φτάσαμε στο σημείο να προτρέπονται οι υποτιθέμενοι «πιστοί» να ντύνονται και να συμπεριφέρονται κόσμια όταν εμφανίζονται μπροστά σε αυτά. Κατ' αυτόν τον τρόπο δόθηκε το δικαίωμα στην αθεΐα να περιφρονεί και να περιγελά το «σπουργίτι» και την «τρυγόνα» του, που βρήκαν τη φωλιά τους στα δέντρα των αυλών του Κυρίου ή και σαν τα ανοιξιάτικα χελιδόνια την έχτισαν στα στέγαστρα του οίκου του Δημιουργού τους.

Στην κρεβατοκάμαρα των γονιών ψηλά στον τοίχο υπήρχε ένα ραφάκι που πάνω του υπήρχαν τα γαμήλια στέφανα τους και μερικές εικόνες μπροστά στις οποίες έκαιγε ένα καντήλι. Η κρεβατοκάμαρα ήταν η φωλιά του σπουργιτιού και της τρυγόνας, ήταν το θυσιαστήριο που έφεραν στον κόσμο 6 νεοσσούς.

Ο πρώτος σε βρεφική ηλικία έφυγε με διφθερίτιδα για τον Ουρανό. Κεραυνός για το νεαρό ζευγάρι. «Πήρε ο Θεός το μερδικό του», συνήθιζε να λέει ο πατέρας μου όταν έρχονταν η συζήτηση. Άλλο μεγαλείο και τούτο παιδαγωγικής. Κάθε γιορτή και σχόλη βλέπαμε τα μάτια της «μαμάς» δακρυσμένα, ιδιαίτερα κάποια συγκεκριμένη μέρα του Ιανουαρίου τα μάτια της γίνονταν βρυσούλες...

Νομίζαμε πως συγκινιόταν από την παρουσία όλων των παιδιών της γύρω από το τραπέζι. Αργότερα, όταν πια μεγαλώσαμε, μάθαμε πως δεν συγκινιόταν απλά για την παρουσία μας, αλλά και για την απουσία του πρώτου νεοσσού της που έφερε το όνομά μου. Η ημέρα του Ιανουαρίου, ήταν εκείνη που έφυγε από την αγκαλιά της το πρώτο αγγελούδι της. Όσο ήμασταν παιδιά, δεν μας είχαν πει ποτέ πως είχε πεθάνει το πρώτο αδελφάκι μας για να μην φοβηθούμε.

Τα υπόλοιπα πέντε βρισκόμαστε ακόμα σε τούτον τον κόσμο. Τα δύο πρώτα έχομε περάσει ήδη τα 80 της «ευρωστίας» και ανοιγοκλείνουμε τα φτερά μας. Είχα ακούσει, πως κάθε που γεννιόταν ένα παιδί τους αγόραζαν και μια εικόνα με τον «Άγιο» που θα έφερνε το όνομα του νεογέννητου παιδιού τους. Την εικόνα αυτή θα τη χάριζαν στο αντίστοιχο παιδί όταν θα παντρευόταν και αυτό με τη σειρά του. Ήταν μια όμορφη σκέψη τους. Από το σημείο ό-

μως αυτό μέχρι του να γίνεται το συγκεκριμένο αντικείμενο και σέβασμα προσκύνησης και λατρείας υπάρχει άβυσσος.

Τελευταία τακτοποιώντας την βιβλιοθήκη μου έπεσε από κάποιο επαγγελματικό μου βιβλίο ένα κιτρινισμένο, διπλωμένο στα τέσσερα χαρτί. Έσκυψα και το πήρα με σκοπό να το ρίξω στο καλάθι των αχρήστων. Δεν ξέρω όμως πώς, το άνοιξα και διάβασα:

Εν Μαραθοκαμπου τη 20 -3....

Πολη Αγαπητομας πεδη Αλεκομας ευχομε το γραμαμουνα σε ευρη καλα κε χαρουμενο κε μησ με τη δυναμη του θεου καλα ημαστε ηχα παλη παη στην ηκαρια για λιγκες η Η ημέρες για τη την ηχα αφηση σε κακα χαλια την αγγεληκη τωρα πηγενη καλητερα αυριο θα φηγουν τα πεθερηκα της κε ετση θα ημε κε εγο πχιο κσεναστη τορα πηγενη στο σχολιο σου ηχα γραψη κε απο την ηκαρια Αλεκο μου κε αν αρησομε να παρομε γραμα σου μαθενομε από την Μακουλα αυτή ηνε πολη τακτηκη στην αληλογραφηατης μας γραφη πος σε βλεπη πολη τακτηκα την ευχη του κηριου να εχετε κετην αγαπη σαν καλα αδελφχια να λαχταραη κε να λατρευη ο ενας τον αλον οπος σας αγαπαμε κε σας λαχταραμε κε μησ ολου σας

Αλεκο μου μας εστηλες παλη λευτα σε εφχαριστουμε παρα πολη κε σε ευχομαστε να ησε σηδερενιος κε ευτηχισημενος δεν επρεπε να μας στη-

λης παλη για τη δεν ηνε πολης κερως που μας
κσανα ηχες στηλη κε παλη τα χηλιαμα ευχαριστο
Εχης πολλά φηλια από την αργυρο κε μιραντα
οπεπης ηνε μνια χαρα
Σε φηλουμε με Αγαπη κε λαχταρα
Ό πατερασου κε η Μανασου Καλη κε χαρουμενη
Ανταμοση .....

Για κάποιον αναγνώστη δεν λέει τίποτα, μάλιστα θα γελάσει με τις ανορθογραφίες και τα συντακτικά λάθη. Όμως η συγκίνησή μου ήταν τέτοια, που κάθισα περισσότερο από μια ώρα προκειμένου να το αντιγράψω έτσι όπως ήταν και να το στείλω με email στα αδέλφια μου και στα ανίψια μου. Πήγα αμέσως και αγόρασα δυο κορνίζες για να το βάλω, δυο γιατί δεν ήμουν σίγουρος πιο μέγεθος ήταν σωστότερο και το κορνίζωσα. Τώρα καθώς το βλέπω, η κορνίζα του μου φαίνεται και είναι πράγματι πολύ ευτελής. Θα το πάρω και θα το πάω σε κορνιζά, να πάρω μια καλή και αντάξια όσο γίνεται κορνίζα, όχι του «γράμματος», αλλά του «πνεύματος. Αυτή είναι η αξία του, συναισθηματική. Μπορεί να το φιλήσω επειδή πάνω σε αυτό έσκυψε η μητέρα μου και με τόσο κόπο έριξε πάνω του την καρδιά της και όλες τις γραμματικές και συντακτικές γνώσεις της. Φυσικά δεν θα βάλω καντήλι και κεριά να καίνε, ούτε και θα το προσκυνώ αποδίδοντάς του μαγικές, μεταφυσικές ή θείες τιμές.

Μια τέτοια αντιμετώπιση πιστεύω ακράδαντα πως είναι αποδεκτή από τον Δημιουργό μας. Δεν ντροπιάζει, ούτε υποβιβάζει την τιμή και την προσκύνηση, που οφείλουμε να έχουμε στον Δημιουργό μας.

Πιο ντροπιαστικό ακόμη είδωλο είναι η σάρκα, που ξεδιάντροπα ξεγυμνωμένη και άσεμνα «ντυμένη» (;) επιδεικνύει την προκλητικότητά της, με τα υπερβολικά και πανάκριβα αρωματικά έλαια πασαλειμμένη, με σκοπό να διαχέει το ερεθιστικό της θυμίαμα. Αυτό σημαίνει πως και η σάρκα, χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, γίνεται «σέβασμα». Βεβαίως με κανένα τρόπο δεν δικαιολογείται η ατημέλητη και βρώμικη εμφάνιση.

Απλά εννοείται εμφαντικά αυτό που στο 3^ο κεφάλαιο του προφήτη Ησαΐα καταγράφεται:

«...Αφανίστηκε η Ιερουσαλήμ και έπεσε ο Ιούδας, επειδή η γλώσσα αυτών και τα έργα αυτών είναι ενάντια εις τον Κύριο, παροξύνουν τους οφθαλμούς της δόξας Του. Η ύψωση του προσώπου τους μαρτυρεί εναντίον αυτών· κηρύττουν την αμαρτία τους σαν τα Σόδομα, δεν την κρύβουν. Ουαί εις την ψυχή τους διότι ανταπέδωσαν εις εαυτούς κακά. Είπατε προς τον δίκαιο ότι καλόν θα είναι εις αυτόν· διότι θα φάγει τον καρπό των έργων αυτού. Ουαί εις τον άνομο κακόν θα είναι εις αυτόν διότι ανταπόδοση των χειρών του θα γίνει εις αυτόν. Τον λαό μου, παιδάκια τον καταδυναστεύουν και γυναίκες εξουσιάζουν επ' αυτού. Λαέ μου, οι οδηγοί σου σε κάνουν να πλανάσαι και καταστρέφουν την οδό των βημάτων σου. Ο Κύριος εξεγείρεται διά να δικάσει και ίσταται διά να κρίνει τους λαούς. Ο Κύριος θα κρίνει τους πρεσβύτερους του λαού Του μαζί με τους άρχοντές του· διότι σεις καταφάγατε τον αμπελώνα· τα αρπάγματα του πτωχού είναι στα σπίτια σας. Διά τι καταδυναστεύετε τον λαό μου και καταθλίβετε τα πρόσωπα των πτωχών; λέγει Κύριος ο Θεός των δυνάμεων. Και λέγει Κύριος, επειδή αι θυγατέρες της Σιών υπερηφανεύτηκαν και περιπατούν με υψω-

μένο τράχηλο και με όμματα άσεμνα, περιπατούν τρυφηλά και τρίζουν με τους πόδας αυτών, διά τούτο ο Κύριος θέλει φαλακρώσει την κορυφή της κεφαλής των θυγατέρων της Σιών και ο Κύριος θα ξεσκεπάσει την αισχύνη τους. Εκείνη την μέρα ο Κύριος θέλει αφαιρέσει την δόξα των στολισμών που τρίζουν και τα περιπλέγματα και τους μηνίσκους, τα περιδέραια και τα βραχιόλια και τας καλύπτρας, τα διχτυωτά επιθέματα του κεφαλιού και τις περισκελίδες και τις κορδέλες και τα φιαλίδια των αρωμάτων και τα σκουλαρίκια, τα δαχτυλίδια και τους χαλκάδες της μύτης και τις ποικίλες στολές και τα επανωφόρια και τα περικαλύμματα και τις τσάντες, τους καθρέπτες και τα λεπτά λινά και τις μίτρες και τα ελαφρά καλοκαιρινά ενδύματα. Και αντί της γλυκιάς οσμής θα είναι δυσωδία και αντί ζώνης, σχοινί και αντί της ωραίας κόμμωσης, φαλάκρωμα. και αντί για επιστομάχιο ένδυμα, περίζωμα από σακί, ηλιόκαμα αντί για ωραιότητα. Οι άνδρες σου θα πέσουν με μάχαιρα και η δύναμή σου σε πόλεμο...»

(Ησ. 3:8-25)

Οπωσδήποτε τόσο ο προφήτης Ιεζεκιήλ, όσο και ο προφήτης Ησαΐας, αναφέρονται στην ειδωλοποίηση τόσο της «πνευματικής», όσο και της ένσαρκτης ζωής μας. Μην έχοντας τί να προσφέρουν στο μιανό ζευγάρι του Μαμωνά και της Πορνείας, προσφέρουν την ευλογία του αληθινού Θεού, το δώρο της τεκνοποιίας τους, με τους παντοειδούς τρόπους ανθρωποθυσίας. Τέτοιες ανθρωποθυσίες γινόταν μέχρι πρόσφατα στα νησιά Φίτζι, στις Ινδίες και αλλαχού. Γίνονται όμως και στις σημερινές πολιτισμένες υποτίθεται κοινωνίες, με τα παιδιά βόμβες, με τις παιδεραστίες και ένα πλήθος φοβερών ενεργειών των μεγαλυτέρων.

Τα παιδιά που μας έρχονται δεν είναι δικά μας, είναι ουράνιοι απεσταλμένοι άγγελοι, αγνά παιδιά του Θεού..

«...Αφήστε τα παιδιά να έλθουν σε Εμένα... των τοιούτων είναι η Βασιλεία των Ουρανών...» (Ματθ. 19:14)

« Σου έδωσα άνθρωπε, θησαυρούς κρυμμένους στο χώμα, στο νερό και στον αέρα και σε προίκισα με τη δημιουργική πνοή Μου για να γίνεις και εσύ ένας μικρός και θαυμάσιος Δημιουργός χρησιμοποιώντας τα και να χαίρεσαι με τα δημιουργήματά σου.

» Έφτιαξες χρησιμοποιώντας την πνοή μου και τα υλικά που σου έδωσα, ρούχα και ντύθηκες, στολίδια και στολίστηκες, σπίτια και στεγάστηκες, νόστιμα εδέσματα και χόρτσες, ποτά και νόστιμα ροφήματα, πλοία και ταξιδεύεις άνετα, κάθε είδος μεταφορικό μέσο.

» Έφτιαξες αρώματα και λιβάνια παντός είδους. Έγινες πραγματικά ένα αξιέραστο δημιούργημα - δημιουργός. Όλα αυτά τα δημιούργησες με τη δική Μου Πνοή και τα δικά μου υλικά.

» Και εσύ τα πήρες και με αυτά έφτιαξες είδωλα, που τα προσκυνάς και τα λατρεύεις, τα υπηρετείς (!).. Τέτοια είδωλα είναι οι όποιες απεικονίσεις, ο χρυσός, το ασήμι τα ενδύματα, τα φαγητά. Αυτά τα έδωσα για σένα για τις υλικές σου ανάγκες και επιθυμίες. Εσύ όμως τα λάτρεψες, τα προσκύνησες και έντυσες τα είδωλά σου.

Όλα αυτά είναι η κορυφή του παγόβουνου που λέγεται «Σαμαρειτισμός», παρεκτροπή από το «ουκ έσονταί σου Θεοί έτεροι πλην Εμού».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

«Εγώ είμαι»

«...Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· Εγώ είμαι, ο λαλών σοι...» (εδ. 26)

Εγώ είμαι, ο συνομιλητής σου!

Γιορταστικές καμπάνες ήταν τα λόγια αυτά. Δεν ήταν λέξεις.

Η Μεγάλη αυλόπορτα άνοιξε ξανά, μια πανέμορφη κοπέλα της χαμογελούσε και με ανοιχτή την αγκαλιά της την προσκαλούσε. Μια γαλάζια ταινία στόλιζε χιαστί το στήθος της.

«ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» έγραφε, με χρυσά γράμματα. Αυθόρμητα έπεσε στην ανοιχτή αγκαλιά της, με ένα πρωτόγνωρο αίσθημα αγαλλίασης.

«- Εγώ είμαι, ο συνομιλητής σου!»

Τέτοιο ξάφνιασμα, τέτοια έκπληξη, τέτοια αντίδραση δεν περιγράφεται. Ούτε ο ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος μπόρεσε να μας την περιγράψει. Δεν περιγράφονται αυτά με λόγια. Είναι θέματα καρδιάς. Πνευματικά ανώτερα επίπεδα, Ουράνια Μαιευτήρια. Μια άλλη μήτρα, ουράνια μήτρα έφερνε στον κόσμο έναν νέο άνθρωπο. Έναν άνθρωπο, νέο κτίσμα γεννημένο μέσα από τον χωμάτινο, τον πήλινο, τον πνευματικά νεκρό ως προς τον αιώνιο προορισμό του.

«- Την ημέρα που θα φας από το δέντρο της Γνώσης του καλού και του κακού θα πεθάνεις Αδάμ.»

Και ο Αδάμ έφαγε και πέθανε πνευματικά εκείνη τη μέρα, καθώς ελεύθερα και ενσυνείδητα αποκόπηκε από τον Θεό, λόγω της παρακοής του. Για όσους αμφισβητούν χρονικά

τον θάνατο με τον ισχυρισμό πως πέθανε μετά από 9 αιώνες, ο απ. Πέτρος τους λέει:

«...Ένα δε τούτο ας μην σας λανθάνει αγαπητοί, ότι για τον Κύριο μία ημέρα είναι ως χίλια έτη και και χίλια έτη ως ημέρα μία» (2^α Πέτρ. 3:8)

Και από αυτή τη δύσπιστη ακόμη πλευρά ο Αδάμ πέθανε την ίδια μέρα, σύμφωνα με την εντολή του Θεού.

Πώς γίνεται, πώς περιγράφεται αυτή η νέα Γέννηση; Ποιές είναι οι εκδηλώσεις της στη Γή και ποιές οι εκδηλώσεις στον Ουρανό; Πολύ απλά, όπως και οι εκδηλώσεις της σαρκικής μας γέννησης. Χαρές, Χαρές, Χαρές! Ουράνιες χαρές.

«...σας λέγω πως γίνεται χαρά ενώπιον των αγγέλων του Θεού για έναν μετανοούντα αμαρτωλό...»

(Λουκ. 15:10)

Κανείς δεν μπορεί να το περιγράψει. Υπάρχουν δύο Μαιευτήρια. Το ένα βρίσκεται στον Πλανήτη Γη στο επί Γης βασίλειο. Σε αυτό το βασίλειο μας φέρνουν οι σαρκικοί γονείς μας, σύμφωνα με την ευλογία του Θεού και με τις ωδίνες της μητέρας μας.

Το άλλο Μαιευτήριο βρίσκεται στον Ουρανό, στο Ουράνιο Βασίλειο. Σε αυτό το Βασίλειο μάς φέρνει η πίστη μας στον Θεό και οι Πνευματικές και σωματικές σταυρικές ωδίνες της θυσίας του Γιου του Θεού.

Ο Άνθρωπος ευθύς εξ αρχής ήταν προορισμένος από τον Θεό να ζήσει και στα δύο αυτά Βασίλεια (Ιωάν.3 κεφ). Από τα πρώτα του δυστυχώς χρόνια αντάρτεψε και η πνευματική του υπόσταση απομακρύνθηκε από τον Δρόμο του Θεού, από την Αλήθεια της πραγματικής καθαρής αγάπης,

από την πραγματική αληθινή αιώνια Ζωή, δηλαδή από Εκείνον δια του Οποίου τα πάντα «εγένετο», τον Ιησού Χριστό. Αυτός είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή.

Ο άνθρωπος παρέδωσε θεληματικά την κυριαρχία της πνευματικής του υπόστασης στη θέληση και οδηγία πονηρών πνευματικών δυνάμεων. Περιφρόνησε την προστατευτική Αγάπη του Δημιουργού του, μένοντας έρμαιο στον εκτός του περιφραγμένου Παραδείσου χώρο, στον χώρο των ακανθών και των τριβόλων. Στο εξής θα περιπλανιόταν στα «σκολιά» μονοπάτια, στα φαράγγια, στα βουνά και στους λόφους μιας οργισμένης και αφιλόξενης Γης που εξ αιτίας του στέναζε και η ίδια περιμένοντας την απολύτρωσή της..

«...Επειδή εξεύρομεν ότι πάσα η Κτίσις συστενάζει και συναγωνιά έως του νυν...» (Ρωμ. 8:22)

Δύο αλήθειες τώρα πήραν στα χέρια τους τα ηνία της ζωής του ανθρώπου, η αγάπη του κόσμου της ύλης και η νοσταλγία του χαμένου Παραδείσου. Η θεία απόφαση καταπέλτης. «Χώμα είσαι και στο χώμα θα επιστρέψεις». Ο Αδάμ περιφρόνησε ή έστω υποτίμησε την Πνοή της Ζωής που πήγαζε από την Πνοή του Θεού και στο εξής θα ζούσε με τη μηχανική υποστήριξη της υλιστικής μηχανικής ζωικής του υπόστασης. Υπάρχει σώμα ζωικό και σώμα επουράνιο μας λέει ο απ. Παύλος στην προς τους Κορίνθιους πρώτη του επιστολή..

«...Πάσα σαρξ δεν είναι η αυτή σαρξ, αλλά άλλη μεν σαρξ των ανθρώπων, άλλη δε σαρξ των κτηνών, άλλη δε των ιχθύων και άλλη των πτηνών. Είναι και σώματα επουράνια και σώματα επίγεια· πλην άλλη μεν η δόξα των επουρανίων, άλλη δε η των επιγείων. Άλλη

δόξα είναι του ηλίου και άλλη δόξα της σελήνης και άλλη δόξα των αστέρων· διότι αστήρ διαφέρει αστέρος κατά την δόξαν. Ούτω και η ανάστασις των νεκρών. Σπείρεται εν φθορά, ανίσταται εν αφθαρσία· σπείρεται εν ατιμία, ανίσταται εν δόξη· σπείρεται εν ασθενεία, ανίσταται εν δυνάμει· σπείρεται σώμα ζωϊκόν, ανίσταται σώμα πνευματικόν. Είναι σώμα ζωϊκόν και είναι σώμα πνευματικόν. Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ έγεινεν εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν. Πλην ουχί πρώτον το πνευματικόν, αλλά το ζωϊκόν, έπειτα το πνευματικόν. Ο πρώτος άνθρωπος είναι εκ της γης χοϊκός, ο δεύτερος άνθρωπος ο Κύριος εξ ουρανού. Οποίος ο χοϊκός, τοιούτοι και οι χοϊκοί και οποίος ο επουράνιος, τοιούτοι και οι επουράνιοι· και καθώς εφορέσαμεν την εικόνα του χοϊκού, θέλομεν φορέσει και την εικόνα του επουρανίου. Τούτο δε λέγω, αδελφοί, ότι σαρξ και αίμα βασιλείαν Θεού δεν δύνανται να κληρονομήσωσιν, ουδέ η φθορά κληρονομεί την αφθαρσίαν» Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μιά στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν. Όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδυθή αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδυθή αθανασίαν, τότε θέλει γείνει ο λόγος ο γεγραμμένος· Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. Που, θάνατε, το κέντρον σου; που, άδη, η νίκη σου; το δε κέντρον του θανάτου είναι η αμαρτία και η δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. Αλλά χάρις εις τον Θεόν, όστις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χρι-

στού. Ωστε, αδελφοί μου αγαπητοί, γίνεσθε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εις το έργον του Κυρίου, γινώσκοντες ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω...» (1^η Κορ. 39-58)

Αποχαυνώθηκε, μέθυσε, αν και ζούσε ήταν νεκρός πνευματικά. Από αυτή τη νάρκωση έρχεται να τον ξυπνήσει ο Ιησούς Χριστός και πάντα σύμφωνα με τη συγκατάθεση του ανθρώπου και κατά την υπόσχεση του Πατέρα. Αυτό σημαίνει και το «ανάνηψε» της Ιατρικής επιστήμης.

Θαμπωμένη από την ανεπάντευχη αποκάλυψη, έπεφτε χωρίς καμιά επιφύλαξη στην αγκαλιά της «Αναγέννησης», άρχισε να ανανήφει. Πλημμυρισμένη από μια ανείπωτη ευτυχία δεν καλοκαταλάβαινε τι συνέβαινε γύρω της. Δεν πρόσεξε, πως μια συντροφιά Ιουδαίων κατέφτασε. Μπροστά της στεκόταν μόνον Εκείνος, ο Ένας, ο Αναμενόμενος, ο Μεσσίας!

Ο Ερχόμενος είχε έλθει. Ήταν μπροστά της μιλούσε μαζί Του, τον έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια, τον άκουγε με τα ίδια της τα αυτιά, του μιλούσε και της απαντούσε, του πρόσφερε νερό και ήπие, του ζήτησε νερό και της έδωσε ποταμούς χαράς και αγαλλίασης. Αυτός είναι άραγε και αυτή η αγαλλίαση είναι το Ζωντανό Νερό που της υποσχέθηκε; Όχι; Ίσως; Ναι;...

Αβεβαιότητες και σιγουριές, αμφιβολίες και χαρές ανεξήγητες ανεβοκατέβαιναν στο είναι της. Προς το παρόν αυτό το δυνατό ποτάμι θα σπάσει όλα τα φράγματα του Εβάλ και χωρίς κανένα ενδοιασμό θα τρέξει να πει τα χαρούμενα νέα στο χωριό της. Πρώτη θα εισπράξει τα συχαρίκια...

Και από εκείνη τη στιγμή και μετά, δεκάδες, εκατοντάδες χιλιάδες, εκατομμύρια πολύτιμες ψυχές πέφτουν μαγεμέ-

νοι στην αγκαλιά της καλοσυνάτης και απεριγράπτης ομορφιάς Αναγέννησης. Κανείς από αυτές τις ψυχές δεν μπορεί να περιγράψει τούτη την ευτυχία, τούτο το πέλαγος της χαράς και της ουράνιας ευδαιμονίας.

Εγώ είμαι ο Ερχόμενος, εγώ ο «λαλών σοι», εγώ ο κρούων την θύρα της καρδιάς σου, εγώ ο αγαπών σε έως τέλους, εγώ ο αγαπών σε με αγάπηση αιώνια, εγώ ο Σταυρωμένος για σένα, εγώ ο Αναστημένος για σένα, εγώ ο αναμένων σε... εγώ δεν αλλοιώνομαι, εγώ ο ίδιος είμαι... Εγώ ο Ερχόμενος που ήδη ήλθε για σένα και για μένα... Έλα σε Μένα... «Έλθετε προς Με πάντες» πάντες, πάντες. Πάντες!

Έψαξα να βρω την ετυμολογία της λέξης «αγάπηση» καθώς ο υπολογιστής μου δεν την αναγνώρισε και τη σημάδεψε με κόκκινο, αλλά δεν την βρήκα πουθενά. Τότε άνοιξα το λεξιλόγιο της εποχής των παιδικών μου χρόνων. Από τη θαλασσοδαρμένη και καταταλαιπωρημένη Κιβωτό των αναμνήσεων μου φτερούγισε χαρούμενο το περιστέρι ταχυδρόμος της τότε εποχής. Άνοιξα το γράμμα του ποδιού του. Δεν έγραφε «αγάπηση», έγραφε όμως δύο άλλες «αγαπητικός» και «αγαπητικά».

Ναι! Είχα αγαπητικά και ήμουν αγαπητικός τα χρόνια εκείνα. Τα μάτια με τις εκατέρωθεν συνεννοήσεις έλεγαν πολλά, πάρα πολλά, τελείως άσχετα με τις σημερινές «σχέσεις». Θεέ μου πόσο χαμηλά πέσαμε! Μας αγάπησες με «αγάπηση» αιώνια. Καταλαβαίνουμε το βαθύ νόημα της δικής σου «αγάπησης» και καταλαβαίνεις και Συ τη δική μας κρυφή «αγάπηση» και ας τη χτυπούν με κόκκινο τα κομπιούτερ της εποχής μας.

Τότε οι γονείς έλεγαν, ακόμη και για την περίοδο των αρραβώνων, πως το κορίτσι τους δεν είναι «φέτα προς δοκι-

μή», αρραβώνες και γάμος μαζί θα γίνουν. Σήμερα ζούμε την περίοδο των «σχέσεων», που τα κορίτσια γίνονται βαρέλια φέτας. Έτσι οι «συντηρητικοί» γονείς σκύβουν το κεφάλι, οι «προοδευτικοί» το αποδέχονται, λόγω των «προηγμένων» ιδεών τους και δικαιολογούν τα αδικαιολόγητα...!

Μάνα Εκκλησία της Πατρίδας μου, με ακούς; Κρατική Εκκλησία, με ακούς; Τα σήμαντρα της Αγιά-Σοφιάς σιώπησαν και με τη δική σου συνενοχή.

Το λεπτό, το ευγενικό νόημα της λέξης «αγάπηση» είναι ξένο, ανόητο, ασήμαντο. Σ' αυτό το νόημα όμως, κρύβεται κάτι το ιδιαίτερο, το λεπτό, το αγνό κρυφό, το αφανέρωτο, εκείνο το μυστικό που εκδηλώνεται μόνο με τις κρυφοματιές, τα χαμηλωμένα μάτια, το μέχρι τα αυτιά κοκκίνισμα και με τους άτακτους χτύπους της καρδιάς. Δεν περιγράφεται με λόγια, είναι η πνοή του ανέμου της καρδιάς, που όπου θέλει πνέει και την πνοή της τη ζεις, «αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και που πηγαίνει».

Γιατί μπαίνοντας στον κόσμο αγαπούμε και αγαπούμε κρυφά, αγαπητικά και όχι ερωτικά η συμφεροντολογικά; Απλά, πολύ απλά, διότι είμαστε παιδιά απονήρευτα και έξω από σαρκικές και συμφεροντολογικές σκέψεις.

Αυτή είναι και η πανέμορφη Αναγέννηση στην πνευματική της έννοια. Αυτή είναι και ο άνεμος, που όπου θέλει πνέει και τον ήχο του ακούς, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Έτσι είναι και πας όστις γεννήθηκε εκ του Πνεύματος. (Ιωάν. κεφ.3)

«...Και επάνω εις τούτο ήλθον οι μαθηταί αυτού και εθαύμασαν ότι ελάλει μετά γυναικός· ουδείς όμως είπε, Τι ζητείς; ή Τι λαλείς μετ' αυτής;...» (εδ. 27)

Ο δικός της Ιουδαίος δεν ήταν πια Ιουδαίος, ήταν ο «εν άλλη μορφή εμφανιζόμενος» στους Ιουδαίους μαθητές Του, ο Σωτήρας του κόσμου όλου.!

Δεν μπορούσαν τώρα οι Ιουδαίοι να καυχηθούν πως ήταν αποκλειστικά δικός τους ο Ιησούς, ήταν και δικός της προσωπικός Σωτήρας και Σωτήρας όλου του κόσμου. Εκείνος που τη γνώριζε από τότε που γεννήθηκε, ναι, από τότε που γλίστρησε από τα σπλάχνα της μάνας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο

Οι Μαθητές και ο Δάσκαλος

Φτάνοντας οι μαθητές είδαν τον Δάσκαλό τους να συζητά με τη γυναίκα. Απόρησαν γιατί ήταν εντελώς ασυνήθιστο ένας άνδρας και δη Ιουδαίος, να συνομιλεί με μια άγνωστη γυναίκα και μάλιστα μόνη σε μια εξοχή.

Αυτό ήταν εντελώς ασυνήθιστο εκείνα τα χρόνια. Ήταν εκτός κοινωνικής δεοντολογίας. Έπρεπε κάποιος πολύ σοβαρός λόγος να υπήρχε. Κάτι πολύ αναγκαίο, κάποια μεγάλη ανάγκη να είχε ο Δάσκαλος ή κάτι πολύ σοβαρό να συνέβαινε. Από σεβασμό όμως κανείς τους δεν τον ρώτησε τι ζητάς από τη γυναίκα, τι χρειάζεσαι ή τι συζητάς μαζί της.

Και στις μέρες μας ακόμη όταν έχουμε ορίσει κάποιο ραντεβού με γνωστό μας σε κάποιο εξοχικό μέρος και τον βρούμε να συνομιλεί με κάποια άγνωστή του και άγνωστή μας αλλοδαπή, ίσως θα τον ρωτήσουμε από περιέργεια, τι ήθελε ή τι συζητούσε με τη γυναίκα.

Οι μαθητές όμως από λεπτότητα δεν ρώτησαν. Απλά και πολύ φυσικά έστρωσαν κατάχαμα τα ιμάτιά τους και έβγαλαν από τα σακίδια τα ψώνια τους. Πάνω σ' αυτά έριξαν τα όποια τρόφιμα είχαν αγοράσει από την πόλη. Έφεραν κοντά τη στάμνα και τον κουβά της άγνωστης γυναίκας και είπαν στον Δάσκαλο, πως όλα ήταν έτοιμα.

Αγαπητή μου ψυχή, όλο αυτό το σκηνικό με ξεσηκώνει, ζηλεύω ακόμη και την προσφορά της στάμνας και του κουβά της άγνωστής μας γυναίκας. Θα ήθελα να ήταν δικά μου σύνεργα, να τα έπαιρναν οι Μαθητές και να τα έβαζαν στο

τραπέζι του Κυρίου μου... Θα ήθελα να ήμουν έστω και απλός θεατής αυτής της σκηνής.

Μήπως τα ίδια άγια συναισθήματα διακατέχουν και σένα; Αν ναι, ποτέ δεν είναι αργά. Μετάνοια και ανταπόκριση στο «διψώ» του Σταυρωμένου Σωτήρα μας. Ας Του προσφέρουμε την αληθινή και γεμάτη μετάνοια στάμνα της καρδιάς μας αν δεν το έχουμε κάνει ακόμη...

«...Αφήκε λοιπόν η γυνή την υδρίαν αυτής και υπήγεν εις την πόλιν και λέγει προς τους ανθρώπους...»

(εδ. 28)

Ο Δάσκαλος κοιτούσε προς το μέρος που είχε φύγει η γυναίκα. Δεν φαινόταν πια, είχε απομακρυνθεί. Η ματιά Του εν τούτοις και ο νους Του φαινόταν σαν να ήταν μαζί της. Κάτι παρακολουθούσε, κάτι σκεφτόταν.

Παρακολουθούσε τη γυναίκα, που είχε ήδη φτάσει στο χωριό της και χτυπούσε πόρτες ανοιχτές και κλειστές, παράθυρα κλειστά και ανοιχτά, καλούσε περαστικούς, αργόσχολους, όποιους εύρισκε μπροστά της, όλους ανεξαιρέτως,

«- Τρέξετε στο πηγάδι, να δείτε έναν Άνθρωπο που ξέρει τα πάντα για τη ζωή. Γνωρίζει όλα όσα κάνει ο κάθε άνθρωπος στη ζωή του. Γνωρίζει όχι μόνο ό,τι αφορά τη ζωή του καθενός, αλλά και το πού και το πώς πρέπει να λατρεύουμε τον Θεό. Γνωρίζει όλα όσα περιμένουμε να μάθουμε και όλα όσα πρέπει να γνωρίζουμε για τον Θεό. Ελάτε, τρέξετε στο πηγάδι, ελάτε μαζί μου! Πρέπει ο Άνθρωπος αυτός να είναι ο Μεσσίας, ο Χριστός!!!»

Η πρόσκληση ήταν γενική, για όλους τους συγχωριανούς και ευρισκομένους στην πόλη, χωρίς καμιά εξαίρεση και

είχε μέσα της και τη λεπτή γυναικεία εξυπνάδα: Ελάτε να ιδείτε «Άνθρωπο», όχι «Ιουδαίο», όπως η ίδια γνώρισε και αποκάλεσε λίγο νωρίτερα τον Ιησού Χριστό. Ήταν μια διαχρονική πρόσκληση, που ισχύει μέχρι σήμερα. Ήξερε πολύ καλά, πως αν τον αποκαλούσε Ιουδαίο, οι αντιδράσεις των συγχωριανών της δεν θα ήταν και τόσο φιλικές, όπως εξ άλλου και της ίδιας, όταν Τον ρωτούσε

«- Πώς εσύ, που είσαι Ιουδαίος, ζητάς νερό από μένα, που είμαι Σαμαρείτισσα;».

Να μια όμορφη δροσερή πηγή στην πορεία του κουρασμένου οδοιπόρου αυτής της ζωής, αλλά και του γεμάτου εκζήτηση, περιέργεια και ερωτηματικά διαβάτη της. Να ένα όμορφο πηγάδι ξεκούρασης, το πηγάδι του Ιακώβ. Η εκκλησία του Χριστού. Η τοπική μας εκκλησία, η ενορία μας είναι το πηγάδι του Ιακώβ, εκεί βρίσκεται και ο Δωρητής του Πνευματικού του Αθάνατου νερού.

Να και ο ενθουσιώδης ντελάλης του Πνευματικού νερού, η Σαμαρείτισσα αυτή η πανάξια εκπρόσωπος του «πορευθέντες». Άφησε στάμνα και κουβά στα πόδια του Κυρίου, που μεταφορικά σημαίνει «άφησε τις φροντίδες της μέρας» και έτρεξε να αναγγείλει τα χαρούμενα νέα.

Αυτό ήταν το σπουδαίο γεγονός του χωριού της. Ο Μεσσίας βρίσκονταν κουρασμένος εκ της οδοιπορίας έξω από το χωριό της! Ελάτε να ιδείτε Άνθρωπο!!!

Στα χρόνια μας οι εκκλησίες αδειάζουν. Το φρέαρ του Ιακώβ στέγνωσε, οι Σαμαρείτισσες λιγότεψαν δραματικά και ένα άλλο πηγάδι σκάφηκε, το πηγάδι του Δανιήλ, το «φρέαρ» των λεόντων, στο οποίο ρίχνονται και χάνονται πολύτιμες ψυχές. Ο Δανιήλ εκπρόσωπος του πληρώματος

της πιστής και σκλαβωμένης εκκλησίας σώθηκε, διότι ο Θεός που αγαπούσε και τον αγαπούσε ήταν Δυνατός και ικανός να τον σώσει.

Άκρως συγκινητική η στιγμή, κατά την οποία ο Βασιλιάς Δαρείος ήλθε πάνω από τον λάκκο των λεόντων και με σπασμένη φωνή φώναξε:

«- Δανιήλ, Δανιήλ δούλε του Θεού του ζώντος, ο Θεός σου τον οποίον συ λατρεύεις ακαταπαύστως, μπόρεσε να σε ελευθερώσει από τα λιοντάρια;»

«...Και ότε ήλθεν εις τον λάκκον, εφώνησε μετά φωνής κλαυθμηράς προς τον Δανιήλ· και ελάλησεν ο βασιλεύς και είπε προς τον Δανιήλ, Δανιήλ, δούλε του Θεού του ζώντος, ο Θεός σου, τον οποίον συ λατρεύεις ακαταπαύστως, ηδυνήθη να σε ελευθερώση εκ των λεόντων;...» (Δαν. 6:20)

Κατά τον ίδιο τρόπο θα σωθεί και η εκκλησία του Χριστού από τον ίδιο τον Σωτήρα της, εάν η αφοσίωση της είναι παρόμοια με του Δανιήλ. Κατά τον ίδιο τρόπο διασώζεται καθημερινά το μικρό ποίμνιο του Ιησού Χριστού αν και ζει και κινείται μέσα σε λάκκο λεόντων.

Όσο παραμένει όμως στη Γη έχει το ιερό καθήκον λατρεύοντας τον Θεό, να περιέρχεται στον κόσμο καλούσα τους πάντες να έλθουν στο Χριστό, που βρίσκεται στο πηγάδι του Ιακώβ, στην Εκκλησία και εκεί να Του προσφέρουν το πηγαδίσιο νερό της ζωής τους, για να πάρουν από τον ίδιο το Ζωντανό Πνευματικό νερό δωρεάν.

Στην εκκλησία συναντούμε τον Χριστό πριν απ' όλους, ακόμα κι' όταν όλοι απουσιάζουν.

Εδώ είναι καταπληκτική μια σημαντική λεπτομέρεια. Όταν η Σαμαρείτισσα ήλθε στο πηγάδι βρήκε τον Ιησού Μόνον, δεν βρήκε κανέναν από τους μαθητές.!

Τι μάθημα και τούτο τόσο για τα μέλη της Εκκλησίας, όσο και για τους ιθύνοντές της. Είναι φυσικό, αλλά και πολύ επικίνδυνη παγίδα το να συστήνονται πριν απ' όλα πρόσωπα δήθεν άγια ή και πραγματικά άγια, σαν δόλωμα για τη μέσω αυτών προσωπική και ατομική σωτηρία.!

Πολύ πιο επικίνδυνο είναι το να συστήνονται πρόσωπα σαν μεσίτες σωτηρίας μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Ένας είναι ο Θεός Πατέρας ένας και ο Μεσίτης μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο Άνθρωπος Ιησούς Χριστός. Τι ευλογημένη λεπτομέρεια και τούτη. Ο μόνος Άνθρωπος μεσίτης ο Γιος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός!

*«...Διότι είναι εις Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν ε-
αυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην
εν ώρισμένοις καιροίς...» (1^η Τιμ. 2:5,6)*

Αυτός και μόνον Αυτός είναι ο αίρων την αμαρτία του κόσμου. Κανείς, μα κανείς άλλος.

Η κάθε επί μέρους τοπική εκκλησία δεν είναι πνευματικό εστιατόριο που προσφέρει διάφορα φαγητά, γαρνιρισμένα με νοστιμιές της αρεσκειάς του καθενός μας.

Ένα και μοναδικό είναι το φαγητό, ο «Αμνός του Θεού», ο Ιησούς Χριστός, ένας είναι ο «Άρτος», ο Ιησούς Χριστός, ο «άζυμος» Άρτος, δηλαδή ο χωρίς την κοσμική ζύμη Άρτος, ένα είναι το «κρασί», το Τίμιο Αίμα του Ιησού Χριστού και μία η σαλάτα τα πικρά χόρτα της δοκιμασίας.

Αυτό το Πνευματικό Νερό πηγάζει από την πηγή της Αγάπης του Θεού που εκδηλώθηκε με την πλέον οδυνηρή σταύρωση του Ιησού Χριστού στον Γολγοθά. Ελάτε, ελάτε, ελάτε να ιδείτε Άνθρωπο...

«...Έλθετε να ιδήτε άνθρωπον, όστις μοι είπτε πάντα όσα έπραξα· μήπως ούτος είναι ο Χριστός;...» (εδ. 29)

Μερικοί κοντοστέκονταν, άλλοι γελούσαν, άλλοι ειρωνεύονταν, κάποιοι το σκέφτονταν, μερικοί όμως άρχισαν να τρέχουν προς το πηγάδι. Αυτούς ακολούθησαν και άλλοι και άλλοι, ώστε σε λίγο οι πρώτες παρέες βγήκαν από την πόλη τρέχοντας γεμάτοι περιέργεια προς το πηγάδι.

Αυτούς παρακολουθούσε ο Χριστός. Μια γυναίκα που δεν έχαιρε και ιδιαίτερης εκτίμησης από τους συγχωριανούς της, είχε γίνει ο πρώτος ενθουσιώδης ιεροκήρυκας του χωριού της!

«...Εξήλθον λοιπόν εκ της πόλεως και ήρχοντο προς αυτόν...» (εδ. 30)

«...Εν δε τω μεταξύ οι μαθηταί παρεκάλουν αυτόν λέγοντες· Ραββί, φάγε...» (εδ. 31)

«- Εγώ έχω φαγητό να φάω, το οποίο σεις δεν ξέρετε», τους απάντησε κάποια στιγμή.

Νοερά συνέχιζε να παρακολουθεί και να συντροφεύει όλους εκείνους, που βιαστικά έτρεχαν να Τον προλάβουν προτού φύγει. Αυτοί ήταν οι σερβιτόροι, αλλά συγχρόνως και οι φορείς του δικού Του υλικού φαγητού.

Τα ίδια αυτά άτομα ήταν και οι σημαιοφόροι όλων εκείνων, που κατά τη διάρκεια όλων των Χριστιανικών αιώνων έσπευσαν να Τον συναντήσουν από γνήσιο ενδιαφέρον ή

και από απλή περιέργεια. Είθε ανάμεσα σε αυτούς να είμαστε όλοι μας.

Ο Ιησούς Χριστός προσκαλεί τους πάντες κοντά Του χωρίς καμιά εξαίρεση. Μια κάποια αμφιταλαντευόμενη ή και ενθουσιώδης «Σαμαρίτισσα», κάποιος καλός Σαμαρείτης, κάποιος στριφνός ή καλός εργοδότης ή εργάτης θα βρεθεί στον δρόμο του καθενός μας, για να «τσαχτίσει» τον αναπτήρα του ενδιαφέροντός μας. Μετά το πάθος του Γολγοθά όλοι ελκύονται από τον Χριστό. Όλοι χωρίς καμιά εξαίρεση. Όλοι... εάν

Πάντες εάν.....

«...Και Εγώ εάν υψωθώ εκ της Γης θα ελκύσω όλους προς Εμαυτόν...» (Ιωάν. 12:32)

Αυτό το είπε ο Σωτήρας δείχνοντας τον Σταυρικό Του θάνατο, μας διαβεβαιώνει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης.

Συγκλονιστικό τούτο το «εάν» του Σωτήρα πάντων των ανθρώπων. Το είπε λίγο πριν σταυρωθεί και αμέσως μετά τα συνταρακτικά λόγια Του,

«...Τώρα η ψυχή μου είναι τεταραγμένη· και τι να είπω; Πάτερ, σώσον με εκ της ώρας ταύτης. Αλλά διά τούτο ήλθον εις την ώραν ταύτην...» (Ιων.12:27)

Σήμερα ξέρουμε πως τούτο το «εάν» έγινε ιστορικό γεγονός και συνεπώς όλοι ελκύονται προς Αυτόν. Ήταν οι μέρες που έπαιρνε «στερεά» την απόφαση να πάει μόνος Του, χωρίς καμιά ανθρώπινη ή Πατρική Του πίεση στον τόπο της Σταύρωσης, στην Ιερουσαλήμ (Λουκ.9:51). Αυτό που τον πίεζε ήταν η αγάπη Του για τη σωτηρία μου και τη δική σου σωτηρία.

«...Ουδείς αφαιρεί αυτήν απ' εμού, αλλ' εγώ βάλλω αυτήν απ' εμαυτού· εξουσίαν έχω να βάλω αυτήν και εξουσίαν έχω πάλιν να λάβω αυτήν· ταύτην την εντολήν έλαβον παρά του Πατρός μου...» (Ιωάν. 10:18)

Ναι, για να πληρώσει τα χρέη μου και τα χρέη σου και τα χρέη όλου του κόσμου με την ίδια τη ζωή Του, για να σωθείς, για να σωθώ, για να επιστρέψουμε κατά χάριν από τη γη των ακανθών και των τριβόλων στον κήπο της Εδέμ, από τη ζούγκλα των λύκων και των φιδιών στο μικρό ποίμνιο του Κυρίου μας. Από τη γη του Θανάτου και των τάφων στη χώρα της Ζωής, που θάνατος δεν υπάρχει πλέον.

«...και θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών και ο θάνατος δεν θέλει υπάρχει πλέον, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θέλουσιν υπάρχει πλέον· διότι τα πρώτα παρήλθον...»

(Αποκ. 21:4)

Βαρύ, πολύ βαρύ τούτο το τίμημα για τον Δημιουργό Πατέρα. Ασήκωτο και για τον Μονογενή Αγαπητό Του Γιο. Αγορασμένος ο αντάρτης κόσμος με το Αίμα του Ιησού Χριστού του Γιου του Θεού!

«...εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου...» (1^η Πέτρ. 1:18,19)

Αυτά δεν είναι λόγια και πράξεις ανθρώπων, είναι οδυνηρά έργα Θεού. Αληθινά χέρια και πόδια καρφώθηκαν, αληθινή πλευρά λογχίστηκε και αληθινοί απλοί και σοφοί αμαρτωλοί άνθρωποι σώθηκαν από εκείνη τη Σταύρωση. Εάν οι σταυρωτές που ομολόγησαν το «αληθινά Υιός Θεού

είναι Αυτός» ήταν ειλικρινείς και πίστεψαν, σώθηκαν εξ αιτίας του Αίματος που πισίλισε τα χέρια τους.

Από πλευράς του Σωτήρα το έργο Του «τετέλεσται» με το «Πατερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασιν τι ποιούσι.»

«...Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού φυλάττοντες τον Ιησούν, ιδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα, εφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Αληθώς Θεού Υιός ήτο ούτος...» (Μαθ. 27:54)

Με αυτά τα δεδομένα, διερωτάται ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής

«...πως ημείς θέλομεν εκφύγει, εάν αμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; ήτις αρχίσασα να λαλήται διά του Κυρίου, εβεβαιώθη εις ημάς υπό των ακουσάντων...»

(Εβρ. 2:3)

«**Εάν**»... υψωθώ,... «Όταν» υψωθώ... Σταυρωθώ.!

Τι θα επικρατούσε τελικά στη φουρτουνιασμένη ψυχή του Υιού του Ανθρώπου; Ποια θα ήταν η τελική, οριστική απόφαση;

«...Και ότε συνεπληρούντο αι ημέραι διά να αναληφθή, τότε αυτός έκαμε στερεά απόφαση να υπάγει εις Ιερουσαλήμ...» (Λουκ. 9:51)

Σε ποια χρονική στιγμή να τοποθετήσουμε αυτό το φοβερό «εάν» και σε ποιά την «στερεά απόφαση»; Δεν υπάρχει άλλη απάντηση από εκείνη των πειρασμών της ερήμου. Ναι, το

«...Αφού ετελείωσε πάντα πειρασμόν ο διάβολος, απεμακρύνθη απ' μέχρι καιρού...» (Λουκ. 4:13)

Κάθε μέρα πειραζόταν ο Κύριος και κάθε μέρα προσευχόταν.

Ποτέ δεν σταματάει ο Πειρασμός να πειράζει και να στήνει παγίδες. Ακόμη και στη Γεσθημανή, ακόμη και πάνω στον Σταυρό, ο Πειρασμός δεν Τον άφησε ήσυχο. Οι Μαθητές κοιμήθηκαν, όταν ο ιδρώτας Του έγινε σταγόνες αίματος και λίγο αργότερα επέστρεψαν εις τα ίδια, εγκαταλείποντάς Τον.

Τι να περιείχε άραγε εκείνο το ποτήρι; Τι ωδίνες και αγωνίες του Σταυρού ή τις υποσχέσεις του Πονηρού περί βασιλείας στα παραδομένα σε αυτόν έθνη; Ερωτήματα που μόνο οι δικοί Του έχουν και που μόνο οι δικοί Του θα μάθουν την όποια απάντηση. Φοβερές μέρες και ώρες δοκιμασίας και μάχες δοκιμασίας. Δοκιμάστηκε ακόμη και από τους κατά-δικούς Του μέχρι την τελευταία Του στιγμή.

Το «*ουκ οίδα τον άνθρωπο*» έριξε βαριά σκιά πάνω στο

«...Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού του Ζωντος...»

(Λουκ. 16:16)

Η πέτρα της όμορφης ομολογίας έγινε θρύψαλα από το σφυρί του «*ουκ οίδα τον άνθρωπο*».

«...Πειρασθείς, όμως ο Χριστός δύναται να βοηθήσει τους πειραζομένους...» (Εβρ. 2:18)

Πόση ψυχολογική τρικυμία υπήρχε στην καρδιά του Σωτήρα μας!..

Αυτό το «*τεταραγμένη*» μου θυμίζει την ταλαιπωρία κατά τις φουρτουνιασμένες μέρες των ωκεανών. Αυτή την εγγραφή κάναμε στο ημερολόγιο του πλοίου στις ανάλογες περιπτώσεις, «*θάλασσα λίαν τεταραγμένη*». Και αμέσως μετά ο Σωτήρας απευθύνεται κατ ευθείαν στον Πατέρα Του και τώρα πλέον και δικό μας Πατέρα. Πατέρα δόξασε το όνομά σου»!

«...Πάτερ δόξασόν Σου το όνομα...» (Ιωάν. 12:28)

Προσευχή! Να η προσφυγή και επίκληση, ακόμα και του Υιού του Ανθρώπου στις όποιες δοκιμασίες Του.

Τι μάθημα και τούτο για σένα και για μένα κατά τις φουρτουνιασμένες μέρες και μήνες και κάποτε, κάποτε χρόνια ολόκληρα, της προσωρινής τούτης ζωής μας.

«- Πατέρα μέσα από αυτή τη δοκιμασία μου, μέσα από αυτό το τούνελ δόξασε το όνομά Σου. (Όχι το δικό μου..!)»

Είναι και αυτό μια προσωπική μας εμπειρία. Οσάκις βρεθούμε σε «τοίχο» απελπισίας μια λέξη βγαίνει από τα σπλάχνα μας. «Πατέρα»; «Κύριε»; Και προτού να Του εκθέσουμε το πρόβλημα μας, Εκείνος το ξέρει και ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγαίνει από τα στήθη μας.

Άμεση, δυνατή και ενώπιον μαρτύρων η απάντηση του Πατέρα σε τούτο το φοβερό «εάν» του Γιου Του, μέσα στη θύελλα που μάστιζε την τεταραγμένη ψυχή Του.

«...Ήλθε λοιπόν φωνή εκ του Ουρανού και εδόξασα και πάλιν θα δοξάσω...» (Ιωάν. 12:28)

Τί απάντηση! Τί δοκιμασία υποταγής του Γιου στον Πατέρα! Τί πιστότητα! Τί εμπιστοσύνη!

«- Δόξασε το όνομά Σου Πατέρα!»

Αυτή η φωνή! Αυτός ο αναστεναγμός της ανακούφισής μας! Αυτή η Πατρική απάντηση του Θεού στα γιατί της απορίας μας και στο απλωμένο μας χέρι προς τον Ιησού Χριστό, συνοδευόμενο από το «σώσε με» του Πέτρου, που βυθιζόταν στη λίμνη!

Προσωπικά ξέρω και εσύ που διαβάζεις αυτά τα λόγια, ξέρεις πολύ καλά το βαθύ τους νόημα, αν βεβαίως γνωρίζω και γνωρίζεις προσωπικά Εκείνον, εάν έχεις και εάν έχω

γεννηθεί άνωθεν... Μόνο αυτοί ξέρουν, οι άλλοι αναζητούν σε ψυχολόγους, ψυχιάτρους, καφετζούδες, ακόμη και απόκρυφες σκοτεινές δυνάμεις τις απαντήσεις τους. Να λοιπόν και η άμεση απάντηση του Πατέρα στον Αγαπητό Του Γιό «και εδόξασα και πάλι θα δοξάσω».

Ο παριστάμενος όχλος άκουσε τη φωνή που ήλθε από τον Ουρανό, αλλά δεν κατάλαβε τίποτα. Μερικοί έλεγαν πως ήταν βροντή. Αλλά βροντή με καθαρό ουρανό δεν γίνεται, είπαν άλλοι, κάποιος Άγγελος πρέπει να Του μίλησε.

Τι όμορφα μαθήματα για τα πιστά παιδιά του Θεού! Ζω-ντανές εμπειρίες. Πόσες φορές δεν βρεθήκαμε σε φουρ-τουνιασμένες μέρες! Πόσες φορές δεν μας βασάνισε κά-ποιο «εάν» μιας κάποιας αμφιβολίας μας ως προς το θέ-λημα του Θεού.

«Το θέλει αυτό ο Θεός;»

Θέλει αυτό το κέρδος της εργασίας μου;

Θέλει αυτό το εξαντλητικό παζάρι στις αγορές μου;

Θέλει αυτό το είδος των αντιδράσεών μου;

Θέλει αυτή τη συμπεριφορά μου;

Θέλει να γίνομαι στόχος εκμετάλλευσης;

«- Τι θέλεις Κύριε;»

Και η απάντησή Του γλυκιά ήρεμη, σίγουρη και πάντα η ίδια με χίλιες λέξεις στις χίλιες γλώσσες της.

«- Το ξέρεις, Αλέκο.!»

«- Με ξέρεις με το όνομά μου; Τι έκπληξη και τούτη!»

«- Επί των παλαμών Μου σε έχω χαράξει, γιατί Με ρωτάς; Δεν είσαι πια μέσα στον όχλο τον παρεστώτα, ούτε και ανάμεσα σε αυτούς που παίρνουν αμφίβολες απαντήσεις από έναν κάποιον Άγγελο της αρεσκείας τους. Είσαι ανά-

μεσα στους δικούς Μου μαθητές, που άκουσαν καθαρά τη φωνή του Πατέρα Μου και Πατέρα σου. Σταυρός, Γολγοθάς, Αλέκο! Υψώθηκα! Αυτό δεν είναι το δοκιμαστήριο της πίστης σου; Δεν το έμαθες ακόμη;»

Τι απάντηση και τούτη! Τι «στρογγυλό τραπέζι» ανάμεσα σε Άπειρο Δημιουργό και ασήμαντο δημιούργημα!

«...Ο όχλος λοιπόν ο παρεστώς και ακούσας έλεγεν ότι έγεινε βροντή· άλλοι έλεγον· Άγγελος ελάλησε προς αυτόν. Απεκρίθη ο Ιησούς και είπεν· Η φωνή αύτη δεν έγεινε δι' εμέ, αλλά διά σας. Τώρα είναι κρίσις του κόσμου τούτου, τώρα ο άρχων του κόσμου τούτου θέλει εκβληθή έξω. Και εγώ εάν υψωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πάντας προς εμαυτόν. Τούτο δε έλεγε, δεικνύων με ποίον θάνατον έμελλε να αποθάνη.» (Ιωάν. 12 :29-33)

«**Εάν**»! Τι κρύβεται τέλος πάντων σε τούτο τον τόσο μικρό υποθετικό σύνδεσμο; Δεν χρησιμοποιεί τον χρονικό «**όταν**» υψωθώ, που απαιτεί συγκεκριμένες συνθήκες για να επιτελεστεί ένα προαποφασισμένο συμβάν στο μέλλον, αλλά «**εάν**» υψωθώ. Δεν ήταν λοιπόν σίγουρη η σταύρωση;

Απ' ό,τι μπορεί να συμπεράνει κανείς όχι. Αυτό το «**εάν**» είναι στην πραγματικότητα το πεδίο πάλης του σκληρού αγώνα του Υιού του Ανθρώπου με τις κοσμικές σκοτεινές δυνάμεις, οι οποίες ακόμη και κατά την αγωνία του Σταυρού Τον προέτρεπαν να κατεβεί απ' αυτόν.

«...Σώσον σεαυτόν και κατέβα από του σταυρού...»

(Μαρκ. 15:30)

Εάν είσαι Γιος του Θεού, κατέβα από τον Σταυρό...!

Ήταν λοιπόν στην απόλυτη ελευθερία Του, σαν Υιός Ανθρώπου, μέχρι τις τελευταίες Του στιγμές να δεχτεί τον Σταυρό για χάρη μας ή να τον αρνηθεί.

*«...Καγώ **εάν** υψωθώ εκ της γης, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν...» (Ιωάν. 12:32)*

«**Εάν**» υψωθώ εκ της Γης..! Δοκιμασία του Χριστού μέχρι την τελευταία στιγμή, ακόμη και πάνω στον Σταυρό θα Τον προκαλέσει ο Πονηρός.

Χίλιες φορές καλύτερα θα ήταν για τον Υιό να είχε πάρει από τον Πατέρα αδιαπραγμάτευτη τη διαταγή:

«Πήγαινε να πληρώσεις.!»

Όμως δεν ήταν τέτοια. Η πλήρης ελευθερία του Κυρίου μας καταγράφεται ολοκάθαρα από τον ευαγγελιστή Ιωάννη:

«... Διά τούτο ο Πατήρ με αγαπά, διότι εγώ βάλλω την ψυχήν μου, διά να λάβω αυτήν πάλιν. Ουδείς αφαιρεί αυτήν απ' εμού, αλλ' εγώ βάλλω αυτήν απ' εμαυτού· εξουσίαν έχω να βάλω αυτήν, και εξουσίαν έχω πάλιν να λάβω αυτήν· ταύτην την εντολήν έλαβον παρά του Πατρός μου.» (Ιωαν. 10:17,18)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Μαθητές και Δάσκαλος τρώγοντες

Συμβαίνει στη ζωή μας να έχουμε κάτι πολύ σημαντικό να κάνουμε. Τόσο σημαντικό, που δεν υποκύπτουμε στα παρακάλια των δικών μας ας πούμε, για φαγητό.

«- Τώρα έχω δουλειά», απαντούμε, «αυτή η δουλειά είναι το ψωμί μας.»

Άπειρες φορές παραλληλίζουμε τη δουλειά μας με το ψωμί μας, με το φαγητό μας. Ο απ. Παύλος το τονίζει στους Θεσσαλονικείς:

*«...Εάν τις δεν θέλει να εργάζεται, μηδέ ας τρώγει...»
(2^α Θεσσ. 3:10)*

Μέσα σε αυτό το πνεύμα ήταν και η απάντηση του Δασκάλου στους Μαθητές.

«- Εγώ έχω φαγητό να φάω, το οποίο σεις δεν ξέρετε»
(εδ. 32)

Ποιό ήταν το φαγητό που θα έτρωγε και το οποίο δεν γνώριζαν οι Μαθητές; Αυτό διερωτόντουσαν και κοίταζαν ο ένας τον άλλον. Μήπως κάποιος του το είχε φέρει την ώρα που αυτοί απουσίαζαν; Μήπως ίσως κάποιος του υποσχέθηκε πως θα Του έφερνε και τον περίμενε; Μήπως η γυναίκα που είχε φύγει τόσο βιαστικά θα Του έφερνε κάτι ξεχωριστό; Ήταν προσκολλημένοι στα υλικά φαγητά. Έριξαν μια ματιά γύρω τους, αλλά ούτε φαγητό έβλεπαν, ούτε και κάποιος φαινόταν να έρχεται προσκομίζοντας κάτι.

«...Έλεγον λοιπόν οι μαθηταί προ αλλήλους, μήπως τις έφερε προς Αυτόν να φάγη;...» (εδ. 33)

Ο Δάσκαλός τους δεν τους άφησε να περιμένουν πολύ, σκεφτόμενους για το ποιο ήταν το φαγητό Του και ποιος

θα Του το έφερνε. Άλλο ήταν το νόημα και το είδος του δικού Του φαγητού.

Από πολύ μικρά παιδιά ακούσαμε τους γονείς μας να μας προτρέπουν στα διαβάσματά μας τονίζοντας, πως αν δεν μάθουμε γράμματα θα πεινάσουμε. Με αυτόν τον τρόπο οι γονείς συνδύαζαν την εργασία μας με το φαγητό μας.

Θυμάμαι ακόμα τα λόγια του πατέρα μου στο τέλος του σχολικού έτους, όταν παραπονιόμασταν πως μας αδίκησαν οι δάσκαλοι και αργότερα οι καθηγητές στη βαθμολογία.

«- Κατά που δουλέψατε», μας έλεγε «πληρωθήκατε. Δεν φταίνει οι δάσκαλοι».

Η δουλειά μας σαν παιδιά που ήμασταν, ήταν πρώτα να διαβάζουμε τα μαθήματά μας και όταν τελειώναμε το διάβασμα να παίζουμε στη γειτονιά. Αυτό δεν το καταλαβαίναμε τότε. Το καταλάβαμε όταν πια μεγαλώσαμε και βγήκαμε στη ζωή, τότε που ήταν αργά ή χρειάστηκε πολύς κόπος για να συμπληρώσουμε τις ελλείψεις μας.

Από την άποψη αυτή λοιπόν, το φαγητό μας στηρίζεται στην εργασία μας, αυτή είναι το ψωμί μας. Για την απόκτηση και την ποιότητα του ψωμιού μας φροντίζουμε σε όλη μας τη ζωή. Χάνοντας τη δουλειά μας χάνουμε και το ψωμί μας. Μεταφορικά λέμε πως πεινάμε.

Η δουλειά ήταν το φαγητό που εννοούσε ο Δάσκαλος. Εσείς Μαθητές μου, μπορείτε να τρώτε αυτά που φέρατε. Το δικό Μου όμως φαγητό είναι διαφορετικό, είναι να κάνω το θέλημα του Πατέρα Μου και να τελειώσω το έργο Του.

Το «θέλημα» και το «Έργο» του Πατέρα, ήταν το φαγητό του Δασκάλου»

«...Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς· Το εμόν φαγητόν είναι να πράττω το θέλημα του πέμψαντός με και να τελειώσω το έργον αυτού...» (εδ. 34)

Ποιο λοιπόν ήταν και είναι το «θέλημα» του Πατέρα και πιο το «έργο» Του;

Ο Δάσκαλος το τονίζει κατ' επανάληψη και μερικές φορές μπροστά στους εκάστοτε λίγους ή και περισσότερους ακροατές Του. Ερχόμενος εδώ στη Γη, δεν ήλθε εκ θελήματος ανδρός ή γυναικός, όπως ήλθε και έρχεται το σύνολον της ανθρωπότητας.

Ο Ιησούς ήλθε από το περιβάλλον του Ουράνιου κόσμου. Έγινε Πρέσβης ενός ανώτερου κόσμου, του κόσμου του Ουρανού, του οποίου Βασιλιάς είναι ο Πατέρας Του και Αυτός είναι Εκείνος, δια του Οποίου τα πάντα έγιναν. Αυτός ο Πατέρας Τον έστειλε στη Γη για να σηκώσει στους ώμους Του ένα βαρύ ακάθαρτο φορτίο, άγνωστο στην Ουράνια Πατρίδα.

Όταν ο Θεός Πατέρας είπε στον Αδάμ να μην φάει από το δένδρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού, πρέπει να εννοούσε και αυτή την πλευρά. Θα γνώριζε την ακαθαρσία της αμαρτίας, από την οποία και θα λερωνόταν.

Το καλό και το κακό στη γενική του έννοια το γνώριζε ο Αδάμ. Γνώριζε πχ. πως ήταν κακό να παρακούσει την εντολή του Θεού και καλό να συμμορφωθεί με αυτήν. Η παρακοή έφερε την αποστασία και την αποπομπή του από τον Παράδεισο. Ο Αδάμ τώρα «γνώρισε» στο πετσί του, με την έννοια του «γεύτηκε» το καλό και το κακό. Ο πανέμορφος Πλανήτης Γη λερώθηκε, αγρίεψε και το ανθρώπινο αίμα θα λέρωνε στο εξής τον δρόμο της στο Διάστημα. Τα δύ-

σοσμα πνευματικά απόβλητά της ντρόπιαζαν την καθαρότητα της Υλικής Δημιουργίας.

Δεν είχε πλαστοουργήσει έτσι τη γη ο Πατέρας Δημιουργός. Όταν την παρέδωσε στον Άνθρωπο, όλα ήσαν «καλά λίαν», πανέμορφα. Προσπάθησε δε στη συνέχεια και μάλιστα κατ' επανάληψη με το καλό και με τις κυρώσεις να επαναφέρει τον Άνθρωπο στον σωστό δρόμο, αλλά μάταια. Έστειλε προφήτες, έστειλε σοφούς, έστειλε ευλογίες, έστειλε δοκιμασίες. Κανένα αποτέλεσμα.

Μετά από μικρή περίοδο ανάκαμψης και επιστροφής σε κάποιον πιο σωστό δρόμο, άρχιζαν και πάλι τα ίδια και χειρότερα. Έστειλε κατακλυσμούς, έστειλε φωτιές, έστειλε παρακάλια, νόμους και νουθεσίες, τίποτα δεν γινόταν. Κάποτε ασχολήθηκε επισταμένως με το πρόβλημα της Γης. Έσκυψε πάνω στην αγαπημένη Του έμψυχη Γη, ζωντανή Γη, στη Γη που είχε δώσει την ανάσα Του για να ιδεί αν υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος, μόνον ένας, που να Τον εκζητεί, να Τον αναζητά επίμονα και προσεκτικά, αλλά δεν υπήρξε κανένας! Ούτε ένας άνθρωπος. Η αφροσύνη δέσποζε σε όλη την ανθρωπότητα...

«...Είπεν ο άφρων εν τη καρδία αυτού, δεν υπάρχει Θεός. Διεφθάρησαν και έγειναν βδελυροί διά την ανομίαν· δεν υπάρχει πράττων αγαθόν. Ο Θεός εξ ουρανού διέκυψεν επί τους υιούς των ανθρώπων, διά να ίδη εάν ήναι τις έχων σύνεσιν, εκζητών τον Θεόν. Πάντες εξέκλιναν· ομού εξηχρειώθησαν· δεν υπάρχει πράττων αγαθόν, δεν υπάρχει ουδέ εις...» (Ψαλμ. 53)

«...εζήτησα μεταξύ αυτών άνδρα, όστις να ανεγείρη το περίφραγμα και να σταθή εν τη χαλάστρα ενώπιόν

μου υπέρ της γης, διά να μη εξολοθρεύσω αυτήν· και δεν εύρηκα...» (Ιεζ. 22:30)

Γιατί όλα αυτά, γιατί όλη αυτή η προσπάθεια και επιμονή του Πλάστη Δημιουργού; Μία μόνο απάντηση υπάρχει και αυτή είναι η μητέρα της Δημιουργίας, η καρδιά του Πλάστη, Ναι, είναι η πάναγνη Γενεσιουργός «Αγάπη». Ο Θεός αγαπά τον κόσμο και δεν θέλει να χαθεί κανείς. Θέλει όλοι να μεταμεληθούν και να επιστρέψουν στον σωστό δρόμο. Κι' αυτό για το δικό τους όφελος πριν από όλα.

Στην επίμονη αυτή προσπάθεια του Θεού πάρηκε η μεγάλη απόφαση της πλέον επίσημης, αλλά και οδυνηρής Του «Αποστολής». Αυτός δια του Οποίου τα πάντα «εγένετο», ο Μονογενής Υιός του Θεού θα κατέβαινε στην επαναστατημένη Γη.

Ο εν μορφή Θεού υπάρχων Αγαπητός Γιος Του θα κατέβαινε στο πλανήτη Γη με μορφή Ανθρώπου. Σαν Πρέσβης της Ουράνιας Πατρίδας Του θα υποτάσσονταν στους Γήινους νόμους και Γήινες συνθήκες ζωής, θα δίδασκε με παραβολές και παραδείγματα, ώστε δια της Αγάπης και μόνον θα διακήρυττε Γενική Αμνηστία και Ειρήνη επί Γης για μια ορισμένη χρονική περίοδο. Αυτό πήγαζε από την αγαθή προαίρεση του Θεού τη λεγομένη «ευδοκία Θεού».

Σε περιόδους εμφυλίων κυρίως συρράξεων προσκαλούνται οι στασιαστές εντός ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος, να κατεβούν από τα βουνά, να παραδώσουν τα όπλα τους και σαν αντάλλαγμα θα παραγραφούν τα όποια αδικήματά τους ή και θα τύχουν ευνοϊκής αντιμετώπισης. Πέραν αυτής της χρονικής περιόδου χάριτος, δεν θα υπάρξει έλεος για τους στασιαστές.

Σε τέτοιες περιπτώσεις ο διαμεσολαβητής προσέρχεται στους επαναστάτες κρατώντας «κλάδο ελαίας». Κατά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο της ιδιαίτερης πατρίδας μου στις περιόδους αμνηστίας, οι κληρικοί ανέβαιναν στα βουνά κρατώντας με το ένα τους χέρι το ιερό Ευαγγέλιο και με το άλλο τον Σταυρό, αναζητώντας τους επαναστάτες προκειμένου να τους αναγγείλουν την αμνήστευσή τους. Κάτι ανάλογο συνέβη και στην περίπτωση της ενανθρώπισης του Υιού του Θεού.

Ο Πατέρας Του χρίοντάς Τον με το Πνεύμα Του τον έστειλε στη Γη για να μεταφέρει καλές αγγελίες στους πνευματικά και υλικά φτωχούς, να γιατρέψει τους πνευματικά, ψυχικά και σωματικά απελπισμένους και απογοητευμένους, να κηρύξει ελευθερία στους αιχμαλώτους. Να ξεκλειδώσει και να ανοίξει τις θύρες της φυλακής τους και να κηρύξει την καλοδεχούμενη από τον Πατέρα χρονική περίοδο χάριτος, καθώς και την Ημέρα εκδικήσεως για τους αμετανόητους στασιαστές.

Αυτό ήταν το θέλημα του Πατέρα και αυτό εκπληρώθηκε στο πρόσωπο του Γιου Του, του Ιησού Χριστού.

Σαν Άνθρωπος διακήρυξε μέσα στη Συναγωγή της Ναζαρέτ:

«...Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε διά να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· με απέστειλε διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους· διά να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου και ημέραν εκδικήσεως του Θεού ημών· διά να παρηγορήσω πάντας τους πενθούντας...» (Ησ. 61:1-2)

Έτσι κατέβηκε ο Γιος του Θεού κρατώντας την αγαθή Προαίρεση του Πατέρα Του στο ένα Του χέρι και την Ειρήνη Του στο άλλο. Το συνολικό κόστος της όλης ζημιάς που έκαναν οι στασιαστές θα αναλάμβανε να πληρώσει ο ίδιος στον Πατέρα Του. Και αυτό ήταν ο Σταυρός Του. Οι εκατέρωθεν εγγυήσεις αυτής της διαμεσολάβησης θα ήταν Σταυρικός θάνατος εκ μέρους του Υιού του Θεού και ειλικρινής μετάνοια εκ μέρους του Ανθρώπου. Μια νέα σελίδα στην ανθρώπινη ιστορία θα γραφόταν. Ο Πατέρας πήρε την οδυνηρή απόφαση και ο Γιος την αποδέχτηκε. Οι πολλές τυπικές και κάποτε υποκριτικές θυσίες ζώων είχαν γίνει βάρος και το θυμίαμα ήταν βδελυρό. Αποδείχτηκε πως ήταν αδύνατο οι θυσίες των ζώων να αφαιρέσουν αμαρτίες.

«...διότι αδύνατον είναι αίμα τούτων και τράγων να αφαιρή αμαρτίας. Διά τούτο εισερχόμενος εις τον κόσμον, λέγει· Θυσίαν και προσφοράν δεν ηθέλησας, αλλ' ητοιμάσας εις εμέ σώμα· εις ολοκαυτώματα και προσφοράς περί αμαρτίας δεν ευηρεστήθης· τότε είπον· Ιδού, έρχομαι, εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί εμού, διά να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου...»

(Εβρ. 10:4-7)

Έτσι ο Γιος του Θεού κατέβηκε στη Γη ενσαρκωθείς δια Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου.

«...όστις εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν, αλλ' εαυτόν εκένωσε λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους...» (Φιλ. 2:6-7)

Κυκλοφορώντας τώρα στον πλανήτη Γη σαν Υιός Ανθρώπου, ο Υιός του Θεού διακήρυττε το μέγα μυστήριο της Δημιουργίας ενός νέου Έθνους Ανθρώπων από νέους αν-

θρώπους προερχόμενους από το ήδη υπάρχον ανθρώπινο γένος. Το Αδαμικό έθνος ευρισκόμενο σε πνευματική καταστολή λόγω της παρακοής του, θα ελάμβανε τώρα μια νέα έκχυση της Πνοής του Θεού, μέσω του Ιησού Χριστού δια της πίστεως. Η ανάνηψη του νεκρού πνευματικά ανθρώπου θα γινόταν μέσω του Ιησού Χριστού ως Ανθρώπου, ως νέου Αδάμ.

Όλο το ανθρώπινο γένος παραχωρήθηκε τώρα στον Υιό του Ανθρώπου με την ιδιότητα του Σωτήρα, πάντα όμως υπό την προϋπόθεση της μη παραβίασης της ελευθερίας του ανθρώπου.

Ο Ιησούς Χριστός δεν ήλθε στη Γη σαν Καταπατητής και Δεσπότης της ανθρώπινης ελευθερίας. Δεν αναγκάζει κανένα άνθρωπο να Τον ακολουθήσει στον δρόμο της Σωτηρίας. Δεν ήρθε σε τούτη τη φάση της ιστορίας του ανθρώπου για να κρίνει τον άνθρωπο, αλλά για να τον σώσει.

«...Επειδή δεν απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον διά να κρίνη τον κόσμον, αλλά διά να σωθή ο κόσμος δι' αυτού...» (Ιωάν. 3:17)

Το θέλημα του Πατέρα

«...Τούτο δε είναι το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός, παν ο, τι μοι έδωκε να μη απολέσω ουδέν εξ αυτού, αλλά να αναστήσω αυτό εν τη εσχάτη ημέρα. Και τούτο είναι το θέλημα του πέμψαντός με, πας όστις βλέπει τον Υιόν και πιστεύει εις αυτόν να έχη ζωήν αιώνιον και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα» (Ιωάν. 6:39-40)

Και τι δεν θέλει;

Δεν θέλει να χαθούν μερικοί, θέλει όλοι να σωθούν.

«...Μακροθυμεί εις ημάς, μη θέλων να απωλεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις ματάνοιαν...»

(2^α Πέτρου 3:9)

Ποιό είναι το έργο του Πατέρα;

Την απάντηση μας τη δίνει ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς.

«...Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς, τούτο είναι το έργον του Θεού, να πιστεύσητε εις τούτον τον οποίον Εκείνος απέστειλε...» (Ιωάν. 6:29)

Ο Δάσκαλος στράφηκε και πάλι προς τους Μαθητές Του, λέγοντάς τους:

«- Τώρα μόλις λέγατε, πως τέσσερις μήνες ακόμη και έρχεται ο θερισμός, το καλοκαίρι. Νάτο όμως έφτασε! Για σηκώστε το μάτια σας και ιδείτε! Τα χωράφια είναι ήδη έτοιμα για το θερισμό!»

«...Δεν λέγετε σεις ότι τέσσαρες μήνες είναι έτι και ο θερισμός έρχεται; Ιδού, σας λέγω, υψώσατε τους οφθαλμούς σας και ιδετε τα χωράφια, ότι είναι ήδη λευκά προς θερισμό...» (εδ. 35)

Οι μαθητές στράφηκαν προς την κατεύθυνση που ο Δάσκαλος τους παρότρυνε να κοιτάξουν. Ένα μπουλούκι Σαμαρειτών κατάφτανε. Αυτοί λοιπόν έφερναν το φαγητό του Δασκάλου τους; Αλλά ο Δάσκαλος, τους ονόμαζε χωράφια έτοιμα προς θερισμό. Δεν ήξεραν τι να υποθέσουν.

Κάποιος θυμήθηκε αυτό που οι ίδιοι έκαναν όταν πείνασαν. Ήταν τότε που βαδίζοντας με τον Δάσκαλο και τους συμμαθητές του άπλωσε το χέρι του απέκοψε μερικά στάχυα, τα έτριψε στις παλάμες του, φύσηξε το άχυρο και έ-

φαγε τον καρπό. Αλλά τούτα τα λόγια κάτι άλλο υπονοούσαν και ο Δάσκαλος, που κατάλαβε το πρόβλημά τους έγινε πιο σαφής.

Όποιος θερίζει παίρνει μισθό και μαζεύει καρπό όχι για τούτη τη ζωή, αλλά για την αιώνια. Κατ' αυτόν τον τρόπο χαίρονται μαζί και αυτός που σπέρνει και αυτός που θερίζει.

Τώρα κάτι άρχισαν όλοι τους να καταλαβαίνουν. Ναι, αυτοί οι Σαμαρείτες ήταν τα χωράφια και μέσα στις καρδιές τους κάποιος είχε ρίξει τον σπόρο της αιώνιας ζωής, τον είχαν ποτίσει, ξεβοτανίσει και τώρα είχε αυξηθεί και ήταν έτοιμος προς θερισμό. Κάποιοι έπρεπε να θερίσουν τα ώριμα στάχυα. Δεν ήταν οι ίδιοι στάχυα, ήταν απλά τα χωράφια μέσα στα οποία υπήρχαν τα σπαρτά που τώρα ήταν έτοιμα προς θερισμό. Σε αυτά τα στάχυα υπήρχε ο πολυτίμος καρπός του σταριού.

Θερισμός είναι η αποκοπή και το επιμελημένο ξεχώρισμα των ώριμων και καρπερών σταχυών από τα υπόλοιπα ζιζάνια, που είχαν και αυτά αναπτυχθεί στο χωράφι.

Αυτά τα χωράφια έπρεπε τώρα να τα τρίψουν στα χέρια τους, δια της διδασκαλίας, να φυσήξουν το οποιοδήποτε άχυρο, προσέχοντας μήπως αυτό κολλήσει πάνω τους και τον καρπό να τον παραδώσουν στον Δάσκαλο, ο οποίος θα ξεχώριζε τον μεστωμένο από τον κούφιο και θα τον αποθήκευε στις αποθήκες του Ουρανού, για να τον χαρούν σε μια αιώνια ζωή, μαζί με όλους εκείνους που προηγήθηκαν στη σπορά, στο πότισμα, στο ξεβοτάνισμα, στο αλώνισμα, στο λίκνισμα, στη μεταφορά του καλού καρπού.

Ας μας αξιώσει ο Θεός να γίνουμε συμμετοχοί σε τούτη την υπέροχη διαδικασία του θελήματος του Θεού, σαν σπορείς, σαν ποτιστές, σαν ξεβοτανιστές, σαν θεριστές σαν χωράφια προετοιμασμένα για τούτες τις διαδικασίες του ουρανού...

Σε τούτη την τωρινή διαδικασία θα έπαιρναν μέρος όλες οι προαναφερόμενες κατηγορίες, από τη σπορά μέχρι και τον θερισμό. Οι Πατέρες είχαν σπείρει κάποτε τον καλό σπόρο, οι μετέπειτα τον ξεβοτάνιζαν, τον πότιζαν, ο Κύριος τον ζωντάνευε με τις κατά διαστήματα επεμβάσεις Του μέσω των προφητών και του Αγίου Πνεύματος, η δε Σαμαρείτισσα όντας και η ίδια ώριμο στάχυ, έγειρε το κεφάλι της δίνοντας το μήνυμα του θερισμού στους συγχωριανούς της.

Οδηγημένη από τις πνοές του Αγίου Πνεύματος έγινε ντελάλης της άφιξης του Γεωργού. Ο Ιουδαίος που βρισκόταν στο πηγάδι του χωριού τους ήταν ο Μεσσίας! Αυτός ήταν Εκείνος

«... Όστις κρατεί το πτυάριον εν τη χειρί αυτού και θέλει διακαθαρίσει το αλώνιον αυτού και θέλει συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω...» (Ματθ. 3:12)

Τώρα η Σαμαρείτισσα εργαζόταν με ενθουσιασμό και χωρίς εξαναγκασμό. Θησαύριζε στον Ουρανό, έβγαζε το «ψωμί» της Ουράνιας διαμονής της, έκανε με ζηλευτή προθυμία το θέλημα του Γιου του Θεού χωρίς καν να έχει συνειδητοποιήσει αυτό που έκανε! Το έκανε αυθόρμητα, πηγαία επαναστατικά στα ριζά του όρους της κατάρας του όρους Εβάλ. Προάγγελος της θαρραλέας στάσης του απ. Πέτρου της Πεντηκοστής όταν στάθηκε μέσα στη σφηκοφωλιά των σταυρωτών του Δασκάλου του και τους βρο-

ντοφώναξε «εσείς σταυρώσατε τον Κύριο και Χριστό του Θεού».

«...Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός Κύριον και Χριστόν έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε...»

(Πράξεις 2:36)

Αυτό είναι, ήταν και θα πρέπει να είναι το κύριο μήνυμα του πιστού Χριστιανού σε ένα κόσμο αποστάτη, απίστων, αρνητών αγνοούντων εξ αμελείας ή και εν γνώσει τους το θέλημα και το έργο του Θεού.

Η κύρια και καίρια απασχόληση του κάθε πιστού Χριστιανού είναι οδοιπορική και όχι καθιστική ή αναχωρητική, με απόσυρση σε κάποιο ερημικό μέρος – ησυχαστήριο.

Αυτό το τελευταίο είναι βεβαίως απαραίτητο, τόσο σαν προετοιμασία του «πορευθέντες», όσο και σαν μαθήτευση των συνταξιοδοτηθέντων οδοιπόρων υπέρ των νυν αγωνιζόμενων τον καλόν αγώνα της πίστης. Αυτή πρέπει να είναι η κύρια απασχόληση του κάθε Χριστιανού. Προετοιμασία με προσευχή, δράση με προσευχή και «σύνταξη» με προσευχή.

Πορευθέντες λοιπόν, ας σταματήσουμε στα σταυροδρόμια, ας χτυπήσουμε πόρτες, ας μπούμε σε καλύβες, σε Παλάτια, σε ερήμους, σε ζούγκλες, παντού, σε όλη την οικουμένη για να κηρύξουμε το ευαγγέλιο, να μάθει ο κόσμος για το σωτήριο έργο του Γιου του Θεού. Ας φέρουμε στο αλώνι Του κάποιο ή κάποια στάχυα δια του λόγου, δια της προσευχής, δια της προσφοράς, της οποιασδήποτε προσφοράς υλικής ή πνευματικής.

Κηρύξατε τον Λόγο εγκαίρως, ακαίρως, φέρτε στο αλώνι Εκείνου, του Υιού, μοναχικά στάχυα, χερόβολα, δέματα, θημωνιές, στάχυα τζούφια ή ψωμωμένα. Από εκεί και πέρα είναι δουλειά Εκείνου να καθαρίσει το αλώνι Του. Παράδειγμα φωτεινό είναι ο Ίδιος, καθώς Πρώτος μπήκε στο αλώνι και δοκιμάστηκε με την ταπείνωση της ενανθρώπισης Του, την υπομονή Του στους συνεχείς διωγμούς, την ακεραιότητα στη διαγωγή, στην υπακοή, στα πάθη, στο Σταυρό.

Ο απόστολος Παύλος παροτρύνει τον Τιμόθεο στη διακονία του Λόγου του Θεού με τα λόγια:

«...Διαμαρτύρομαι λοιπόν εγώ ενώπιον του Θεού και του Κυρίου Ιησού Χριστού, όστις μέλλει να κρίνη ζώντας και νεκρούς εν τη επιφάνεια αυτού και τη βασιλεία αυτού, κήρυξον τον λόγον, επίμενε εγκαίρως ακαίρως, έλεγξον, επίπληξον, πρότρεψον, μετά πάσης μακροθυμίας και διδαχής. Διότι θέλει ελθεί καιρός ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιάνουσαν διδασκαλίαν, αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν και από μεν της αληθείας θέλουσιν αποστρέψει την ακοήν αυτών, εις δε τους μύθους θέλουσιν εκτραπή. Συ δε αγρύπνει εις πάντα, κακοπάθησον, εργάσθητι έργον ευαγγελιστού, τη διακονίαν σου κάμε πλήρη. Διότι εγώ γίνομαι ήδη σπονδή και ο καιρός της αναχωρήσεώς μου έφθασε. Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσθην, τον δρόμον ετελείωσα, την πίστιν διετήρησα· του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος, τον οποίον ο Κύριος θέλει μοι αποδώσει εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής και ου μόνον εις εμέ, αλλά και εις πάντας όσοι επιποθούν την επιφάνειαν αυτού...» (2^α Τιμ. 4^ο κεφ.)

Ανασκιρτά ανυπόμονα η καρδιά των αληθινών Χριστιανών, καθώς αισθάνεται πως βρίσκεται μέσα στο κλουβί των διάφορων και πολλαπλών συνθηκών τούτης της ζωής. Θέλει να φτερουγίσει λεύτερη από κάθε εμπόδιο τιτιβίζοντας ό,τι μπορεί να πει για τον αγαπημένο της Σταυρωμένο και Αναστημένο Σωτήρα. Σταυρωμένο από το ανθρώπινο μίσος, αλλά αναστημένο από τη Θεϊκή παντοδύναμη Αγάπη!

Ο Κύριος Ιησούς, μας λέει ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, κρατάει στα χέρια του το φτυάρι και θα διαχωρίσει το αλώνι Του και θα συνάξει το στάρι, το δε άχυρο θα το κατακάψει με φωτιά που δεν σβήνει. Όταν το κήρυττε αυτό τα χέρια του Κυρίου μας δεν ήταν τρυπημένα ακόμη. Δεν λίκνιζε το αλώνι Του, απλά κρατούσε το φτυάρι. Τα χωράφια δεν ήταν έτοιμα προς θερισμό. Η ώρα του Σταυρού δεν είχε έλθει. Τότε ήταν η ώρα της σποράς από τον Μέγα Γεωργό.

Μετά τον Σταυρό και την Ανάσταση άρχισε η σπορά της Σταυρικής Του «χάριτος» με τον θερισμό και τη σύναξη στο αλώνι Του. Δεν πρόκειται για οποιοδήποτε αλώνι, αλλά πριν από όλα για το δικό Του αλώνι. Αφορά δηλαδή κυρίως τον Χριστιανικό κόσμο. Αυτός είναι κυρίως το δικό Του αλώνι. Τα ζιζάνια ήδη έχουν πεταχτεί έξω προτού φτάσουν στο αλώνι. Η καθαρότητα αυτής της συγκεκριμένης αναφοράς του δικού του αλωνιού δεν μας αφήνει πολλά περιθώρια στο να σκεφτούμε μήπως το άχυρο του αλωνιού είναι ο κόσμος, τα ζιζάνια, οι άθεοι κλπ. κοσμικά άτομα. Μακάρι να είναι κάτι τέτοιο, αλλά δεν φαίνεται πως είναι. Μάλλον πρόκειται και για τον τυπικά Χριστιανικό κόσμο που λέει πως είναι ζωντανός, αλλά που είναι στην πραγματικότητα νεκρός σαν την εκκλησία των Σάρδεων που ήταν

μια από τις πλέον προβληματικές της εποχής εκείνης. Σε αυτήν την εκκλησία ο Κύριος παράγγελλε:

«...Και προς τον άγγελον της εν Σάρδεσιν εκκλησίας γράψον· Ταύτα λέγει ο έχων τα επτά πνεύματα του Θεού και τους επτά αστέρας. Εξεύρω τα έργα σου, ότι το όνομα έχεις ότι ζης και είσαι νεκρός. Γίνου άγρυπνος και στήριξον τα λοιπά, τα οποία μέλλουσι να αποθάνωσι· διότι δεν εύρηκα τα έργα σου τέλεια ενώπιον του Θεού. Ενθυμού λοιπόν πως έλαβες και ήκουσας και φύλαττε αυτά και μετανόησον. Εάν λοιπόν δεν άγρυπνήσης, θέλω ελθεί επί σε ως κλέπτης και δεν θέλεις γνωρίσει ποίαν ώραν θέλω ελθεί επί σε. Έχεις ολίγα ονόματα και εν Σάρδεσι, τα οποία δεν εμόλυναν τα ιμάτια αυτών και θέλουσι περιπατήσει μετ' εμού με λευκά, διότι είναι άξιοι. Ο νικών, ούτος θέλει ενδυθή ιμάτια λευκά και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της ζωής και θέλω ομολογήσει το όνομα αυτού ενώπιον του Πατρός μου και ενώπιον των αγγέλων αυτού. Όστις έχει ωτίον, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας...» (Αποκ. 3:1-6)

Ναι, η ευλογημένη περίοδος χάριτος μόλις άρχιζε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, με την από τον ίδιο προαγγελία.

Κάτι το πολύ, μα πολύ όμορφο είναι το ότι όταν ο Κύριος διάβασε στη Συναγωγή της Ναζαρέτ τον Προφήτη Ησαΐα, δεν διάβασε όλη την προφητεία. Σταμάτησε στο,

«διά να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου» παραλείποντας το *«και ημέραν εκδικήσεως του Θεού ημών»*.

Αυτή η ημέρα εκδικήσεως θα ακολουθούσε τον ευπρόσδεκτο του Κυρίου Χρόνο και είναι ημέρα του αλωνιού, η ημέρα της Κρίσεως.

Η περίοδος χάριτος εξακολουθεί να ισχύει. Όταν θα περάσει θα ακολουθήσει η χωρίς έλεος εκκαθάριση, η θλίψη που όμοιά της δεν έγινε από κτίσεως κόσμου, το κάψιμο του άχυρου, το σκότος το εξώτερο.

«...Διότι αι ημέραι εκείναι θέλουσιν εισθαι θλίψις ταις αὐται, οποία δεν έγινεν απ' αρχής της κτίσεως, την οποίαν έκτισεν ο Θεός έως του νυν, ουδέ θέλει γίνει...»

(Μάρκ. 13:19)

Είναι φοβερό! Δεν λέει πως εκείνες τις ημέρες θα υπάρχει θλίψη, ίσως κατά διαστήματα, αλλά πως οι ίδιες οι μέρες θα είναι θλίψη.

Όταν το πλοίο φτάνει στο λιμάνι, ο Πλοίαρχος δίνει την εντολή στο πλήρωμα του Καταστρώματος, «all hands on the deck», «όλα τα χέρια στο Κατάστρωμα»! Πιο εύληπτα ακόμη:

«- Όλοι στο Κατάστρωμα! Φτάνουμε στο λιμάνι!».

Στις τέτοιες στιγμές κανείς δεν μένει αργός. Όλοι παίρνουν τις θέσεις τους. Άλλοι στα βαρούλκα, άλλοι στα παλαμάρια, άλλοι στα συρματόσχοινα, άλλοι στα πλαϊνά προστατευτικά μπαλόνια πρόσκρουσης. Όλοι βρίσκονται σε υπερένταση και σε υψηλό επίπεδο ετοιμότητας προσέχοντας και βοηθώντας ο ένας τον άλλον και όλοι μαζί το πλοίο.

Αυτή είναι η Εκκλησία του Χριστού. Το «*πορευθέντες κηρύξτε το ευαγγέλιο*» του Κυβερνήτη της Εκκλησίας μας Ιησού Χριστού δεν είναι τίποτα άλλο, παρά το «*all hands on the deck*». Όλα τα χέρια στο Κατάστρωμα και εξυπακούεται το «*καθénας στο πόστο του*» και το «*θα είμαι μεθ' υμών*».

Σήμερα ζούμε σε μια υπερπρονομιακή χρονική περίοδο, που στο πλήρωμα του πλοίου της Εκκλησίας έχουν ανατεθεί πολύ υπεύθυνα και προνομιακά καθήκοντα. Ο Πλοίαρχος έφυγε σωματικά από ανάμεσά μας, πήγε στον Πατέρα Του, είναι στη Γέφυρα του πλοίου. Όλα τα πρακτικά καθήκοντα τα εμπιστεύθηκε στους δικούς Του.

«- *Σίμων Ιωνά φιλείς Με; Βόσκει τα αρνιά Μου..!*»

Αρνιά ίσον μικρά πρόβατα, που έχουν ανάγκη γάλακτος και όχι στερεάς τροφής. Δεύτερη φορά:

«- *Σίμων Ιωνά αγαπάς Με; Ποίμαινε τα πρόβατά Μου..!*»

Άλλο το βόσκει και άλλο το ποίμαινε. Τρίτη φορά:

«- *Βόσκει τα πρόβατά Μου*» τώρα..

Τώρα ζούμε στην περίοδο όχι απλά του «ποίμαινε» τα πρόβατα, αλλά και του «βόσκει» ωσάν να είναι μικρά αρνάκια..., ή μήπως είναι και χρειάζονται βοσκή;

Αν τα παραπάνω βγαίνουν συμπερασματικά και ως εκ τούτου τίθενται υπό κρίση τα παρακάτω είναι ολοφάνερα επιβεβαιωτικά της δοθείσης μεγαλειώδους προνομιακής εξουσίας των πιστών του Χριστού.

«...*Αληθώς, αληθώς σας λέγω, όστις πιστεύει εις εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει και μεγαλότερα τούτων θέλει κάμει, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου...*» (Ιωάν. 14:12)

Είναι καταπληκτικό το μάθημα, που οι πιστοί παίρνουν από την περίπτωση του ευσεβούς Κορνηλίου. Δεν επετράπη στον Υψηλό Ουράνιο απεσταλμένο να μιλήσει για το σωτήριο έργο της Σταυρικής Θυσίας του Ιησού Χριστού! Δεν ήταν δουλειά – προνόμιο της Αγγελικής εκείνης ύπαρξης! Αυτό ήταν προνόμιο ενός ψαρά του γλυκού νερού της

λίμνης Γεννησαρέτ, ήταν δουλειά του αγράμματος αποστόλου του Πέτρου!

Το να μιλήσεις στον γείτονά σου για το έργο του Χριστού είναι το μέγιστο προνόμιο, που σου αναθέτει και σου δίνει την εξουσία να το κάνεις. Αυτή η εξουσία είναι αποκλειστικό δικό σου προνόμιο.

Ένα άλλο φανταστικά υπέροχο γεγονός της ασύλληπτης αγάπης και εμπιστοσύνης του Χριστού στους δικούς Του είναι το παράδειγμα της πορείας του Σαούλ προς τη Δαμασκό.

Ούτε ο ίδιος ο Σωτήρας δεν μίλησε για το έργο Του στον μέγα απόστολο των Εθνών Παύλο.

«- Σαούλ, Σαούλ, για τι με διώκεις;»

«- Ποιός είσαι, Κύριε», ρώτησε έντρομος πέφτοντας κατά γης ο Σαούλ.

«- Εγώ είμαι ο Ιησούς, τον οποίον συ διώκεις...»

«- Τι να κάνω Κύριε;»

Εδώ πέφτει το εκτυφλωτικό φως της προνομιακής αποστολής της Εκκλησίας. Ο Ιησούς ο Σωτήρας μας δεν ευαγγελίστηκε ο ίδιος τον Σαούλ! Δεν του είπε να πιστέψει σε Αυτόν τον Ίδιο, όπως έκανε όταν περπατούσε ανάμεσά μας. Το έργο αυτό το είχε αναθέσει στους δικούς Του. Και δικός Του τώρα ήταν κάποιος μαθητής στη Δαμασκό, ονομαζόμενος Ανανίας....

«...Ήτο δε **τις** μαθητής εν Δαμασκώ, Ανανίας ονομαζόμενος...» (Πράξεις 9:10).!!!

«Κάποιος» και αυτός ο κάποιος ευαγγελίστηκε τον μέγα απόστολο των Εθνών, τον Παύλο!!! Αυτός ο κάποιος, ο «τις» Ανανίας.!

Τι πράγματα και τούτα! Τι προνόμια! Τι τραμπολίνο ευλογιών! Τι πνευματικές παρελάσεις! Τι χοροί Δαβιδικοί! Γίνε ένας «κάποιος μαθητής» στη γειτονιά σου ονομαζόμενος... με το μικρό σου όνομα. Γράψε μια πινακίδα και κορνίζωσέ τη στο χωλ, στο καθιστικό, στην κουζίνα, στην κρεβατοκάμαρα του σπιτιού σου, με τα λόγια «είναι δε τις μαθητής εν τη οικία ταύτη ονομαζόμενος ...» και βάλε το βαφτιστικό σου όνομα.

Κάνοντας κάτι τέτοιο, γίνεσαι άγγελος αγαθών ευλογιών στο εαυτό σου στην οικογένειά σου στον επισκέπτη σου, στον κάθε εισερχόμενο καλοπροαίρετο ή όχι στο σπιτικό σου.

Το έργο τούτο είναι μεγαλύτερο από θεραπείες χεριών, ποδιών, ματιών, νεκραναστάσεων φθαρτών σωμάτων. Είναι αγγελικό μήνυμα που διασαλπίζει

«...Φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνας και διασώσατε έκαστος την ψυχήν αυτού· μη απολεσθήτε εν τη ανομία αυτής· διότι είναι καιρός εκδικήσεως του Κυρίου· ανταπόδομα αυτός ανταποδίδει εις αυτήν...» (Ιερ. 51:6)

Είναι συγχρόνως και διάγγελμα που προσκαλεί με το «έλθετε προς Με...» αποδίνοντας το πολύτιμο θησαύρισμα σωτηρίας μιας κάποιας πολύτιμης ψυχής, θησαυρός που έχει πιο μεγάλη αξία από όλον τον κόσμο.

Αυτόν τον θησαυρό βεβαιώνουν τα λόγια του Κυρίου μας, του Δασκάλου μας.

«...Και ο θερίζων λαμβάνει μισθόν και συνάγει καρπόν εις ζωήν αιώνιον, διά να χαίρη ομού και ο σπείρων και ο θερίζων...» (εδ. 36)

Το να ανταμείβεται ο κόπος, η εργασία, η επιμέλεια, ο ξενιτεμός, ο κόπος της αγάπης, οι ωδίνες του τοκετού είναι κάτι το συνηθισμένο και φυσιολογικό. Το να ανταμείβεται η επίγεια προσωρινή θλίψη, ο κόπος της αγάπης, η υπομονή και επιμονή της πίστης στην επιτυχία με αναμενόμενη επίγεια ανταμοιβή είναι επίσης κάτι συνηθισμένο και λογικό.

Το να ανταμείβονται όλα τα παραπάνω με ουράνιες πνευματικές ανταμοιβές είναι επίσης κάτι υπέροχο, αλλά και συναισθηματικά πολύ επικίνδυνο, καθώς ο αμειβόμενος μπορεί να παγιδευτεί στο ναρκοπέδιο της αυτοδικαίωσης.

Το να ανταμείβεται όμως η επίγεια χαρά και ευλογία με επουράνιες και αιώνιες χαρές και ευλογίες είναι κάτι το ανεκκλάλητο και μας το επιβεβαιώνει ο απ. Παύλος, που κάποια στιγμή αρπάχτηκε και βρέθηκε στον τρίτο Ουρανό. Είναι η ευλογία της ευλογίας, είναι η καρδιά της καρδιάς, είναι η ψυχή της ψυχής, η χαρά της χαράς.

Το να σπέρνει κάποιος τον Λόγο του Θεού σε μια κατάμεστη από ανάμεικτο πλήθος αίθουσα, είναι σίγουρα μια ευλογία.

Το να σπέρνει όμως τον Λόγο του Θεού σε μια ζούγκλα ανθρωποφάγων ή και «πολιτισμένων» εναντιωμένων απίστων, κινδυνεύοντας και αισχρά αποδοκιμαζόμενος, είναι σίγουρα μια σπορά μετά δακρύων. Αυτός όμως που σπέρνει μέσα σε δύσκολες συνθήκες, αυτός και θα θερίσει σε συνθήκες αγαλλίασης.

«...Οι σπείροντες μετά δακρύων εν αγαλλιάσει θέλουσι θερίσει...» (Ψαλμ. 126:5)

Συμβαίνει όμως τις περισσότερες φορές να είναι άλλος αυτός που έχει σπείρει και άλλος αυτός που θερίζει. Είναι η περίπτωση εκείνη που ο λαός μας την αποτυπώνει πολύ εύστοχα με το ρητό «*άλλος χάσκει και άλλος μεταλαβαίνει*».

Ο σκληρός σπόρος του σταριού μαλάκωσε και το φυτόρο φαινομενικά αδύνατο, ζωτικά όμως πανίσχυρο νικά τον θάνατο. Είναι θαύμα το πώς το σκληρό κουκούτσι της ελιάς ενώ σπάει δόντια αδαμαντίνης υποχωρεί και διαλύεται στην τρυφερή μικρούτσικη και ελάχιστη ψίχα του. Εκείνη η στιγμή, όσον αφορά την πεθαμένη ψυχή μας, είναι η στιγμή του «*άλλος έσπειρε και άλλος θερίζει*».

Οι Πατέρες έσπειραν, οι προηγούμενες γενεές πότισαν ξεβοτάνισαν, λίπαναν και οι εκάστοτε ακολουθούσες γενεές πιστών σπάρθηκαν και έσπειραν, πότισαν και ποτίστηκαν ξεβοτανίστηκαν και ξεβοτάνισαν, θέρισαν και θερίστηκαν. Αυτή είναι η χρυσή αλυσίδα του ανθρωπίνου γένους που σαν περίτεχνη κοτσίδα ενώνει τη γη με τον Ουρανό.

Δορυφόρος Γη

Ο πλανήτης Γη δεν είναι μια ρέμπελη, ξεσαμάρωτη, αχαλίνωτη φοραδίτσα που καλπάζει αφηνιασμένη και θεότρελη στο Διάστημα. Ο Δημιουργός της κρατάει γερά τα χαλινάρια και χαλιναγωγεί όλες τις τρέλες της. Η κάθε της κίνηση είναι ακριβέστατα προσδιορισμένη στο κάθε της δευτερόλεπτο. Σαν υλικό δημιούργημα είναι Δορυφόρος του επίσης υλικού Δημιουργήματος του βασιλιά ήλιου.

Δορυ-φόρος είναι εκείνος που φέρει, δηλαδή κρατά δόρυ. Δορυφόροι ήταν οι πολεμιστές οι οπλισμένοι με δόρυ και γενικά με όπλα. Εις την αρχαία Ελλάδα δορυφόρος ήταν επίσης ο επιφορτισμένος με τη φρούρηση βασιλέων ή και αρχόντων. Στην αρχαία Σπάρτη δορυφόροι ήταν οι είλωτες, οι σκλάβοι οι οποίοι εν καιρώ πολέμου μετέφεραν τα όπλα, των πολεμιστών, οι οποίοι δεν ήταν πάντοτε ελεύθεροι πολίτες.

Ο πλανήτης Γη είναι ο πλέον προνομιούχος Δορυφόρος του Ήλιου, επειδή αυτή και μόνον αυτή κρατά το πολύτιμο «δόρυ» της ζωής. Αυτός ο ήλιος είναι ο Πολεμιστής που με τη σειρά του υπακούει πιστά στις εντολές του Αρχιστράτηγου Πνευματικού Ήλιου. Χωρίς τη γη ο ήλιος θα ήταν απλά μια νεκρή φλογισμένη μάζα περιφερόμενη στο χάος χωρίς κανένα λόγο της ύπαρξής του, ανάμεσα στα δισεκατομμύρια ομοίων του. Πολεμιστής χωρίς όπλα είναι άχρηστος, δεν είναι καν πολεμιστής.

Πνευματικά όμως τόσο ο ήλιος, όσο και ο πλανήτης Γη είναι το λίκνο της Πνευματικής, της Ψυχικής ένωσης Δημιουργού και Δημιουργίας. Πνευματικά ο πλανήτης Γη είναι αυτός που ενώνει την άψυχη νεκρή ύλη με τη Ζωή, τον Δημιουργό με το δημιούργημα. Η Γη είναι το ζωντανό σώμα πάνω και μέσα στο οποίο αναπαύεται η ψυχή της Δημιουργίας του Θεού. Αυτή η ψυχή είναι το φυτικό και ζωικό βασίλειο.

Σ' αυτό το βασίλειο τώρα προΐσταται ο Πνευματικός άνθρωπος, που εκπροσωπεί το Πνεύμα του Δημιουργού.

«...Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην. Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί

του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων...» (Γεν. 1:1-2)

Στην υλική Γή Δορυφόρο, γεννήθηκε ο Γιος του Δημιουργού βεβαιώνοντας τελεσίδικα και χωρίς σημειώσεις, υποσημειώσεις και αστερίσκους τη δορυφορική Πνευματική της υπόσταση.

Ναι! Ο πλανήτης Γη δεν είναι απλός πλανήτης της πυρακτωμένης μάζας του ορατού μας ήλιου. Είναι προ παντός Δορυφόρος του Βασιλιά Ήλιου του Ουρανού. Είμαι και είσαι δορυφορικό κύτταρο του Βασιλιά Χριστού. Ο κάθε άνθρωπος είναι πνευματικό φεγγάρι, Δορυφόρος του Δορυφόρου Γη. Η διαφορά είναι στο τι είδος Δορυφόρος είμαι και είσαι. Υπάρχουν ζωντανά και νεκρά κύτταρα. Ζωντανοί και νεκροί Δορυφόροι.

Ο βασιλιάς Ήλιος φωτίζει πάντα άνθρωπο ερχόμενο στον κόσμο, αλλά πάντες δεν εκτίθενται στο φως Του. Κρύβονται στα σκοτάδια του Βασιλιά του σκότους. Δεν δέχονται το φως του Πνευματικού Ήλιου, τους δημιουργεί εγκαύματα. Ζουν και κινούνται στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού. Αυτοί και αποβάλλονται από μόνοι τους. Είναι οι Δορυφόροι Σπαρτιάτες που πέταξαν τα όπλα του Πολεμιστή τους.

Ο απ. Πέτρος και οι Μαθητές, καθώς και ο Ανανίας της Δαμασκού, τα τίμησαν και πολλοί μέχρι θανάτου! «Δουλειά», καθήκον και τιμή του πιστού Δορυφόρου είναι να προσέχει στο να εκτελεί πιστά τις εντολές του Πολεμιστή του. Τιμώ Κύριε τα όπλα που μου έδωσες; Τα τιμάς και εσύ που διαβάζεις αυτές τις γραμμές;

Όσο ο «Πολεμιστής» Χριστός ήταν στη Γη σαν Υιός Ανθρώπου, οι Δορυφόροι Μαθητές ήταν κάτω από τη φροντίδα Του, τη διαπαιδαγώγηση και εκπαίδευσή τους.

Κάποτε τους είχε στείλει ανά δύο στο πεδίο των μαχών προς εξάσκησή τους. Μετά την αναχώρησή Του για τον Πατέρα Του τους έδωσε τις σχετικές εντολές με το μεγαλειώδες «*Πορευθέντες*».

Αυτό ακριβώς τους υπενθυμίζει στο υπαίθριο τραπέζι του πηγαδιού του Ιακώβ. Σας απέστειλα να θερίζετε εκείνο, για το οποίο σεις δεν κοπιάσατε, δεν κουραστήκατε. Και οι Μαθητές θυμήθηκαν την επιστροφή τους από εκείνη την αποστολή. Χαρές ουράνιες ...

«- Κύριε και τα δαιμόνια υποτάσσονται σε ημάς στο όνομά Σου...!» (Λουκ. 10:17)

«- Μην χαίρεστε γι αυτό ... Να χαίρεστε για το ότι τα ονόματά σας γράφτηκαν στο βιβλίο της ζωής... Τιμήσατε την καταδρομική αποστολή σας.» (Λουκ. 10:20)

Αυτή λοιπόν τη στιγμή του λιτού φαγητού τους, που κατεύθαναν οι Σαμαρείτες κατά ομάδες, οι ουρανοί ήταν ανοιχτοί. Ευλογίες σποράς και θερισμού συγχρόνως. Στα ζωντανά χωράφια υπήρχαν πρασιές και πεζούλες όλων των ειδών. Μερικές χέρσες, άλλες οργωμένες, άλλες βολοκοπημένες πανέτοιμες για σπορά, άλλες που χρειαζόταν πότισμα, λίπασμα, αύξηση και άλλες έτοιμες προς θερισμό.

Πρασιές που έκρυσαν τόσο τον καρπό, που θα πήγαινε στις αποθήκες του Ουρανού, όσο και τον καρπό που θα έπεφτε στα προετοιμασμένα χωράφια. Κόπος σποράς και

κόπος θερισμού μαζί... Εκείνα τα χωράφια... εκείνοι οι άγνωστοί μας Σαμαρείτες....

Ναι, οι γείτονές μας... οι γονείς μας τα παιδιά μας, οι φίλοι μας, οι Έλληνες,... οι βάρβαροι,... οι Σκύθες!!!.

Χαρές ανεκλάλητες και διαχρονικές για τους εργάτες της σποράς, της φροντίδας, του θερισμού, ανεξάρτητα από την κατά μέρος περιοδική συμμετοχή των εργατών.

Όταν ήμουν παιδί, θυμάμαι νοσταλγικά πριν 70 χρόνια το τότε αλώνι στο νησί μου, την αγαπημένη μου Σάμο. Μια μεγάλη μακρόστενη πετσέτα, το γνωστό μας «σάλι» στρωμένο κατάχαμα και πάνω του σταρένιο ψωμί που μοσχομύριζε, μυρωδάτη ντοματο- αγγουρο - σαλάτα με μπόλικο λαδάκι και φρέσκο κρεμμύδι. Δυο τρεις γαβάθες με τηγανιτό μαριδάκι, που μόλις το είχε βγάλει η τράτα από τα ολοκάθαρα νερά της Βελανιδιάς. Δυο τρία Βελανιδιώτικα κρεμμύδια σπασμένα από τα ροζιασμένα χέρια του μπαμπά, για να φύγει η καούρα τους, ριγμένα έτσι με τα τσόφλια τους πάνω στο ολοκάθαρο σφιχτοδουλεμένο καρό σάλι του αργαλειού της κυρά-Στυλιανής. Ατσαλάκωτο κι αυτό μοσχομύριζε πράσινο σαπούνι του φημισμένου εργοστασίου του Κεντούρη. Δυο τρία ντυμένα με χακί ρούχο παγούρια νερού. Και γύρω, γύρω σταυροπόδι τα παιδιά και όπως βολευόταν οι μεγάλοι απολάμβαναν το κόπο τους.

Εκεί υπήρχαν καθιστοί εργάτες όλων των ειδών. Κάποιος είχε οργώσει, κάποιος είχε σπείρει, ποτίσει, ξεβοτανίσει. Κάποιος είχε θερίσει και κάποιος είχε αλωνίσει. Κάποια παιδιά περιμέναμε τη σειρά μας. Όλοι μας με ανακατωμένη και δυσδιάκριτη τη συμμετοχή μας στο σημερινό τραπέζι απολαμβάναμε τους κόπους της χρονιάς... Πιρούνια και

δάχτυλα εν δράσει. Άφησα κι εγώ το πιρούνι μου κάτω και σε λίγο πρόσεξα πως οι ρόγες των δακτύλων μου ήταν γυαλιστερές και πιο καθαρές από το υπόλοιπο μέρος τους. Έκανα πως δεν το είδα ρίχνοντας κρυφές ματιές στον μπαμπά, καθώς ήξερα πως αυτή μου η πρωτοβουλία δεν θα του άρεσε.

Πιο πέρα το ιδρωμένο μουλάρι μας, ξέζευτο τώρα, ξεκουραζόταν κάθιδρο και όρθιο απολαμβάνοντας το δικό του φαγητό, το μυρωδάτο του άχυρο. Δεν ήταν όμως και αυτό περιφρονημένο από το αφεντικό του. Την καθημερινή βραδινή του φροντίδα την είχαμε αναλάβει εγώ και ο αδελφός μου, ο Βαγγέλης μας. Έπρεπε να «ετοιμάσουμε» το μουλάρι όπως συνήθιζε να μας λέει η μαμά μας.

Η ετοιμασία συνίστατο στο να βάλλουμε στο παχνί των άχυρων, άχυρο και στο μικρότερο των χαρουπιών χαρούπια.

Για νερό φροντίζαμε μόνο την Κυριακή, καθώς τις καθημερινές ποτίζονταν κατά την επιστροφή του από την εξοχή στη βρύση του Κουρουμπλή. Επίσης φροντίζαμε και για το σκούπισμα του δαπέδου του νταμιού, που ήταν το κρεβάτι του, αλλά που σχεδόν ποτέ δεν του άρεσε. Προτιμούσε να κοιμάται όρθιο. Κάθε πρωτοχρονιά όμως, το πιο φορτωμένο πιάτο με μπόλικους μελωμένους και πασπαλισμένους με κανέλλα λουκουμάδες ήταν του «αράπη» μας. Όμορφες φιλοζωικές αναμνήσεις. Απλά μαθήματα για τα παιδιά.

Όλοι μαζί λοιπόν γύρω από το σάλι και ο αράπης μας πιο πέρα απολαμβάναμε τους κόπους μας.

Κάπως έτσι ήταν και το τραπέζι στο πηγάδι του Ιακώβ με τους κατάκοπους οδοιπόρους.

Σ' αυτό το σημείο ακριβώς είπε ο Δάσκαλος στους μαθητές Του, πως αληθεύει το ρητό «άλλος σπέρνει και άλλος θερίζει».

«...Διότι κατά τούτο αληθεύει ο λόγος, ότι άλλος είναι ο σπείρων και άλλος ο θερίζων...» (εδ. 37)

Στα λόγια αυτά αφήνεται να εννοηθεί πως είχαν προηγηθεί κάποιες προτροπές ή και συστάσεις του Δασκάλου προς τους Μαθητές, για το πώς έπρεπε να συμπεριφερθούν προς τους Σαμαρείτες.

Πιθανόν κατά τη διάρκεια της οδοιπορίας τους προτού ακόμη φτάσουν στο πηγάδι ή και την τελευταία στιγμή, όταν απεστάλησαν για την αγορά τροφίμων στην πόλη, να πήραν τέτοιες συμβουλές. Φυσικό θα ήταν να τους είχε πει «σεις είστε το φως του κόσμου, σεις το αλάτι της Γης».

Ας μην ξεχνάμε, πως από την Ιουδαία έφυγαν λόγω διαφωνιών μεταξύ των Μαθητών του Ιωάννη του Βαπτιστή και των ιδίων, καθώς και του κινδύνου της εχθρικής συμπεριφοράς των Φαρισαίων.

Οι Μαθητές λοιπόν, μπαίνοντας στην πόλη Σιχάρ πρέπει να φέρθηκαν αντάξιοι του Δασκάλου τους και ίσως αντιμετωπίστηκαν από τους Σαμαρείτες φιλικότατα. Πιθανόν ακόμα και κατά τη διάρκεια του γεύματός τους να σχολίασαν την καλή συμπεριφορά των Σαμαρειτών ή και το ενδιαφέρον μερικών για τις πνευματικές ανησυχίες, όπως έγινε με τη Σαμαρείτισσα, που ρώτησε τον Κύριο για το πού πρέπει να λατρεύεται ο Θεός. Πιθανόν και την τελευταία εκείνη στιγμή που τους έβλεπαν να έρχονται, κάποιοι αναγνώρισαν μερικούς και είπαν, να αυτοί ήταν που μας ρωτούσαν για τα πνευματικά πράγματα.

Σε ζηλεύουμε οι τωρινοί Χριστιανοί, Σαμαρείτισσα, πίστεψέ μας, είμαστε δειλοί, κιοτήδες όσον αφορά τη μαρτυρία μας ενώπιον μιας σάπιας, παράλυτης κοινωνίας.

Ναι σε ζηλεύω, γιατί δεν πήγα στο χωριό μου να διαλαλήσω όσα και ό,τι διαλάλησες εσύ. Συνεσταλμένα και με αδύνατη φωνή μίλησα στο στενό οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον. Όμορφες σκέψεις, που θα παρουσιαστούν στις οθόνες του Ουρανού εκείνη την ημέρα! Άλλες προς έπαινο και άλλες προς εντροπή. Μετανιώνω και γι' αυτές Κύριε.

«...Εγώ σας απέστειλα να θερίζετε εκείνο, εις το οποίον σεις δεν εκοπιάσατε· άλλοι εκοπίασαν και σεις εισήλθετε εις τον κόπον αυτών...» (εδ. 38)

Δυνατό μάθημα και τούτο για τους Χριστιανούς και ιδιαίτερα για τους εργάτες του Ευαγγελίου, που ποτέ και για κανένα λόγο δεν πρέπει να οικειοποιούνται την οποιαδήποτε ευλογία εκδηλώνεται κατά τη διάρκεια ή και μετά την ώρα της διακονίας τους.

Όλα τα καλά, όλες οι ευλογίες προέρχονται από τον Ουρανό και οι άνθρωποι δεν είναι τίποτα περισσότερο από απλά σκεύη στα ευλογημένα, τρυπημένα χέρια του Δασκάλου μας.

«...Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι άνωθεν καταβαίνον από του Πατρός των φώτων, εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωσις ή σκιά μεταβολής...» (Ιακ. 1:17)

Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινιστεί, πως εργάτης του ευαγγελίου είναι και πρέπει να είναι ο κάθε πιστός που επικαλείται το Όνομα του Ιησού Χριστού. Ο απ. Παύλος στην πρώτη του επιστολή προς την εκκλησία της Κορίνθου

συμπεριλαμβάνει τους σε κάθε τόπο επικαλούμενους το Όνομα του Ιησού Χριστού. Είναι υπέροχος αυτός ο ξεχωριστός προσδιορισμός των «επικαλουμένων».

Προχωρούσα βιαστικά σκυφτός προς το αυτοκίνητο.

«- Χριστός Ανέστη.!» ακούω κάποια φωνή, που πήγαινε στο δικό του αυτοκίνητο.

Σταμάτησα απαντώντας ενθουσιασμένος.

«- Αληθώς, Ανέστη ο Κύριος.!»

Τον κοίταξα, με κοίταξε. Άγνωστος του και άγνωστος μου ήταν. Μας ένωσε όμως «Ο δια του Οποίου τα πάντα εγένετο» Ιησούς Χριστός. Ήμασταν μεταξύ των επικαλουμένων το όνομα του Κυρίου μας. Χαμογελάσαμε ενθουσιαστικά ο ένας στον άλλον και μπήκαμε στα αυτοκίνητά μας.

«...Προς την εκκλησίαν του Θεού την ούσαν εν Κορίνθω, τους ηγιασμένους εν Χριστώ Ιησού, τους προσκεκλημένους αγίους, μετά πάντων των επικαλουμένων εν παντί τόπω το όνομα Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών, αυτών τε και ημών» (1^η Κορ. 1:2)

Είναι πλέον ή σύνηθες να ομολογεί κάποιος/α πως παρόμοια λόγια άκουσε κάποτε... κάπου.... από κάποιον.. Αυτός ο κάποιος ήταν ο σκαπανέας που ποτέ του δεν έμαθε για την τσαπιά που έπεσε σε ένα χέρσο έδαφος. Όλοι μας είμαστε σκαπανείς του ευαγγελίου του Χριστού.

Ένα μόνο και τούτο δεν πρέπει να μην μας διαφεύγει, πως ο σκαπανέας είναι πάντα εργάτης και όχι το αφεντικό του χέρσου ή και του μισό - έτοιμου, ακόμη και του έτοιμου προς θερισμό χωραφιού. Αφεντικό του χωραφιού είναι πάντα ο Πατέρας, Αμπέλι είναι ο Υιός και κλήματα είναι οι πιστοί. Ο Πατέρας είναι ο Γεωργός, το Αφεντικό ολόκληρης

της Γης, όλου του κόσμου. Ο Ιησούς Χριστός, ο Γιος του Θεού είναι ο κάτοχος, το Αφεντικό του συγκεκριμένου Χωραφιού που ο απ. Παύλος το ονομάζει «εν τω Χριστώ» χώρο, σε διάκριση από τον «εν τω κόσμω». Ο ίδιος ο Σωτήρας μας, μας το επιβεβαιώνει με τα λόγια

«...Τα πρόβατα τα εμά (που στη συγκεκριμένη περίπτωση παρομοιάζονται με τα κλήματα) ακούουσι την φωνήν μου και εγώ γνωρίζω αυτά και με ακολουθούσι. Και εγώ δίδω εις αυτά ζωήν αιώνιον και δεν θέλουσιν απολεσθή εις τον αιώνα και ουδείς θέλει αρπάσει αυτά εκ της χειρός μου Ο Πατήρ μου, όστις μοι έδωκεν αυτά, είναι μεγαλύτερος πάντων και ουδείς δύναται να αρπάση εκ της χειρός του Πατρός μου. Εγώ και ο Πατήρ εν είμεθα...» (Ιωάν. 10:27-30)

Που να τα καταλάβει αυτά και πώς να τα ζήσει η αθεΐα, η απιστία, η αδιαφορία; Είναι πράγματα, είναι αξίες που πνευματικά ανακρίνονται, πνευματικά τρέφονται, πνευματικά καρποφορούν, πνευματικά συλλέγονται και αποθηκεύονται στους ουράνιους θησαυρούς!.

Και τώρα ο θερισμός

Οι Μαθητές πήραν από τους Σαμαρείτες το υλικό, φθαρτό φαγητό τους και ήπιαν από το πηγαδίσιο νερό τους. Οσφράνθηκαν και οι Σαμαρείτες τη μυρωδιά του πνευματικού φαγητού, τον Λόγο και αντιλήφθηκαν το φιλτραρισμένο πνευματικό νερό, που ήταν το Πνεύμα του Λόγου..

Πάνω στο τραπέζι τους αυτές τις ώρες υπήρχε το πιάτο της αδύναμης και θολής πίστης τους στον Θεό, τοποθετημένο από τον «λόγο της γυναικός», μιας γυναίκας με θολή επίσης ζωή. Ο λόγος όμως αυτής της γυναίκας τους προσκαλούσε στον Πάνσοφο Λόγο που «σαρξ εγένετο», στον ανα-

μενόμενο Μεσσία, στον διψασμένο Ιουδαίο της πηγής του Ιακώβ. Αυτόν και ενθουσιαστικά τους σύστηνε.

Πάνω στο «τραπέζι» των Σαμαρειτών βρισκόταν επίσης και το ποτήρι του Πνεύματος του Αγίου συστημένο και αυτό από τη δυνατή ομολογία της γυναικός, μαρτυρούσης ότι «μου είπε όλα όσα έπραξα...».

Χρειάζεται τόλμη, χρειάζεται δύναμη ειλικρινής ταπείνωσης για να γίνει κάποιος ντελάλης των ντροπιαστικών του δραστηριοτήτων μέσα στο ίδιο το χωριό του. Αυτή τη δύναμη την είχε τονίσει ο Δάσκαλος στους Ιουδαίους, όταν τους έλεγε «Πας όστις με ομολογήσει ενώπιον των ανθρώπων θα τον ομολογήσω κι Εγώ μπροστά στον Ουράνιο Πατέρα Μου.

«...Πας λοιπόν όστις με ομολογήσει έμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω ομολογήσει και εγώ αυτόν έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς...»

(Ματθ. 10:32)

Το «πλήρης Πνεύματος Αγίου», το «πλησθείς Πνεύματος Αγίου» και παρόμοιες λεκτικές διατυπώσεις στον Γραπτό Λόγο του Θεού, καθώς επίσης και η συνηθισμένη λεκτική μας διατύπωση «αθάνατο νερό», μαρτυρούν εύγλωττα την παρομοίωση του Θείου Παρακλήτου με Ζωντανό Νερό και το ανθρώπινο σώμα μας με δοχείο, που πρέπει να δεχτεί και κάποτε να γεμίσει με Αυτό. Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος δήλωσε:

«...Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί...»

(Ματθ. 3:11)

Και τούτη εδώ η τόσο δραστήρια περί τα «ανθρώπινα» γυναίκα Τον ομολόγησε δυνατά, καθαρά, διαυγέστατα. Δέχτηκε το δια του Αγίου Πνεύματος ράντισμα της ψυχής της. Κράτησε στα χέρια της το ποτήρι της καρδιάς της έτοιμο να δεχτεί το Άγιο Πνεύμα. Η ομολογία της διαγωγής της ήταν μια παρά πολύ σοβαρή κίνηση καθαρισμού αυτού του ποτηριού. Περιείχε όλα τα στοιχεία μιας τολμηρής ειλικρίνειας, μιας πεντακάθαρης αντρεισσύνης.

Δεν έγινε εν κρυπτώ και με πολλές προφυλάξεις και θολούρες ενώπιον ενός συγκεκριμένου ατόμου, που συνήθως είναι κρυμμένο πίσω από κάποιο λεκτικό ή και πραγματικό παραβάν. Έγινε ολοφάνερα, δυνατά, ειλικρινά ενώπιον ολοκλήρου του χωριού της, περιφρονώντας τη χλεύη και τα υπονοούμενα. «Μου είπε πάντα όλα όσα έπραξα»... κι ήταν πολλά... Κάποτε ο Κύριος είπε σε κάποιον Φαρισαίο.

«...Τώρα σεις οι Φαρισαίοι το έξωθεν του ποτηριού και του πινακίου καθαρίζετε, το δε εσωτερικόν σας γέμει αρπαγής και πονηρίας...» (Λουκ. 11.39)

Πανέμορφος τούτος ο καθαρισμός. Το σύνολο της ύπαρξής μας μπαίνει στο λευκαντήριο του Λόγου του Θεού και εκεί μέσα αποβάλλονται όλα τα λίπη και τα αποξηραμένα αποφάγια, τόσο τα έσωθεν, όσο και τα έξωθεν του ποτηριού. Βγαίνει αστραφτερό, πεντακάθαρο και τοποθετείται πάνω στο τραπέζι έτοιμο να δεχτεί το Ζωντανό, το Αθάνατο νερό του Αγίου Πνεύματος.

Η δική μας δουλειά είναι να ανοίξουμε την πόρτα του πλυντηρίου (Αποκ. 3:20) και να ρίξουμε μέσα τα άπλυτά μας. Ο έλεγχος είναι το σαπούνι που καθαρίζει, το μαλακτικό

είναι το δάκρυ που ανακουφίζει και το στριφογύρισμα του στυψίματος είναι η δοκιμασία της πίστης μας.

Το άπλωμα στον Ήλιο είναι το στέγνωμα και η αποκάλυψη κάποιου εναπομείναντος επίμονου λεκέ. Πλυντήριο είναι ο Λόγος του Θεού η Αγία Γραφή. Στην Π. Διαθήκη πλυντήριο ήταν η σκάφη και η κοπιαστική χειρονακτική εργασία του Νόμου, με τις τόσες και τόσες δυσκολίες των εντολών.

Στην Καινούρια Διαθήκη τα πράγματα απλοποιήθηκαν και ο προγραμματισμός ανατέθηκε στον Υιό του Θεού. Σε αυτό το πρόγραμμα μπήκε το «Αίμα» του Γιου του Θεού, το οποίο καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας. Τα λόγια του Κυρίου προς τους Μαθητές Του είναι πολύ εύγλωττα, είναι ολοκάθαρα.

«...Τώρα εσείς είσθε καθαροί δια τον λόγον τον οποίον ελάλησα προς εσάς...» (Ιωάν. 15:3)

Ποιος ήταν ο λόγος που καθάρισε τους Μαθητές; Ήταν εκείνος, που καταγράφεται στη μόλις προ ολίγου περιγραφή κατά τη διάρκεια του Μυστικού Δείνου. Ήταν το Μέγα Μυστήριο της Σταυρικής Θυσίας, το ακαταλαβίστικο ακόμη και από τους ίδιους τους Μαθητές.

«...και λαβών το ποτήριον και ευχαριστήσας, έδωκεν εις αυτούς, λέγων· Πίετε εξ αυτού πάντες· διότι τούτο είναι το αίμα μου το της καινής διαθήκης, το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών...»

(Ματθ. 26:27-28)

Εκείνη την βραδιά το σύνολον των Μαθητών δέχτηκαν το πλύσιμο των ποδιών τους. Μάθημα ταπεινοφροσύνης, δοσμένο από τον Δάσκαλο και συγχρόνως φάρος της ευαγγελιστικής αποστολής στην επικείμενη οδοιπορία του «πορευθέντες».

*«...Το Αίμα της Καινής Διαθήκης το υπέρ πολλών εκχυ-
νόμενον εις άφεση αμαρτιών! Πιείτε από αυτό πάντες!»*

Πού να καταλάβουν τέτοια λόγια οι αρνητές, οι μη ανα-
γεννημένοι, οι μόνο κατά το όνομα Χριστιανοί. Η τηλέορα-
ση είχε δείξει κάποιον διαρρήκτη, που σταυροκοπήθηκε
προτού κάνει τη διάρρηξη. Τον είχε πιάσει η κρυφή κάμε-
ρα. Κάποιος άλλος δικός μας τούτος και αμετανόητος δο-
λοφόνος, αρνήθηκε να δεχτεί το βραχιόλι ασφαλείας, ε-
πειδή συμβολίζει, κατά τη γνώμη του, το 666 της Αποκά-
λυψης!

Πόσο διαφορετικά είναι τα νοήματα του Λόγου του Θεού!

Τίποτα δεν καταγράφει ο ευ. Ιωάννης σχετικά με τις αντι-
δράσεις των Μαθητών και των Σαμαρειτών της Σιχάρ. Τί-
ποτα για τους χαιρετισμούς, τα καλωσορίσματα, τις αλλη-
λοσυστάσεις, τις τυχόν φιλοφρονήσεις, τους εναγκαλι-
σμούς ίσως ή τις τυχόν εκατέρωθεν επιφυλάξεις.

Περιορίζει την όλη εκείνη φυσιολογικά θορυβώδη και α-
μήχανη απρογραμματίστη συνάντηση στο 39^ο εδάφιο:

*«...Εξ εκείνης δε της πόλεως πολλοί των Σαμαρειτών
επίστευσαν εις αυτόν διά τον λόγον της γυναικός,
μαρτυρούσης ότι μοι είπε πάντα όσα έπραξα...»*

Όταν ζούμε παρόμοιες ευλογημένες περιπτώσεις, έτσι α-
κριβώς τις περιγράφουμε και εμείς. Στο τάδε Χριστιανικό
Συνέδριο, στην τάδε κατασκηνωτική περίοδο, στο τάδε κή-
ρυγμα του Λόγου του Θεού, πίστεψε ο τάδε. Αυτό έχει ση-
μασία για εμάς, αυτό είχε και για τον ευαγγελιστή Ιωάννη.

Πού να τα καταλάβει ο κόσμος αυτά τα πράγματα! Είναι
έξω-κοσμικά, είναι υπερκόσμια με την πνευματική έννοια
της λέξης. Έξω από την κακώς εννοούμενη «κοσμική ζωή»

και τις οποιοσδήποτε επιλήψιμες δραστηριότητές της. Ευδοκμοούν στον εν Χριστώ χώρο. Είναι αυτά που τα χαίρεται ο Ουρανός και ο πιστός.

«...Σας λέγω ότι ούτω θέλει είσθαι χαρά εν τω ουρανώ διά ένα αμαρτωλόν μετανοούντα μάλλον παρά διά ενενήκοντα εννέα δικαίους, οίτινες δεν έχουσι χρείαν μετανοίας...» (Λουκ. 15:7)

«...Ούτω, σας λέγω, χαρά γίνεται ενώπιον των αγγέλων του Θεού διά ένα αμαρτωλόν μετανοούντα...» (Λουκ. 15:10)

Αυτή η χαρά των Αγγέλων κατά κάποιον περίεργο και ανεξήγητο τρόπο αντανακλά στην ψυχή των πιστών. Χαίρεται ο πιστός μαθαίνοντας πως κάποιος άγνωστός του έδωσε την καρδιά του στον Χριστό και ευχαριστεί τον Σωτήρα του γι' αυτό, παρακαλώντας Τον να στερεώσει την καινούρια ψυχή! Ποιό είναι το οικονομικό, η το πνευματικό του συμφέρον; Δεν το ξέρει ούτε ο ίδιος. Αν τον ρωτήσουμε γιατί χαίρεται θα βρεθεί σε αμηχανία. Δεν ξέρει, αλλά θα απαντήσει, «πίστεψε, σώθηκε μια πολύτιμη ψυχή».

Στο δράμα των σεισμών και των πολέμων χάνονται δεκάδες και εκατοντάδες άνθρωποι. Όταν δε ύστερα από την καταστροφή βρεθεί κάποιος ζωντανός μέσα στα ερείπια χαιρόμαστε και χειροκροτούμε, διότι κάποιος θνητός διέφυγε προσωρινά τον οπωσδήποτε σίγουρο επερχόμενο θάνατο. Κάποιος είπε, πως η ανάσταση του Λαζάρου δεν ήταν τίποτα παραπάνω, παρά ο διπλασιασμός των εξόδων της κηδείας του. Εν τούτοις οι αδελφές του χαρήκανε, μαζί με τα εκατομμύρια των πιστών ανά τους αιώνες.

Τι είναι αυτή η χαρά; Τι άλλο παρά ένα φιλί ζωής; Κι όμως το χαιρόμαστε με μια χαρά προσωρινή και το ξέρουμε. Τι

αντικατοπτρίζει τούτη η χαρά; Μα τι άλλο εκτός από τη δίψα για μερικές ακόμη ανάσες επίγειας φθαρτής ζωής; Και κατ' επέκταση τι άλλο από τον συναγερμό «ανακύψατε και σηκώσετε τα κεφάλια σας, διότι πλησιάζει η απολύτρωσή σας;» Απολύτρωση από τον θάνατο στην ολότητά του.

«...Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γίνωνται, ανακύψατε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας, διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας...» (Λουκ. 21:28)

Να γιατί ο ευ. Ιωάννης περιέκλεισε όλους τους χαιρετισμούς, τις φιλοφρονήσεις και τις αλληλο-συστάσεις στο τελευταίο εδάφιο του βιβλίου του, που μας είναι γνωστό με το όνομα «ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ».

«...Είναι δε και άλλα πολλά όσα έκαμε ο Ιησούς, τα οποία εάν γραφτούν καθ' εν, ουδ' αυτός ο κόσμος νομίζω θέλει χωρέσει τα γραφόμενα βιβλία. Αμήν»

Μετά το «επίστευσαν» ένα άλλο ευλογημένο ρήμα αναγνώρισης ακολουθεί στο επόμενο εδάφιο «*παρακάλουν*»!

Παρακαλούσαν! Παρακαλούσαν τον Ιουδαίο οδοιπόρο να μείνει κοντά τους, «*παρ' αυτοίς*».

Τι όμορφη εικόνα και τούτη! Θέλεις, δε θέλεις μένεις χαρούμενος, το πρόσωπό σου φωτίζεται, λαμπρύνεται, γίνεται χαρούμενα διάφανο σε τούτη την πανέμορφη σκηνή:

Ο Κύριος καθιστός στο πεζούλι του πηγαδιού ή κάποιες στιγμές και όρθιος, δέχεται τις θερμές παρακλήσεις των Σαμαρειτών.

«- *Μείνε μαζί μας Κύριε, μείνε δίπλα μας Προφήτη, μείνε στο χωριό μας Μεσσία...!*»

Αυτό το υπέροχο «Μείνε μαζί μου Κύριε», «μείνε μαζί μας Κύριε», «ο Κύριος μαζί σας», με τις τόσες παρόμοιες εκφράσεις, μας στόλισε και στολίζει και θα στολίζει το διαμαντένιο περιδέραιο των ευχών Χριστιανικού μας κόσμου.

Θυμάμαι τη σχεδόν αγράμματη μητέρα μου, που κάθε πρωί στεκόταν όρθια στον πλακόστρωτο δρόμο έξω από την πόρτα του σπιτιού μας και κοιτούσε τον πατέρα μου, που έφευγε μέχρι που έστριβε πηγαίνοντας στις αγροτικές δουλειές του.

«- Ο Χριστός μαζί σου, Γιώργη μου», ψιθύριζε και κάνοντας το σημείο του σταυρού προς το μέρος του, έκανε και η ίδια τον σταυρό της και έμπαινε στο σπίτι.

Δεν ήξερε την αξία του Σταυρού και του Αίματος που τον πότισε, δεν ήξερε το σχέδιο της σωτηρίας της, δεν ήξερε πνευματικές διαφορές, ήξερε απλά πράγματα, όπως να κάνει τον σταυρό της και κάθε βράδυ να «σταυρώνει» τα παιδιά της. Ήξερε να τιμά τα «σεβάσματα» της χριστιανοσύνης της, πράγματα που περιφρονεί συχνά περιγελώντας η σημερινή «προοδευτική» μερίδα της κοινωνίας μας.

Ευχάριστη έκπληξη μου δημιούργησε ένας ταξιτζής, που περνώντας από εκκλησίες κατά τη διαδρομή του κάθε φορά σταυροκοπιόταν. Έπιασα συζήτηση μαζί του. Ήταν Ρώσος!!! Είχε κάτι... Τυπικός έστω, ήταν όμως ένα αστεράκι πίστης που τρεμόσβηνε, που αν και αδύναμο είχε τουλάχιστον την παρουσία του στο σκοτεινό πνευματικό ουρανό της Αθήνας.

«...Καθώς λοιπόν ήλθαν προς αυτόν οι Σαμαρείται, παρεκάλουν αυτόν να μείνει παρ' αυτοίς· και έμεινεν εκεί δύο ημέρας...» (εδ. 40)

Και «έμεινε παρ' αυτοίς δύο ημέρες»...

Τι προνόμιο και τούτο! Δίπλα τους, «παρ αυτοίς» δύο μέρες ο Γιος του Θεού τους με μορφή ανθρώπου!..

Ποιά μάτια να κοίταζαν τα μάτια Του; Ποιά αυτιά να άκουσαν τα λόγια Του; Ποιά ευλογημένα χέρια να Τον άγγιξαν, να Τον χαιρέτισαν; Ποιές ευλογημένες πόρτες να Του άνοιξαν; Ποιοί νοικοκυραίοι να Τον υποδέχτηκαν; Ποιές νοικοκυρές να Του μαγείρεψαν, να Του έπλυναν τα ιδρωμένα και σκονισμένα εκ της οδοιπορίας ενδύματα, να Του σερβίρισαν το φαγητό Του, να Του έστρωσαν το κρεβάτι;

Ποιοι και πόσοι φτωχοί να χόρτασαν, ποιοί και πόσοι ξεχάστηκαν ακούγοντάς Τον και έμειναν νηστικοί και διψασμένοι; Ποιοί τυφλοί να είδαν το φως τους, άρρωστοι να γιατρεύτηκαν; Ποιοί και πόσοι ευεργετήθηκαν στην «τυχερή» ευλογημένη Σιχάρ;

Τίποτα, καμιά νύξη πάνω σε όλες τούτες τις ευλογίες. Το ανυπέρβλητο μεγαλείο του «επίστευσαν» κυριαρχεί στο μυαλό του Ιωάννη. Του είναι αρκετό, υπεραρκετό. Το «παρεκάλουν» και το «έμεινε παρ' αυτοίς δύο ημέρες» μένει και αυτό στα βιβλία όλου του κόσμου του τελευταίου εδαφίου του ευαγγελίου του.

Μένει όμως και στους πνευματικούς ευλογημένους περιπάτους των πιστών Του. Φαίνεται πως ο Κύριος εκτίμησε πολύ την αυθόρμητη πίστη των Σαμαρειτών, σε αντίθεση με εκείνη την ανεξήγητη απιστία των συμπατριωτών Του, που ήθελαν να ιδούν θαύματα, να δουν σημεία για να Τον πιστέψουν.

Δύο ημέρες στη Σαμάρεια

Και πολύ περισσότεροι «επίστευσαν» στα λόγια του ίδιου.

«...και πολύ πλειότεροι επίστευσαν δια τον λόγον Αυτού...» (εδ. 41)

Ενθουσιώδης απεσταλμένη του Ιησού Χριστού η «ανώνυμη γυναίκα της Σιχάρ.

«- Πήγαινε να φέρεις τον άνδρα σου».

Και αυτή ξεσήκωσε όλη την πόλη της! Όπως οι δώδεκα κατ' αρχάς και οι εβδομήντα στη συνέχεια μαθητές Του. Προπομπός ακόμη και αυτού του διστακτικού Ανανία της Δαμασκού! Ο «λόγος» της βαθιά τσαπιά στα «χωράφια» της Σιχάρ προηγήθηκε του Γεωργού του Ζαχαρία!

Τι μάθημα και τούτο! Τι χαρές την περίμεναν, τι πλούσια καρποφορία, τι χερόβολα και τι δεμάτια κουβάλησε στο αλώνι του Ιησού Χριστού! Στο χέρι σου και στο χέρι μου είναι να ζητήσουμε από τον Ουράνιο Πατέρα μας παρόμοιο ενθουσιασμό και καρποφορία.

Δεν ξέρω αν είναι αληθινή αυτή η ιστορία που μου διηγήθηκε στο γράμμα του πιστός εργάτης του Ευαγγελίου του Χριστού, αλλά αξίζει να την ακούσει κανείς:

Συνέβη σε μια κάποια εκκλησία. Ο εργάτης του Ευαγγελίου πήγε νωρίς εκείνο το πρωί και βρήκε την πιστή γυναίκα που καθάριζε την Εκκλησία να ασχολείται με τον καθαρισμό και την τακτοποίηση των καθισμάτων. Ήταν ευδιάθετη και του διηγήθηκε την αιτία.

«- Απόψε», του είπε, «είδα στον ύπνο μου τον Ουρανό! Μια τεράστια πανέμορφη αψιδωτή πόρτα και πολλοί περίμεναν στη σειρά, στον προαύλιο χώρο να ανοίξει για να μπουνε μέσα. Κάθε τόσο άνοιγε και κάποιο όνομα εκκαλείτο να μπει μέσα. Όλοι τους κρατούσαν στάχια, άλλος λίγα και άλλος πολλά. Μερικοί κρατούσαν δεμάτια ολόκληρα.

Κοίταξα τα χέρια μου και ήταν άδεια. Στη μια μου παλάμη μόνο κρατούσα μερικούς κόκκους σταριού. Ντροπιασμένη πήγα δειλά - δειλά και στάθηκα τελευταία περιμένοντας τη σειρά μου. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και ακούστηκε το όνομά μου....»

Την επόμενη Κυριακή ο εργάτης του Ευαγγελίου διηγήθηκε το όνειρο της καθαρίστριας μπροστά στο φέρετρό της. Το όνειρό της βγήκε αληθινό. Η καθαρίστρια είχε φύγει. Το θέμα του εργάτη ήταν η καθαρότητα της διακονίας των πιστών. Η συγκεκριμένη καθαρίστρια είχε λίγο καρπό στα χέρια της, αλλά ήταν καθαρός, δεν είχε καθόλου άχυρο. Ήταν ολοκάθαρος, έτοιμος για τις αποθήκες του Ουρανού.

Πόσο όμορφος είναι ο Λόγος του Θεού, ακόμη και μέσα στα όνειρά μας! Άγνωστη και τούτη η Σαμαρείτισσα της Γερμανικής εκκλησίας, αλλά πόσο αγαπητή μας! Ο λόγος, το χαμόγελο, η ζεστή ματιά, το σκύψιμο πάνω στον πόνο, το δάκρυ της συμπόνιας, απλοί και καθαροί κόκκοι σταριού στην παλάμη μας, προηγούνται κάποτε-κάποτε της πύλης του Ουρανού και αποστέλλονται σαν προπομποί του Λόγου του Κυρίου μας...

Δεν θέλει με κανένα τρόπο και για κανένα λόγο ο ευ. Ιωάννης να ξεφύγει από το μέγιστο θέμα της ΠΙΣΤΗΣ. Αυτή έχει κυρίαρχη θέση στην ενσάρκωση του Σωτήρα, αυτή είναι το πλατύσκαλο πάνω στο οποίο πρέπει να πατήσει, όποιος θέλει να μπει στη χώρα που ο Θεός ετοίμασε για το Δημιούργημα που λέγεται «Άνθρωπος».

Αυτή η πίστη είναι η καρδιά του ευαγγελίου του Χριστού, μέσα στην οποία κυκλοφορεί το πολύτιμο «Αίμα του Γιου του Θεού». Κινητήρια δύναμη αυτής της κυκλοφορίας είναι η παντοδύναμη, η αέναη Αγάπη Του. Αυτή σχεδίασε το

θαυμαστό έργο της σωτηρίας του Ανθρώπου, αυτή δίνει παλμό και ζωντάνια σε όλο τον Χριστιανικό κόσμο, αυτή και σαν ένστικτο ζωοποιεί όλη τη ζώσα Δημιουργία. «η πίστη σου σε έσωσε», «πίστεψε για να σωθείς», «όποιος ακούει τα λόγια Μου και πιστεύει στον Πέμπσαντά Με, έχει Ζωή Αιώνια!» «πιστεύεις τούτο;».

Αυτά δεν είναι ανθρώπινα ενθουσιαστικά λόγια, δεν είναι πολεμικές ανθρώπινες κραυγές του τύπου «σ' άρματα, σ' άρματα», είναι εγερτήρια Πνευματικά Προσκλητήρια του τύπου «φύγετε από της μελλούσης οργής». Ο απ. Παύλος εξαίρει ενθουσιαστικά τη φημισμένη πίστη των Θεσσαλονικέων στην πρώτη προς αυτούς επιστολή του γράφοντας:

«...Διότι από σας εξήχησεν ο λόγος του Κυρίου ουχί μόνον εν τη Μακεδονία και Αχαΐα, αλλά και εν παντί τόπω έφθασεν η φήμη της προς τον Θεόν πίστεώς σας, ώστε ημείς δεν έχομεν χρείαν να λαλώμέν τι. Διότι αυτοί διηγούνται περί ημών οποίαν είσοδον ελάβομεν προς εσάς και πως επεστρέψατε προς τον Θεόν από των ειδώλων, διά να δουλεύητε Θεόν ζώντα και αληθινόν και να προσμένητε τον Υιόν αυτού εκ των ουρανών, τον οποίον ανέστησεν εκ νεκρών, τον Ιησούν, όστις ελευθερόνει ημάς από της μελλούσης οργής...»

(1^η Θεσ. 1:8-10)

Αυτή η ΠΙΣΤΗ είναι το μέγα θέμα του Ανθρωπίνου Γένους, είναι το φρούριό του, το Κάστρο της ύπαρξής του. Αυτή η πίστη είναι και το στεφάνι της κάθε επιτυχίας του ανθρώπου με επιστέγασμα την πίστη στον Θεό και στο έργο του Σταυρού. Το υπέρτατο προνόμιό του.

Αυτό το Φρούριο χτίζεται, δυναμώνει και εξοπλίζεται μαζί με το σωματικό και πνευματικό του «είναι», αρχικά σαν

ένστικτο και σταδιακά με την βοήθεια της οικογενειακής και κοινωνικής συμμετοχής δια της διαπαιδαγώγησης. Αόρατο σωματικά, αλλά ολοφάνερο Πνευματικά είναι στο σημείο αυτό, το καθοδηγητικό Φως του Πνευματικού Ήλιου, που φωτίζει κάθε άνθρωπο ερχόμενο στον κόσμο. Είναι το ένστικτο εκείνο που χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο κάνει το βρέφος – άνθρωπο να κοιμάται ξέγνοιαστος, γαλήνιος και πανευτυχής στην αγκαλιά της μαμάς παρά τις ωδίνες που μόλις προ ολίγου της προξένησε.

Τι θαύμα! Χαίρει!!! Η φοβερή ωδίνη του τοκετού, μετατρέπεται αυτόματα και ανεξήγητα στη μεγαλειώδη, ανίκητη Αγάπη! Άνθρωπος ήλθε στον κόσμο! Σίγουρος, ξέγνοιαστος κοιμάται δίπλα στη μόλις προ ολίγου προς χάριν του υποφέρουσα τις φοβερές ωδίνες του ερχομού του μαμάς. Ο Κύριός μας, μας συμβουλεύει να στρέψουμε και το άλλο μας μάγουλο σε αυτόν που μας χτύπησε στο ένα. Πόσο λίγο είναι αυτό μπροστά στο θαύμα του τοκετού. Οι φοβερές ωδίνες του τοκετού μετατρέπονται αυτόματα σε ωκεανούς θεϊκής στοργής.

Οι ωδίνες του Σταυρού είναι η κολυμβήθρα της αγάπης του Θεού. Νέος άνθρωπος βγήκε από τα σπλάχνα της μητέρας μετά από τις φοβερές ωδίνες της. Νέος άνθρωπος βγήκε από τις φοβερές σταυρικές ωδίνες του Σωτήρα και βλέπει και χαίρεται τον ερχομό του αναγεννημένου ανθρώπου, του καρπού του πόνου της ψυχής Του.

Μπορείς να μείνεις αδιάφορος μπροστά σε τούτο το θαύμα; Μπορείς να μείνεις μέσα στο κουκούλι σου μεταξοσκώληκα; Δεν θέλεις να γίνεις πεταλούδα που θα χαροποιήσει Εκείνον που σε έφερε στην ύπαρξη; Θα μείνεις στα φύλλα της μουριάς και σε ό,τι βγει από το στόμα σου; Ο

Κύριος θα ιδει τον καρπό του πόνου της ψυχής Του και θα χαρεί. Δεν θέλεις να είσαι και εσύ καρπός του πόνου της Ψυχής Του; Θα μείνεις στα μουριόφυλλα και στα δικά σου εκκρίματα μεταξοσκώληκα;

«...θέλει ιδεί τους καρπούς του πόνου της ψυχής αυτού και θέλει χορτασθή· ο δίκαιος δούλός μου θέλει δικαιώσει πολλούς διά της επιγνώσεως αυτού· διότι αυτός θέλει βαστάσει τας ανομίας αυτών...» (Ησ. 53:11)

Ο Γολγοθάς του ληστή, ο ματωμένος σταυρός του, δίπλα στον Ματωμένο Σταυρό του Γιου του Θεού που σαρξ εγένετο...

«- Θυμήσου με Κύριε, όταν θα έλθεις στη Βασιλεία Σου!».

Και η υπόσχεση άμεση παρά τους φοβερούς πόνους του Γιου.

«- Σήμερα θα είσαι μαζί Μου!» Όχι «όταν...»

Η βασιλεία Μου έφτασε για σένα και η λύπη σας θα μετατραπεί σε χαρά. Στο κόσμο θλίψη θα έχετε, σταυρό θα σηκώνετε... αλλά έχετε θάρρος, Εγώ νίκησα τον κόσμο... Χαρά γίνεται στον Ουρανό για έναν αναγεννημένο... Μετέβη κάποιος από το σκότος στο φως... και αυτός ήταν ληστής!!!

Το Φως καταυγάζει την βρεφική ύπαρξη. Δεν ξέρει τίποτα για τις ωδίνες της μαμάς του, ούτε και για τις ωδίνες του Σταυρού του Δημιουργού του. Πιστεύει τα πάντα γιατί ζει στον κόσμο των πάντων. Πιστεύει τους γονείς, την αγκαλιά της μαμάς, του μπαμπά, τους δασκάλους, τον γαλατά, τον κουλουρτζή, αργότερα τον μανάβη, τον μπακάλη, τον ταξιτζή, τον πιλότο, τον καπετάνιο, τους πάντες. Μαζί με την πίστη γεννιέται, μεγαλώνει, δραστηριοποιείται, κυκλοφορεί, ζει και πεθαίνει.

Ο νεοσσός σπάει το τσόφλι στη βρεφική ηλικία και τα πρώτα μαλακά φτερά πασπαλίζουν το σώμα του. Στην παιδική φυτρώνουν κι' άλλα σκεπάζοντας και στολίζοντας το διαμορφωμένο κορμί του.

Στην εφηβική ηλικία αρχίζουν οι δοκιμαστικές πτήσεις στους κόσμους των ονείρων και αμέσως μετά οι υπέροχοι εφηβικοί μετεωρισμοί της ατομικής δικής του υπό διαμόρφωση πίστης.

Πίστη και Αγάπη είναι το στημόνι και το υφάδι τόσο της σωματικής, όσο και της ψυχικής ύπαρξής του. Η πίστη – ένστικτο γίνεται ένα πολύχρωμο βιτρό με λογικές και παράλογες αποχρώσεις και συγκολλήσεις.

Τελικά ο άνθρωπος αυτονομείται υπαρξιακά και κατεβάζοντας από τη σκηνή του όλους τους μικρούς και μεγάλους ήρωες, αναλαμβάνει με αποκλειστικά δική του ευθύνη τα ηνία του άρματος της ζωής του.

Μιμητής του Φαέθωνος γίνεται πότε υιός της Ηούς – Άνοιξης και φύλακας του ναού της Αφροδίτης και πότε υιός του Ηλίου και της Ρόδης, από τον οποίο εγωιστικά τολμά να αρπάξει τα ηνία με αποτέλεσμα να βρει οικτρό θάνατο. Η Εφηβεία είναι συγχρόνως φύλακας του ναού της Αφροδίτης, αλλά και θύμα του Εγωισμού του.

Σε αυτό το κομβικό σημείο της ζωής του, τρία είναι τα αθλητικά στάδια που ανοίγονται μπροστά του. Σε ένα από αυτά πρέπει φυσιολογικά να μπει και να αγωνιστεί με δική του αποκλειστική ευθύνη.

Από δω αρχίζει και η ατομική υπεύθυνη σταδιοδρομία του, η άνδρωση και η δοκιμασία τόσο της πίστης, όσο και της αγάπης.

Πρώτο στάδιο άθλησης

Επιδίωξη το στεφάνωμα από τους Ελλαοοδίκες για ένα τίμιο αγώνα στο τέρμα του μικρού ή του μεγάλου Μαραθωνίου. Ο εισερχόμενος σε αυτό ξεκινάει το δικό του άθλημα, ζητώντας και ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες και τις συμβουλές των Ελλαοοδικών, οι οποίοι στο τέλος θα κρίνουν τον νόμιμο ή όχι του αγωνίσματος. Αυτός γνωρίζει εκ των προτέρων, πως δεν θα πάρει το στεφάνι εάν δεν αγωνιστεί νομίμως.

«...Εάν δε και αγωνίζεται τις, δεν στεφανούται, εάν νομίμως δεν αγωνισθή...» (2^α Τιμ. 2:5)

Δεύτερο στάδιο άθλησης

Σε αυτό ο αθλητής ξεκινά ακάθεκτος δυνατός, απόλυτος κυρίαρχος αφέντης και υπεύθυνος πρωταγωνιστής του έργου της ζωής του αγνοώντας τους πάντες. Τρέχει εγωιστικά τον δικό του ατομικό Μαραθώνιο δίπλα σε πολλούς άλλους, σπρώχνοντας και συχνά παρακάμπτοντας τον σωστό δρόμο αντιμετωπίζει όλες τις αντιξοότητες και τους κινδύνους με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο.

Αυτός το μόνο που θέλει είναι να φτάσει στο τέρμα δυνατός και τροπαιοφόρος, αγνοώντας τις αποδοκιμασίες ή επιδοκιμασίες, τα γιουχαΐσματα ή τα χειροκροτήματα των θεατών κατά τη διάρκεια του δρόμου. Δεν τον ενδιαφέρει το Δάφνινο Στεφάνι των Ελλαοοδικών. Φορτωμένος με επιδοκιμασίες και αποδοκιμασίες φτάνει στο τέρμα και φεύγει για το άγνωστο από την πλαϊνή έξοδο χωρίς στεφάνι. Η μπάρα μεταξύ αυτού και των Ελλαοοδικών μένει στη θέση της. Απομακρύνεται και χωρίς κανένα χειροκρότημα χάνεται στο βάθος του «τίποτα».

Τρίτο στάδιο άθλησης

Είναι ενήμερος για τους κανόνες του αγωνίσματος θέλει το στεφάνι, αλλά προσπαθεί να ξεγελάσει τους Ελλανοδίκες, αγνοώντας πως υπάρχει βίντεο που κατέγραψε την όλη διαδρομή του. Δέχτηκε τις κατά περιόδους τις οδηγίες των ελλανοδικών αλλά δεν τις εφάρμοσε.

Περίπτωση του σπαραχηγού του 21 Γώγου Μπακόλα. Αρχικά ήταν ο φόβος και τρόμος των Τούρκων. Το ρητό «όπου Γώγος και νίκη» ήταν πασίγνωστο στην επαναστατημένη Ελλάδα. Στη συνέχεια άρχισε το διπλό παιχνίδι και τελικά «τούρκεψε και Τούρκος παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του» κατά τον ιστορικό μας Σπ. Τρικούπη.

Περίπτωση του αμετανόητου ληστή. Σαν βρέφος απολάμβανε ξέγνοιαστα την αγάπη, σαν παιδί πρέπει να άρχισε τις ζαβολιές του, σαν έφηβος έπαιζε διπλό παιχνίδι και τελικά λήστεψε και ληστής έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Σ' αυτό το τρίτο στάδιο της πίστης εν τούτοις, υπάρχει και κάποιος συναθλητής του που σοβαρεύεται κάτω από τις δύσκολες συνθήκες της διαδρομής του. Στο κλαδί της γυμνής φυλλοβόλου πίστης του υπάρχει χυμός και ανοίγει κάποιο μάτι και πετιέται αρχικά κάποιο φυλλαράκι και δημιουργείται βλαστός, που καρπίζει και φτάνει στους ελλανοδίκες φορτωμένος ζουμερούς και εύγευστους καρπούς.

Αυτή είναι η γνωστή περίπτωση του βασιλικού της Κανά. Μια αδύνατη βρεφική πίστη κάποιας πληροφορίας εξελίχτηκε στην τελική δυνατή καρποφόρα πίστη του «πίστεψε αυτός και όλο το σπιτικό του». Η ευρισκόμενη εν υπνώσει αδύνατη πίστη του γιγαντώθηκε και η μπάρα σηκώθηκε

και πέρασε οικογενειακώς για την παραλαβή του στεφάνου του.

Και τώρα βρισκόμαστε στο επιστέγασμα της όλης ιστορίας της Σαμαρείτισσας.

«...και προς την γυναίκα έλεγαν, ότι δεν πιστεύομεν πλέον διά τον λόγον σου· επειδή ημείς ηκούσαμεν και γνωρίζομεν ότι ούτος είναι αληθώς ο Σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός...» (εδ. 42)

Εδώ τα πράγματα μπαίνουν στη θέση τους. Η πίστη δεν είναι τελικά υπόθεση ενημέρωσης. Δεν είναι γενικής χρήσεως, υπό την αόριστη άποψη του *«πίστεψε και θα σωθείς συ και ο οίκος σου»*.

«...και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν» (Ιάκ. 2:19)

Δεν είναι δηλαδή η πληροφορία, πως υπάρχει η Αμερική και θα βρεθείς σ' αυτήν συ και ο οίκος σου. Είναι αποκλειστική δική σου προσωπική υπόθεση να την ενστερνιστείς, να βγάλεις εισιτήριο, να μπεις στο αεροπλάνο και να πας στην Αμερική. Είναι δική σου ελεύθερη επιλογή.

Ο Χριστός είναι το Φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο. Γι' αυτό ο Κύριος είπε, πως αν δεν γίνουμε σαν τα παιδιά, δεν θα μπούμε στη Βασιλεία των Ουρανών. Αν όμως εμείς μεγαλώνοντας κρυφτούμε στα σκοτεινά υπόγεια του Πονηρού ή στρέψουμε τα νώτα μας, φανερό είναι πως δεν θα πάμε στον Ουρανό, για τον πολύ απλό λόγο, πως δεν πιστέψαμε...

Η πληροφορία πρέπει να γίνει πράξη. Πληροφορήθηκαν οι Σαμαρείτες από τη γυναίκα πως κάποιος άνθρωπος που είναι στο πηγάδι τους, ίσως να είναι ο Μεσσίας. Άφησαν τις δουλειές τους, τις συζητήσεις και τις οποιεσδήποτε α-

σχολίες τους και έτρεξαν στο πηγάδι. Εκεί γνώρισαν τον Οδοιπόρο Ιουδαίο και διαπίστωσαν οι ίδιοι, με τα ίδια τα μάτια τους, με τα ίδια τα αυτιά τους, πως Αυτός ο Ιουδαίος είναι πράγματι ο Σωτήρας του Κόσμου, ο Χριστός.

Αυτή είναι η ΠΙΣΤΗ με κεφαλαία γράμματα, η ατομική, η εμπειρική πίστη, η πίστη που γίνεται βίωμα. Πρέπει να πάω στο πηγάδι εγώ ο ίδιος, συ ο ίδιος, συ η ίδια για να έχω και να έχεις εμπειρία της πίστης. Δεν πρέπει να σταματήσω στο μου είπαν και τους πιστεύω. Αυτό είναι το πρώτο στάδιο, το στάδιο του γυμνού χειμωνιάτικου βλαστού. Αν ο βλαστός δεν πετάξει μάτι, δεν βγάλει φύλλα και βλαστάρι και δεν καρπίσει θα είναι άχρηστος. Αν δηλαδή δεν αποκτήσει δική του εμπειρία, είναι απλά μια πληροφορία ανάμεσα στις αμέτρητες που κατακλύζουν τη ζωή μας. Το μέλλον ενός τέτοιου βλασταριού είναι να κοπεί και να πεταχτεί έξω από το αμπέλι. Είναι απλά το «λαίμαργο» της ελιάς. Η πίστη λαμβάνει ζωή και υπόσταση ακουμπισμένη και στηριγμένη στο Λόγο του Θεού.

Αυτός ο Λόγος του Θεού έλαβε σάρκα και οστά, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς Χριστός είναι ενσάρκωση της Αγάπης του Θεού, δεν είναι ο λόγος- ήχος, αλλά κάτι πολύ πιο βαθύ, πολύ πιο δυνατό, είναι Εκείνος από τον οποίον εκφέρεται ο λόγος- ήχος.

Όταν επί παραδείγματι είπε ο Θεός «γενηθήτω φως» και «έγινε φως» δεν ήταν ο ήχος της φωνής, αλλά η δύναμη Αυτού που το είπε.

Όταν ο Πλοίαρχος χτυπάει στον τηλέγραφο το «ολοταχώς μπροστά» ο Μηχανικός του πλοίου δεν υπακούει ουσιαστικά στον τηλέγραφο, αλλά στον Πλοίαρχο που κίνησε τον τηλέγραφο. Ο τηλέγραφος είναι απλά η υποτύπωση της

εντολής του Θεού, στην οποία υπακούει ο Μηχανικός. Η υλική δημιουργία είναι πολύ απλά και πολύ σοφά η υποτύπωση της αΐδιας δύναμης και θειότητας του Θεού. Τον άνθρωπο, ο οποίος είναι και η ψυχή της υλικής Δημιουργίας τον τοποθέτησε να είναι κυρίαρχος στη Γη και τόσο πολύ μας αγάπησε ώστε έδωσε τον Γιο Του τον μονάκριβο, για να μην χαθεί, για να μην χαθείς και να μην χαθώ.

Να και ο Ιωάννης της Αποκάλυψης να κλείνει τη Νέα Διαθήκη με τα λόγια:

«...Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσιν· Ελθέ. Και όστις ακούει, ας είπη. Ελθέ. Και όστις διψά, ας έλθη και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρεάν το ύδωρ της ζωής...» (Αποκ. 22:17)

Τούτη την ύστατη θριαμβευτική κραυγή του Αγίου Πνεύματος και της Εκκλησίας της Νύμφης του Γιου του Θεού ποιός, ποιόι την ακούνε; Μόνο οι διψώντες το Πνευματικό, το Θρυλικό Αθάνατο Νερό, το Νερό της Ανάσας του Δημιουργού τους.

Ζούμε μέρες Αποκάλυψης:

«...Όστις αδικεί ας αδικήση έτι και όστις είναι μεμολυσμένος ας μολυνθή έτι και ο δίκαιος ας γείνη έτι δίκαιος και ο άγιος ας γείνη έτι άγιος. Και ιδού, έρχομαι ταχέως και ο μισθός μου είναι μετ' εμού, διά να αποδώσω εις έκαστον ως θέλει είσθαι το έργον αυτου...»

(Αποκ. 22:11-12)

Στους καταγεγραμμένους αγίους του εορτολογίου της Κρατικής μας Εκκλησίας μνημονεύεται και η Σαμαρείτισσα ίσως η Αγία Φωτεινή.

Η προτροπή αυτής της αγίας προς τους Σιχαριώτες, αλλά και προς όλους μας, είναι να πάμε στο Πηγάδι όχι για να

αντλήσουμε πηγαδίσιο νερό ή να συναντήσουμε τους Μαθητές, αλλά για να συναντήσουμε τον Ιησού Χριστό τον Σωτήρα μας. Δεν είπε εκείνη η άγια γυναίκα καθίστε να σας πω τι έγινε στο πηγάδι, αλλά ελάτε να βρείτε τον Χριστό. Δεν σταμάτησε στον εαυτό της...

Ναι ελάτε στον Χριστό, όχι σε εμένα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αγαπητέ φίλε,

εσύ που έφτασες μέχρι το τέλος αυτών των σκέψεων, πίστεψε στον Ιησού Χριστό, στο μεγαλειώδες έργο της προς χάριν σου Σταυρικής Του Θυσία. Θα Του δώσεις χαρά και θα σου δώσει Αιώνια ζωή...

Άνοιξε τη διπλοκλειδωμένη πόρτα της καρδιάς σου, που γράφει «μετάνοια» και γονάτισε μπροστά στον Σταυρωμένο Σωτήρα μας.

Αναλογίσου το «*θυμήσου με Κύριε*» του ληστή στον Γολγοθά.

Σκέψου... Αποφάσισε... Ζήσε...

Και εάν σκέφτηκες... και εάν αποφάσισες... και εάν ζεις, μην μένεις σκεπτικός... αποφασισμένος... και ζωντανός αλλά μοναχός... Ο δρομέας αθλητής που άκουσε την πιστολιά και πατά στη γραμμή εκκίνησης δεν σκέφτεται την προπόνηση... δεν ζει στα όνειρα της νίκης, απλά ξεκίνησε, τρέχει αδιαφορώντας για τις επιδοκίμασίες και τις αποδοκίμασίες!!!

Τώρα ζει στο «πορευθέντες». Άφησε και συ στάμνες και σχοινιά στο πηγάδι, στα πόδια Του και τρέξε... κήρυξε εγκαίρως, ακαίρως... εάν τε ακούσωσι εάν τε απειθήσωσι... Συγχαρητήρια για το οποιοδήποτε ενθαρρυντικό ανθρωπίνως ή μη αποτέλεσμα... Είναι προς δόξα του Δημιουργού μας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η Αγία Γραφή

Νεώτερον Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν «ΗΛΙΟΥ»

William MacDonald:

Ερμηνευτικά σχόλια στην Αγία Γραφή
Εκδόσεις «ο Λόγος»

Γ.Ζ. Κωνσταντινίδη:

«Νέον Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν της Αγίας Γραφής»
Εκδόσεις «ο Λόγος»